Gérard de Villiers

SAS

Teroare la Santiago

În românește de Nicolae Constantinescu

1994

Coperta: Marius Costineanu

Arme furnizate de magazinul
"AGVARIUL"
Str. Brezoianu nr. 19
Tel: 613 97 41

ISBN: 973-9138-09-8

Gérard de Villiers,
L'ordre règne à Santiago
© *Gérard de Villiers*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1993

Capitolul I

Break-ul cenuşiu "404", fără placă de înmatriculare, se deplasa cu rapiditate pe aleea Miguel Claro, venind dinspre sud. Farurile luminau şoseaua pustie înecată încă în ceaţă. Era cinci dimineaţa şi interdicţia de circulaţie încetase abia de cîteva minute. Prudenţi, locuitorii nu se aventurau pe străzi decît începînd cu ora cinci şi jumătate, nevrînd să se trezească la Ritoque, lagărul de concentrare creat de junta în apropierea oraşului. Acei *carabinieros* şi poliţiştii de la D.I.N.A.[1] – Gestapo-ul regimului – nu glumeau. De la unu noaptea pînă la orele cinci dimineaţa, Santiago era un oraş mort.

Vehiculul semnaliză lîngă intersecţia cu aleea Clemente Fabria, încetini şi trase la trotuar, cu faţa la grilele care înconjurau parcul Ambasadei Italiei, una dintre cele mai frumoase proprietăţi din cartierul înstărit Bilbao. Imediat, carabinierul îngheţat de frig, sugrumat în uniforma lui măslinie, înaintă spre maşină ameninţînd-o cu pistolul-mitralieră. Ceilalţi poliţişti, postaţi la fiecare sută de metri, cît ţinea ambasada, se scuturară cu nervozitate. Un cîine-lup, ţinut în lesă, lătră. Ambasada Italiei, ca toate celelalte enclave diplomatice de la Santiago, era încercuită zi şi noapte de poliţie. Orice persoană care ar fi încercat să treacă gardul ar fi riscat să fie doborîtă fără somaţie. În interiorul fiecărei ambasade se înghesuiau deja zeci de refugiaţi politici, fugiţi de represiunea feroce dezlănţuită de junta generalului Pinochet, aşteptînd să poată ieşi din ţară cu un permis special. Unii stăteau acolo de aproape un an... După harababura din primele zile, D.I.N.A. închisese ermetic ambasadele şi nimeni nu mai reuşea să se refugieze aici. Mai mult, carabinierii invadaseră Ambasada Columbiei ca să pună mîna pe fugarii care se ascundeau acolo... Protestele declanşate de acţiunea lor fuseseră atît de violente încît nu mai îndrăzniseră

---

1) *Dirección de las Informaciones Nacionales (n.a.)*

să repete figura... dar căinţa lor nu mersese pînă acolo încît să-i înapoieze pe cei răpiţi...

Portiera maşinii "404", care se oprise în faţa Ambasadei Italiei, se deschise şi îşi făcu apariţia o siluetă şovăielnică şi insolită.

Un bărbat scurt şi solid, aproape un pitic, cu o pălărie albă, trasă pe frunte, îmbrăcat cu un costum de culoare închisă foarte strîns pe corp. Ochii lui mici, injectaţi de sînge, priviră cu insolenţă la ţeava pistolului-mitralieră; sughiţă, vîrî mîna într-un buzunar şi scoase o legitimaţie pe care o puse sub nasul carabinierului. Acesta lăsă imediat arma în jos şi schiţă un zîmbet uşor servil.

– *Esta bien, Señor.*

Motorul maşinii nu se oprise. Era singurul zgomot care rupea tăcerea zorilor.

Bărbatul cu pălărie albă îşi puse legitimaţia la loc, sughiţă din nou şi se apropie de poartă cu un mers nesigur. Carabinierul îşi întoarse faţa. Nou-venitul puţea a alcool de la o poştă. Fixînd cu privirea clădirea cenuşie cu un etaj, care se ridica în mijlocul parcului, bărbatul cu pălărie albă scuipă cu violenţă, bombănind o insultă. Apoi se întoarse la maşină, deschise uşa din spate şi îl chemă pe omul de la volan. Acesta coborî imediat şi veni lîngă el. Carabinierul, nemişcat pe trotuar, îl auzi pe şofer pronunţînd cîteva cuvinte de reproş pe un ton respectuos, după care omul fu nevoit să suporte o ploaie de înjurături. Bărbatul cu pălărie albă se aplecase deja în interiorul vehiculului şi, ajutat de şofer, trase afară un sac de iută maro. Cînd sacul căzu pe asfalt, bărbatul cu pălărie albă rîse cu toată gura, apoi se întoarse şi îl chemă pe carabinier cu o voce de om beat. Acesta simţi că i se face greaţă: după formă, era uşor să-ţi dai seama că sacul conţinea un corp omenesc.

Carabinierul se apropie cu un pas de automat.

– *Señor?*

Vocea îi era nesigură şi se străduia să nu privească sacul.

– Lasă gura şi ajută-ne, zise bărbatul cu pălărie albă.

Şi apucă el însuşi de un capăt. Toţi trei transportară pînă la poartă sacul de pînză murdar de pete de culoare închisă. Chiar

în momentul acela, la o fereastră de la parterul ambasadei se aprinse lumina.

***

În picioare, în spatele perdelelor din sufrageria Ambasadei Italiei, un tînăr bărbos observa cu mare atenţie tot ce se petrecea în faţa porţii. Mobilele din încăpere fuseseră împinse la perete pentru a face loc la vreo douăzeci de saltele improvizate. Mirosul din încăpere era îngrozitor. De luni de zile, refugiaţii veneau acolo unii după alţii. Fiecare partid politic avea încăperea lui. Partidul comunist se instalase în salonul mare, M.I.R.[1] ocupase sufrageria, lăsînd subsolul pentru M.A.P.U. În fiecare noapte unul dintre ei stătea de veghe pentru a evita orice surpriză pusă la cale de D.I.N.A. Toate intervenţiile ei aveau loc în timpul interdicţiei de circulaţie, ca să nu existe martori.

Tînărul cu barbă nu-şi lua ochii de la maşina "404". Era din ce în ce mai nervos. D.I.N.A. folosea aproape totdeauna astfel de maşini fără placă de înmatriculare. Ce voiau? Părăsi fereastra şi se strecură pînă la un bărbat ghemuit într-o cuvertură; deasupra lui era agăţată o pancartă care proclama: "Nu aruncaţi gunoiul pe jos, curăţenia e revoluţionară!"

Bărbosul îl scutură uşor pentru a nu-i trezi pe ceilalţi.

– Carlos!

Tînărul care dormea se trezi imediat şi se ridică cu ochii încă cîrpiţi de somn, dar gata să riposteze. Deşi avea o faţă slabă, era frumos, avea o bărbie voluntară, un păr negru pieptănat pe spate şi o gură senzuală. Aproape că avea aerul unui seducător din anii '30. Numai gura, mare şi bine conturată, îmblînzea acea faţă nerasă.

– Ce este...

– Sînt afară! şopti bărbosul.

Carlos se repezi la fereastră. Inima îi bătea cu putere. D.I.N.A. oferea pentru prinderea lui 4 200 de dolari. O sumă enormă într-o ţară bîntuită de o inflaţie de 375%.

Tînărul văzu maşina şi sacul, dar nu înţelese imediat.

– Trezeşte-i şi pe ceilalţi, îi zise el bărbosului.

---

1) M.I.R. – partid de stînga (n.a.)

Măcar să nu se lase sugrumați ca niște oi.

În timp ce bărbosul îi scutura pe cei care dormeau, Carlos se uita cu mare atenție la ce se întîmpla afară. Deodată înțelese și fu izbit de un val de ură și oroare. În spatele lui, refugiații se ridicau în picioare cuprinși de panică, întrebîndu-se unii pe alții ce se petrece, cu glasurile pline de spaimă. Uitînd de orice prudență, Carlos deschise fereastra cu violență și se aplecă în afară.

***

– *Vamos! Vamos!* bombăni bărbatul cu pălărie albă.

Era atît de beat încît scăpă de două ori sacul înainte de a reuși să-l cațăre pe gard. Fără să scoată o vorbă, șoferul și carabinierul îl ajutau din toate puterile. Apoi, cu un salt neîndemînatic, bărbatul cu pălărie albă îl făcu să cadă în grădina ambasadei, după care alunecă și pălăria i se rostogoli pe trotuar.

Șoferul o ridică repede de jos și proprietarul ei și-o puse imediat pe cap cu o înjurătură, fără măcar să o mai scuture de praf.

Din ambasadă țîșni un strigăt:

– *Assassinos!*

Era o voce de bărbat, puternică și bine timbrată.

Bărbatul cu pălărie albă amenință cu pumnul și plecă urmat de șofer.

Mașina "404" demară, întoarse pe șoseaua pustie și o porni spre sud. Carabinierul își trecu limba peste buzele uscate. Se uită spre ambasadă. Ferestrele se luminau unele după altele. De data asta, strigătul zecilor de voci îi îngheță sîngele în vine:

– *Assassinos!*

***

Vocea lui Carlos rupse tăcerea ireală, trezindu-i pe cei care dormeau în camera vecină.

Tînărul îi văzu pe cei doi urcînd în mașina care demară în trombă. Iar strigătele de ură o urmăriră pînă cînd dispăru în depărtare. Hărmălaia cuprinse treptat întreaga ambasadă. Carlos părăsi fereastra, traversă cu rapiditate camera, lovind cutiile de conserve goale, care serveau drept gamele, și se îndreptă spre holul de la intrare. Bărbosul îl prinse de braț.

– Carlos! E prea periculos, nu te duce! Ar putea să tragă în tine...

În principiu, D.I.N.A. nu știa că el, Carlos Geranios, unul din șefii M.I.R.-ului, partid de extremă stîngă, se ascundea la Ambasada Italiei sub un nume fals.

Patru funcționari ai ambasadei traversau deja în fugă peluza. Ridicară sacul de jos și îl duseră spre clădire. Acum toată lumea se trezise. Soarele apăru brusc, sfîșiind ceața dimineții, scăldînd peluza în lumină. Vara australă era pe sfîrșite, dar martie era încă foarte cald. Tăcuți, masați pe peronul ambasadei, sechestrații de bunăvoie se uitau la funcționarii care aduceau sacul cu o sfoară groasă. Aceștia îl așezară pe parchetul de la intrare, evitînd privirile fugarilor.

– Deschideți-l! strigă cineva.

Nimeni nu mișcă.

Apoi bărbosul dădu la o parte primul rînd de oameni și se lăsă în jos cu un cuțit în mînă. Tăie sfoara și desfăcu sacul. Carlos Geranios veni lîngă el.

Apăru un picior. Un picior de femeie, foarte alb. În marele hotel se auzi un murmur de oroare. Livid, Carlos Geranios degajă și al doilea picior, apoi un bărbat cu ochelari trase sacul de celălalt capăt, descoperind încet tot corpul. Murmurul crescu în intensitate și cei din primul rînd se înfiorară. O femeie începu să plîngă în hohote. Cel care trăsese sacul se ridică mototolind mecanic în mîini iuta grosolană, cu ochii plini de lacrimi, incapabil să vorbească. Nu pudoarea îl făcu să-și întoarcă privirea de la corpul gol, ci groaza.

Îngenuncheat lîngă cadavru, cu ochii uscați și pupilele mărite, Carlos Geranios atinse ușor umărul gol. Carnea era încă călduță.

Lăsă ochii în jos, străduindu-se să privească acel spectacol îngrozitor. Pielea era plină de pete albastre: lovituri. Se vedeau bine și ulcerațiile negricioase ale arsurilor de havană. Tot sînul drept era plin de astfel de urme. Fața nu mai era decît o masă însîngerată, informă, strivită de lovituri; umflată, de nerecunoscut. Torționarii de la D.I.N.A. îi smulseseră toți incisivii, ceea ce dădea gurii un aspect insolit de bătrînețe.

Carlos Geranios întinse mîna și ridică buza de sus spartă cu sălbăticie, descoperind o punte de aur care lega trei dinți.

În clipa aceea avu impresia că o mînă invizibilă îi strînge pieptul, că va începe să urle. Era el însuși surprins că putea fi atît de calm, fără să tremure, fără să plîngă. Nu mai auzea exclamațiile pline de oroare din spatele lui. Privirea îi coborî pînă la pancarta de carton agățată cu o sfoară de gîtul moartei:

"A trădat partidul. Executată de patrioți".

Cu trăsăturile înțepenite într-un rictus involuntar, Geranios încercă să-și golească creierul. Să nu se gîndească la ce simțise Magali cînd îi fuseseră smulși dinții cu cleștele, cînd îi arseseră cu țigările carnea delicată a sînilor, cînd îi zdrobiseră fața cu patul armelor...

Privirea îi coborî și mai mult și ceea ce văzu îi provocă o senzație de vomă. Moarta avea mîinile legate la spate; nu și picioarele. Partea de jos a pîntecului fusese ruptă, tăiată cu baioneta pînă la os. Apoi torționarii vîrîseră acolo – probabil pe cînd victima mai era încă în viață – un cactus a cărui culoare verde era acum impregnată de sînge și umoare. Carlos Geranios știa ce precedase acest ultim ultragiu.

Colonelul Manuel Chonio, numit și *Măcelarul din Los Angeles*, din cauza atrocităților comise în acest oraș din Chile, situat în sud, fusese însărcinat cu urmărirea "miriștilor" la Santiago.

Acesta folosea metode deosebite la interogatorii. Ținînd un șobolan într-o mănușă de piele, îl vîra în vaginul suspectei cu botul înainte. Pînă cînd aceasta vorbea sau înnebunea.

Cineva îl trase înapoi pe Carlos Geranios; tînărul nu opuse rezistență. Zări privirea înspăimîntată a ambasadorului, înfășurat într-un halat de casă, total depășit de eveniment. Peste corpul martirizat fu aruncată o cuvertură. Dar imaginea îngrozitoare persista pe retinele tuturor.

Carlos ieși din hol, urmat de tînărul cu barbă. Se opri lîngă ferestrele salonului, privind parcul și soldații de pe trotuar cu o ură neputincioasă.

– Știai că fusese prinsă? întrebă încetișor tovarășul lui.

Carlos Geranios aplecă capul fără să răspundă.

Aflase de două săptămîni că Magali căzuse în mîinile celor

de la D.I.N.A. Era una din puţinele persoane care ştiau unde se ascundea. Carlos sperase, împotriva oricărei logici, spunîndu-şi că Magali era tînără, frumoasă, cu mult sînge rece. Că o vor bate, o vor viola cu siguranţă, dar că va fi cruţată de celelalte josnicii...

Numai că subestimase dorinţa lor de a-l găsi. O făcuseră să vorbească. După aceea femeia murise sau o ajutaseră să moară. Oricum, nu mai putea fi "arătată". De cîteva săptămîni, junta începuse să aibă o uşoară grijă de respectabilitate. Pe terenurile virane din Santiago erau găsite cadavre torturate pretinzîndu-se că fuseseră executate de M.I.R. sau de comunişti.

Un singur lucru îl mira pe Carlos Geranios. De ce aduseseră cadavrul acolo unde se afla el? Ca o sfidare...

Acum ştia că nu vor da înapoi de la nimic ca să pună mîna pe el.

Se întoarse spre tînărul cu barbă.

– Vor veni după mine, zise el cu glas scăzut.

Ambasadorul nu ar fi luat în mînă un pistol-mitralieră să se transforme în erou pentru el. Ar fi emis un protest diplomatic energic, care nu l-ar fi scăpat pe Carlos Geranios de tortură şi de moarte. D.I.N.A. avea ca obiectiv mărturisit: zdrobirea nemiloasă a tot ce putea încă să se opună juntei. După ce opoziţia va ajunge la cimitir, atunci puteau să redevină drăguţi... Pînă atunci însă epurarea era feroce... De la ora cînd începea interdicţia de circulaţie, D.I.N.A. îşi trimitea furgonetele Chevrolet, vopsite în alb şi negru, să-i aresteze pe suspecţi în liniştea nopţii. Majoritatea dispăreau fără să lase vreo urmă. Numai generalul Pinochet, şeful statului, avea puterea să se opună acestei D.I.N.A.

Rareori uza de această putere. D.I.N.A. era creaţia lui.

Bărbosul se apropie şi mai mult de Carlos Geranios.

– Ce vei face? îl întrebă el.

Carlos dădu nehotărît din cap.

– Încă nu ştiu.

În ajun adormise visînd la viitor. Peste două zile ar fi trebuit să părăsească Chile într-un lot de expulzaţi cu destinaţia Venezuela. Pînă la urmă Magali ar fi fost eliberată. S-ar fi reîntîlnit în Mexic. Sau în Cuba, sau în altă parte. Ar fi făcut dragoste pe

o plajă scăldată în soare. Ochii i se umplură de lacrimi. Va avea în fața ochilor toată viața cactusul care o viola odios, chiar și moartă.

– *Compañero*, zise bărbosul, pînă la urmă revoluția va triumfa. Curaj!

Carlos dădu din cap fără să răspundă. Puțin îi păsa de revoluție în clipa aceea.

Magali, moartă la 23 de ani, după chinuri infernale, nu va mai cunoaște niciodată triumful. Hotărîrea îi alungă cu brutalitate disperarea. Nu le va oferi dușmanilor bucuria de a-l tortura și pe el. Își întoarse spre bărbos ochii încă strălucind de lacrimi.

– Ai dreptate, Luis, zise el, vom triumfa.

Hotărîse să nu-i aștepte pe asasini. Va lupta și se va răzbuna. Carlos traversă salonul, intră în sufragerie, se aplecă lîngă cuvertura lui și luă de jos o sacoșă de piele maro plină cu documente. Era singurul lucru prețios care îi mai rămăsese.

***

– Imbecilule! Trădătorule! Cretinule!

Palma răsună dureros în capul lui Juan Planas, reușind să-l trezească din beție. Frumoasa lui pălărie albă zăcea pe podeaua biroului, călcată de cizmele colonelului Chonio. Micul polițist stătea în poziție de drepți în mijlocul încăperii. Colonelul, vînăt la față de furie, cu ochii ieșiți din orbite, îl pălmuia și îl înjura, burdușindu-l cu lovituri de picior. Juan Planas se legăna docil, cu capul în jos, încasînd loviturile fără să scoată o vorbă. La început încercase să-i spună superiorului său că nu avea o meserie amuzantă, că nervii suportau cu greu torturarea unei femei ore în șir, că fără whisky-ul confiscat nu ar fi rezistat... Pînă la urmă se resemnă să îngîne niște scuze amărîte pentru mica glumă de la Ambasada Italiei. Era conștient de consecințe. Trezit din beție, începea să-și dea seama de imprudența făcută și aproape că îi venea să-i mulțumească colonelului pentru palme. Acesta se apropie de el și îi zise:

– Ascultă-mă bine, găozarule! Dacă tipul ăsta ne scapă printre degete, te vei plimba prin ținutul lui Magellan la capătul unei frînghii, pînă cînd vei îngheța de viu... Acum șterge-o și apucă-te de treabă.

Juan Planas își luă de jos pălăria încercînd să-i redea forma inițială. În partea cea mai de sud a țării, militarii juntei se distrau legînd suspecții cu o frînghie agățată de un elicopter și lăsîndu-i să atîrne în oceanul înghețat. Pînă cînd nenorociții mureau de frig.

Nu avea deloc chef să suporte și el același tratament. Chiar dacă trebuia să petreacă alte nopți albe interogînd suspecții.

Capitolul II

O femeie tînără urcă treptele scării, traversă clubul și se opri o clipă examinîndu-i pe cei de pe terasă.

Stil hippie de lux, încălțăminte cu toc interminabil, un fel de traistă din pînză spînzurată pe umăr, un ceas "Seiko"–sport la mînă, blugi decolorați mulîndu-i-se pe șoldurile înguste și un fund obraznic. Părul prins în coc, nasul în vînt și impertinent și bluza ei de mătase aminteau adevărata ei apartenență socială. Cînd ajunse în dreptul lui Malko îi adresă o privire lungă și plină de curiozitate, aproape provocatoare. Apoi trecu pe lîngă vreo șase domni în vîrstă, respectabili și în "năruire", dintre aceia pe care chilienii îi numeau "mumii" și se instală singură la o masă... Malko simți un fior agreabil pe șira spinării. Încă de la sosirea la Santiago în ajun, remarcase nerușinarea cu care femeile se uitau la bărbați. Erau foarte diferite de cele din alte țări ale Americii Latine. Ochii lui aurii, eleganța discretă, înfățișarea de animal bine, un amestec de nonșalanță și tensiune nu constituiau niște explicații suficiente. Întoarse capul cu regret. Din păcate, nu venise la capătul lumii ca să alerge după fuste.

– E încîntătoare, nu? remarcă John Villavera.

– Adorabilă, aprobă Malko.

Încîntătoarea necunoscută se încadra perfect în atmosfera luxoasă și puțin învechită a clubului *Los Leones*, bijuteria din Barrio Alto, cartierul rezidențial din Santiago. Saloanele erau demne de un club englez, serviciul impecabil, iar sub terasă se întindea un teren de golf întreținut cu somptuozitate. O insulă de lux în acel oraș de mizerie. La un kilometru de acolo, în linie dreaptă, sărmanii *poblaciones* își vindeau ultimele zdrențe ca să-și poată cumpăra puțină pîine uscată, încercînd fără speranță să țină pasul cu inflația galopantă. După cum declarase în ajun, fără pic de umor, un purtător de cuvînt al juntei, situația economică progresa sensibil: de la 500%, inflația ajunsese acum la numai 375%.

Un chelner discret şi temător se apropie de masa lor. Numai privilegiaţii noului regim frecventau *Los Leones*.

– Pisco-sour? întrebă John Villavera.

Era aperitivul tipic în Chile. Un fel de alcool servit cu gheaţă. Malko încuviinţă.

Maxilarul cabalin care dezechilibra faţa colţuroasă a celui care era şeful biroului CIA de la Santiago părea deja că mestecă. Ochelarii mari cu ramă din baga şi alura lui puţin stîngace îi dădeau aerul unui profesor întors din exil fără permisiune oficială. Vorbea perfect spaniola şi părea că e cunoscut de toată lumea din oraş. Se ridica şi saluta sau dădea mîna cu fiecare nou venit. La aeroport numele lui făcuse miracole... Malko fusese aşteptat de o limuzină pentru a fi condus la bătrînul hotel *Sheraton-Carrera*, în centrul oraşului, în faţa palatului *Moneda* unde Allende[1] îşi găsise moartea. Edificiul mai purta încă urmele bombelor, şi de atunci rămăsese nelocuit.

O maşină uimitoare: Lincoln Continental negru. În exterior semăna cu oricare altă maşină, dar fusese special comandată la "Ford" pentru *Central Intelligence Agency* la preţul unic de 45 000 de dolari. Geamurile aveau o grosime de trei centimetri şi puteau rezista la rafalele unui pistol-mitralieră, dacă se trăgea de aproape. Un buton aflat sub volan permitea inundarea vehiculului cu zăpadă carbonică doar în cîteva secunde. Dar lucrul cel mai uimitor era partea din spate. Acoperişul

---

[1] *La 24 octombrie 1970, în Chile au loc alegeri parlamentare. În urma lor este ales preşedinte socialistul SALVADOR ALLENDE GOSSENS, susţinut de Frontul Unităţii Populare, grupare de stînga din care făcea parte şi partidul comunist. Noul preşedinte întreprinde reforme economice şi sociale profunde, trecînd la o politică externă independentă. Salvador Allende este însă ucis în urma loviturii de stat militare de la 11 septembrie1973, puterea fiind luată de o junta militară, cu frunte cu generalul AUGUSTO PINOCHET UGARTE. Parlamentul este dizolvat, partidele politice interzise, instaurîndu-se un regim conservator şi foarte autoritar. La 17 decembrie 1974, generalul Pinochet devine preşedintele ţării (n.t.).*

fusese fixat cu patru nituri explozive. Apăsînd pe un braţ al banchetei, acesta sărea şi bancheta din spate era ejectată în mod automat... Asta în cazul în care maşina ar fi avut portierele blocate. Cu o astfel de maşină şeful biroului CIA se putea plimba liniştit...

John Villavera îl primise imediat pe Malko în biroul lui de la Ambasada Americană, care se ascundea în mod ciudat de la etajul şaisprezece pînă la etajul douăzeci al unei clădiri hidoase, faţă în faţă cu *Sheraton-Carrera*. O placă superbă de cupru împodobea uşa biroului *Wild Life Fund*. În mod oficial, John Villavera se afla în Chile pentru a studia protecţia speciilor pe cale de dispariţie...

Mai era şi ataşat cultural al ambasadei.

Cordialitatea lui faţă de Malko fusese exemplară. Michael Borrough, cel care conducea Western Hemisphere Divizion, îl avertizase că COS-ul[1] de la Santiago îi va dezvălui obiectivul misiunii la faţa locului. John Villavera se arătase foarte evaziv în ajun, asigurîndu-l pe Malko că nu era nici o grabă, că vor discuta a doua zi.

Santiago era un oraş tare urît. Un amestec de Detroit şi Buenos Aires, cu străzi triste şi zgomotoase, prăvălii goale, un cer cenuşiu, clădiri masive şi negricioase. Contrastul era frapant între animaţia din timpul zilei şi calmul apăsător care domnea noaptea.

Cuprins de insomnie din cauza decalajului orar, Malko observase de la fereastra lui, în plină noapte, piaţa Moneda, pustie şi tăcută, străzile goale şi imensul turn neterminat al televiziunii, unde străluceau mii de lumini roşii.

Un adevărat Pompei.

Ca o mantie de plumb, o frică difuză se aşternea peste Santiago din clipa în care orice mişcare înceta, de la ora cînd începea interdicţia circulaţiei. Ziua, restaurantele erau goale.

De parcă bogaţilor le-ar fi fost ruşine de victoria lor asupra lui Allende... *Los Leones* era primul loc agreabil pe care-l vedea Malko.

---

1) COS – Chief of Station (n.a.)

– Erai aici cînd Allende...? îl întrebă Malko după plecarea chelnerului.

John scutură energic din cap.

– Nu, nu, eu am sosit acum opt luni. Toată echipa a fost schimbată.

Malko își permise un zîmbet.

– A costat mult? întrebă el.

John Villavera se uită la el cu o privire nevinovată.

– Ce?

– Răsturnarea lui Allende?

Americanul luă un aer profund șocat.

– Știi, făcu el, nu e foarte adevărat tot ce se spune. Agenția nu a jucat un rol prea important. Noi doar am dat o mînă de ajutor la "destabilizarea" unui guvern care leza grav interesele americane și ducea țara la faliment. Nu se găsea mai nimic. Unul dintre prietenii mei, care stătea la Santiago pe vremea aceea, era obligat să-și pună pasta de dinți în seiful hotelului cînd pleca! Devenise un produs la fel de prețios ca aurul. În ceea ce privește echipa care se găsește acum la putere, ea nu e formată din monștri așa cum se vorbește. Niște militari de carieră puțin depășiți de evenimente... Dar cinstiți, absolut cinstiți.

Malko își aminti de tot ce citise despre Chile.

– Totuși s-a cam destabilizat în mod definitiv, remarcă el.

– S-a mai și greșit, recunoscu John Villavera. Dar nu poți face omletă fără să spargi ouăle.

Avea importanță și calitatea cojii!

– De altfel, adăugă americanul, este sigur că execuțiile care au avut loc au redus șansele unui război civil...

Era un punct de vedere... Chelnerul așeză în fața lui Malko un castronaș plin cu un lichid incolor în care pluteau niște chestii mari și gălbui asemănătoare cu niște limacși...

– Ce sînt astea? făcu Malko neliniștit.

– Arici de mare. Aici sînt foarte mari! Se mănîncă în supă.

Malko gustă. Era delicios.

Întoarse capul și întîlni privirea tinerei hippie îndreptată spre el.

– O cunoști pe fata asta? întrebă Malko.

John Villavera zîmbi complice și răspunse cu glas scăzut.

– Numai din vedere. Se numește Oliveira Chunio. Este fata unui colonel. Mi se pare că e divorțată.

Malko se întrebă dacă să-i trimită cîțiva arici de mare. Dar mai întîi munca.

– Ce se așteaptă de la mine? întrebă el. În afară de seducerea acestei creaturi încîntătoare?

John Villavera își îndreptă talia și aruncă privire în jurul lui. Dar nu erau acolo decît "mumii"...

– E vorba de o misiune foarte delicată, începu el. Eu am cerut celor de la Langley pe cineva cu tact și cu pricepere pentru a o duce la bun sfîrșit...

Malko se încordă ușor. Măgulitorul scoate totdeauna castanele din foc cu mîna măgulitului.

– Mai exact?

– În timpul lunilor care au precedat cădera lui Allende, continuă americanul, un chilian ne-a făcut niște servicii foarte importante. Un membru din M.I.R., care se opunea politicii lui Allende. El a acceptat să distribuie șoferilor de camion, aflați în grevă, fondurile de care aveau nevoie pentru continuarea mișcării lor. Inutil să-ți mai spun că nu știau de unde provin...

– Evident... făcu Malko. Sper că ați recompensat acest ajutor după cum merita.

– Din nenorocire n-am reușit să-l recompensăm, suspină Villavera. Acest om se găsește pe lista neagră întocmită de D.I.N.A., poliția politică a juntei, din cauza apartenenței lui la M.I.R., mișcare de extremă stînga. Este acuzat de a fi participat la elaborarea planului "Djakarta", care prevede asasinarea tuturor ofițerilor de dreapta. Junta a fixat o recompensă pentru prinderea lui...

Malko se încruntă sceptic.

– Aveți și voi un cuvînt de spus...

John Villavera dădu cu durere din cap.

– Chilienii sînt foarte susceptibili. Totuși l-am putut ajuta pe Carlos Geranios să se refugieze la Ambasada Italiei și chiar i-am obținut un permis de liberă trecere emis de junță, ca să poată pleca în Venezuela, ceea ce ar mulțumi pe toată lumea.

– Cu siguranță, zise Malko. Și? Nu a vrut să plece?

– S-a petrecut ceva neprevăzut, zise John Villavera, un incident regretabil... Niște polițiști amețiți de băutură au aruncat în grădina ambasadei corpul unei tinere femei pe care el o cunoștea. Atunci, deodată i s-a făcut frică și, în ajunul plecării, a fugit de la ambasadă fără măcar să se știe cum. Probabil ascuns într-o mașină...

– Perfect, făcu Malko, se va descurca el să iasă din Chile.

Americanul clătină sceptic din cap.

– Mi-e teamă că nu. D.I.N.A. e teribil de eficace. Cu siguranță că îl vor găsi și riscă să aibă necazuri mari...

John Villavera era regele litotei...

– De aceea aș vrea să-l găsești, ca să-l punem la adăpost, sugeră americanul. Știu că nu e ușor, dar te voi ajuta cu tot ce pot. Trebuie acționat repede. Poate fi arestat dintr-o clipă în alta. După aceea va fi prea tîrziu... Dacă îți amintești, în Bolivia CIA nu voia ca bolivienii să-l execute pe Che Guevara[1]. Și totuși l-au lichidat.

Malko cunoștea povestea și știa că era adevărat. Agentul american CIA care ajutase la arestarea lui *Che* se luptase după aceea să-i salveze viața. Zadarnic. Bolivienii îl executaseră și îl îngropaseră după aceea într-un loc secret. Îl lichidaseră chiar și pe ofițerul care cunoștea amplasarea mormîntului, pentru mai multă siguranță. În privința ferocității, sud-americanii de dreapta sau de stînga erau niște candidați ideali la medalia cruzimii.

– De ce nu te ocupi personal de treaba asta? întrebă Malko.

– Prea riscant. Nu pot avea aerul că mă opun deschis celor din junță cu care sînt în raporturi bune. Sînt foarte susceptibili în privința politicii interne. Dacă vor exista "fricțiuni" în legătură cu Geranios, poziția mea va rămîne destul de confortabilă după ce vei fi preluat cazul, pentru că nu mă ocup de el în mod oficial.

Mai prudent nici că se putea...

Malko își îndreptă privirea spre harta mare agățată de perete.

---

1) ERNESTO GUEVARA, zis Che – om politic cubanez, de origine argentiniană, mort în 1967. Medic, tovarăș al lui Fidel Castro, el a încercat organizarea unor focare revoluționare în America Latină și a participat la gherila boliviană (n.t.).

– Dar unde naiba să-l găsesc pe acest Geranios? Dacă este chiar atît de căutat precum spui, asta înseamnă că se ascunde cu grijă. Admiţînd că mai este încă la Santiago.

– Evident, admise Villavera, dar îţi furnizez un om de legătură. Un chilian care s-ar putea să ştie unde se găseşte. Trebuie să-i aduci la cunoştinţă că vrei să-l ajuţi, să-i dai o mînă de ajutor să părăsească ţara. Îţi voi da numele şi adresa lui "Chalo" Goulart, un domn bătrîn încîntător. În timpul lui Allende a acceptat să transporte fonduri pentru camionagii. Bineînţeles, nu menţionezi numele meu. Spui că vii direct de la Washington. Cei de aici sînt...

Americanul tăcu brusc. Malko întoarse capul urmărind privirea însoţitorului său.

Pe terasă apăruseră trei bărbaţi. Doi erau nişte militari, îmbrăcaţi în impecabile uniforme kaki, cu cizme înalte, şepci turtite, un pistol-mitralieră "Beretta" lipit de corp şi faţa inexpresivă. Încadrau un civil mult mai scurt decît ei, îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, cu braţul drept îndoit lîngă piept, de parcă ar fi fost rănit. Civilul îi adresă un zîmbet vesel lui John Villavera şi veni spre el. Malko îşi zise că semăna în mod ciudat cu actorul Peter Lorre – care îl jucase pe vremuri pe nebunul ucigaş din filmul "Dl. Le Maudit" de Fritz Lang – cu părul lui negru dat pe spate, ochii bulbucaţi, zîmbetul puţin cam forţat şi uşor abject, gura moale cu buze prea palide.

John Villavera se ridică şi făcu prezentările.

– Excelenţa Sa, colonelul Federico O'Higgins.

Chilianul întinse mîna stîngă. Malko văzu că, deşi era foarte cald, dreapta era acoperită cu o mănuşă de lînă neagră şi strîngea între degete ceva asemănător unui radio cu tranzistori. Ciudat...

Colonelul trase un scaun spre el şi se aşeză, în timp ce însoţitorii rămaseră în picioare, privind spre terenul de golf cu un aer absent. Colonelul îi zîmbi lui Malko şi îl întrebă într-o engleză foarte bună:

– Nou venit la Santiago?

John Villavera se grăbi să-i răspundă:

– Prinţul Malko a fost trimis de Departamentul de Stat de la

Washington ca să redacteze o notă informativă despre situația de la Santiago. Pentru o comisie a Congresului.

Colonelul Federico dădu din cap cu un aer complice. Obrajii flasci îi tremurară ușor.

– Nu e chiar așa de rău, zise el. Avem încă numeroase dificultăți, dar cu ajutorul lui Dumnezeu se va aranja. Acum domnește un calm desăvîrșit.

– Totuși ați menținut interdicția de circulație, remarcă Malko.

Ochii bulbucați îl priviră cu o expresie de bunătate aproape angelică.

– Voiam să ridicăm această interdicție, afirmă colonelul O'Higgins. Dar, cînd a fost anunțată știrea, am primit sute de scrisori de la femei care ne cereau să menținem interdicția! Explicînd că, datorită ei, soții lor rămîn în sfîrșit acasă, nu-și mai petrec nopțile bînd sau umblînd după fuste. Atunci am cedat cererii poporului...

Malko rămase fără glas. Era pentru prima dată cînd interdicția de circulație i se prezenta ca măsură cu caracter social. Ofițerul chilian zîmbi încurajator.

– Vizitați-mă la Edificio Diego Portales. Voi fi fericit să-mi comunicați impresiile dumneavoastră despre Chile.

Se ridică și se îndreptă spre celălalt capăt al terasei, escortat de cei doi cerberi cu cizme. Malko îl urmări cu privirea. O primejdie nedeslușită se degaja din silueta lui insolită pusă la patru ace. Colonelul se opri lîngă masa unde lua dejunul falsa hippie. Fata se ridică și îi strînse mîna.

– Cine este? întrebă Malko.

John Villavera zîmbi puțin stingherit.

– Omul care conduce D.I.N.A. Un tip încîntător, foarte pro american.

– Într-adevăr, făcu Malko, numele lui nu prea e chilian.

Șeful biroului CIA dădu aprobator din cap.

– Oh! aici e ceva curent. Au fost mulți imigranți europeni. Nu toate numele sînt hispanice...

– Ce are la mînă?

– A fost rănit, cu mult timp în urmă. I s-a scos artera din brațul drept. Are mîna complet necrozată. Trebuie să țină tot

timpul o buiotă ca să o încălzească puţin... De aceea o protejează cu o mănuşă de lînă. Într-o zi va trebui să-i fie amputată. Şi-a comandat în Japonia o mini-buiotă cu baterie pe care o poartă în permanenţă. E foarte curajos, nu se plînge...

Colonelul O'Higgins se înclină în faţa frumoasei blonde şi îşi continuă drumul. Aproape imediat, tînăra hippie se ridică, îşi luă traista, trecu prin faţa mesei lor, aruncînd din nou spre Malko o privire insistentă, şi dispăru.

John Villavera se aplecă spre Malko.

– Ai făcut impresie. Este una dintre cele mai drăguţe fete din Santiago. Un caracter îndrăcit. A vrut să fie cîntăreaţă. Executa un număr la cabaretul Sheraton. Tatăl ei a fost atît de furios încît intervenţia lui a dus la închiderea sălii vreme de o săptămînă. La 17 ani s-a măritat cu un mare proprietar din sud care i-a făcut doi copii fără măcar să-şi scoată cizmele. După aceea s-a întors acasă la tatăl ei.

Malko se gîndi deodată la un fapt bizar.

– Nu aţi avut refugiaţi la Ambasada Americană? întrebă el.

John Villavera dădu încet din cap.

– Nu.

– Cum asta?

Americanul ridică din sprîncene vrînd să arate că nici el nu înţelegea.

– Ăăă... politica guvernului nostru este foarte strictă, nu-i aşa... Nu putem primi refugiaţi politici în afara cotei. Probabil că lucrul acesta se ştie...

Malko îşi reţinu un zîmbet incredul.

– Dă-mi adresa acelui Chalo, zise el. Mă voi duce să-i fac o vizită.

***

Tînăra hippie era acolo, cu traista pe umăr, sprijinindu-se de o maşină oprită la intrarea pe strada ce ducea spre centru. Văzînd Datsun-ul apropiindu-se, tînăra înaintă încet pe şosea şi ridică un deget, făcînd gestul bine cunoscut al celor care se deplasează cu autostopul.

Malko frînă. Era surprins mai mult decît agreabil. Fata părăsise clubul de vreo douăzeci de minute.

Tînăra deschise portiera, își aplecă fața bronzată și inexpresivă și întrebă în engleză:

– Mă poți duce pînă la Providencia?

Malko ar fi dus-o pînă și în Țara de Foc. Providencia era un fel de Champs-Élysées local, mare arteră rutieră din Santiago care ducea din centrul orașului pînă în inima cartierului Barrio Alto.

– Cu plăcere, zise el sincer.

Ea se lăsă să cadă lîngă el, răspîndind un parfum ușor, foarte în largul ei, de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea.

– Faci des autostopul? întrebă Malko.

– Oh, da. Aici e ceva obișnuit. Nu sînt autobuze suficiente. Iar mașina mea tocmai s-a stricat...

Tînăra îl cercetă cu o privire sigură și pătrunzătoare.

– Nu locuiești la Santiago?

– Exact, făcu Malko. De unde știi?

Tînăra femeie îi atinse ușor cu degetul geaca de catifea neagră.

– După asta. Aici, în Chile, noi nu avem așa ceva.

Malko remarcă la ea unghiile tăiate foarte scurt, aproape roase. Privirea îi alunecă pînă la sînii mici care se desenau sub pulover, apoi urcă spre fața voluntară, bronzată, fină și senzuală. Erau deja pe Providencia.

Parcurgînd acea alee largă, Malko zări grupurile de fete foarte tinere, cu șosete albe și fuste plisate, dar cu fața machiată, provocatoare, ridicînd un deget la marginea trotuarului. Pasagera zîmbi în colțul gurii.

– Dacă vrei să iei o *lola*...

– Ce e aceea o *lola*? întrebă Malko amuzat.

– O tînără la modă. Sînt cu zecile pe Providencia.

Urmă o tăcere. După cinci minute tînăra se întoarse spre Malko.

– Lasă-mă aici, te rog, chiar după următorul semafor.

Malko opri lîngă trotuar. Pasagera lui zîmbi, arătînd niște dinți strălucitori, și întinse mîna spre un magazin de modă.

– Lucrez acolo. La Plata. Dacă ai o iubițică, va trebui să vii să-i cumperi cîte ceva. E cea mai bună prăvălie din Santiago.

– Nu am nici o iubițică, zise Malko. Abia ieri am sosit.

Cu mîna pe mînerul portierei, tînăra păru că ezită. Malko îi surprinse privirea. Avea niște pupile uimitoare. De un albastru foarte închis pe margine, spre centru culoarea devena foarte deschisă, aproape albă. Ai fi zis că sînt niște ochi de pasăre de noapte.

– Dacă vrei, zise ea deodată, diseară dau un dineu.

Malko nu-și putu reține zîmbetul.

– Inviți des necunoscuți?

Ea săltă din umeri, foarte relaxată.

– Erai la club, nu?

Subînțelegîndu-se că luînd masa la *Los Leones* nu putea fi un vagabond.

– Accept cu plăcere, zise Malko, numai că din nefericire sînt singur.

– Nici o importanță, zise ea cu o voce egală. Vor fi acolo multe fete drăguțe.

Scoase din traistă un carnet și un stilou, apoi scrise ceva pe o foaie și i-o întinse lui Malko. Un nume – Oliveira Chunio – și o adresă – strada Amerigo Vespucci nr. 120.

– Pe diseară la ora opt. Stau în cartierul Vitacura, nu departe de club. Apropo, cum te cheamă?

– Malko. Prințul Malko Linge. Sînt austriac.

Zîmbetul lumină din nou fața bronzată a tinerei Oliveira. Cu un gest natural, fata se aplecă și îl sărută pe obraz, atît de stîngaci, încît îi atinse ușor comisura buzelor.

– Pe diseară.

Sări din Datsun, trînti portiera și se îndepărtă cu mersul ei legănat. Malko își continuă drumul fericit.

***

Sprîncenele foarte negre contrastau în mod ciudat cu părul aproape alb ca neaua. Malko își zise că "Chalo" Goulart nu era departe de șaptezeci de ani...

Malko îl examină cu simpatie. Avea un aer de om înstărit și onest.

– *Señor?*

– Sînteți Chalo Goulart? întrebă Malko.

Un zîmbet primitor lumină fața chilianului.

– Eu sînt. Cu cine am...

– Prinţul Malko Linge. Nu cred că mă cunoaşteţi, se grăbi să spună Malko. Am obţinut numele dumneavoastră de la un înalt funcţionar de la Departamentul de Stat din Washington. Aş vrea să stăm de vorbă despre ceva confidenţial.

– Intraţi, făcu chilianul.

Nu avusese nici o ezitare.

Malko pătrunse într-un interior care mirosea puţin a mucegai, un mic salon lipsit de fantezie. Pereţii erau acoperiţi cu nişte curioase tablouri suprarealiste, puţin cam în stilul lui Dali. Femei ciudate în decoruri de un colorit tărcat.

Chalo Goulart dispăru, apoi reveni cu o sticlă de coniac Lagrange... şi două pahare. Turnă alcoolul cu gesturi măsurate, apoi se aşeză în faţă lui Malko.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, señor?

– Vreau să intru în contact cu un anume Carlos Geranios, zise Malko. Cred că l-aţi cunoscut bine.

Bătrînul domn rămase cu paharul în mînă, sincer surprins.

– Carlos Geranios? Este refugiat la Ambasada Italiei.

– Nu mai este, îl corectă Malko.

Apoi îi povesti ce aflase. Bătrînul domn îl ascultă gînditor. Dădu din cap şi spuse cu tristeţe:

– Oamenii de la D.I.N.A. sînt foarte brutali. Uneori mă întreb dacă am avut dreptate să facem ceea ce am făcut. Se povestesc lucruri oribile.

Părea depăşit de situaţie, plin de îndoială.

– Mă puteţi ajuta? întrebă Malko.

Chalo Goulart luă o gură de coniac.

– Aş dori mult să-l ajut pe Geranios, zise el, dar nu ştiu unde se află. Însă cunosc o persoană care s-ar putea să ştie. Dacă e pentru binele lui, ne va ajuta. Va trebui să vă întoarceţi aici mîine... Pînă diseară e la Viña Del Mar. Dar cinăm împreună...

Malko se uită la tablouri.

– Pictaţi? Îmi plac *tare mult.*

Chalo Goulart rîse:

– Oh, nu! O prietenă de-a mea. Am să-i spun, asta îi va face plăcere.

Malko schimbă subiectul.

– Mi se pare că aţi participat la răsturnarea lui Allende?

Un zîmbet aproape copilăresc lumină fața ridată a chilianului.

– Oh, foarte puțin! Mă duceam în Brazilia după fonduri pe care apoi le înmînam lui Carlos Geranios. El le distribuia greviștilor. Totdeauna era vorba de sume importante. Mai multe zeci de mii de dolari în bancnote. Noroc că sînt un un cinstit. Banii nu se numărau.

– Nu ați fost niciodată arestat?

Bătrînul scutură din cap.

– Oh, nu, erau foarte dezorganizați.

Malko nu înțelegea.

– M.I.R. este o mișcare de extremă stînga, nu-i așa? De ce lucra Geranios cu CIA?

Chalo Goulart zîmbi cu bunătate.

– Voia să-l forțeze pe Allende să facă o politică mai spre stînga. Îmi spunea că americanii își risipeau banii, că pînă la urmă M.I.R. va cîștiga. Și că, din moment ce ajutam cauza revoluției, mă va proteja pentru că eram un burghez. (Rîse.) Acum eu îl voi proteja. S-a înșelat.

Malko se ridică.

– Stau la Sheraton-Carrera, zise el. Mă puteți suna mîine? De îndată ce veți putea intra în contact cu acea persoană?

– E mai bine să veniți la mine, propuse Chalo. Pe la aceeași oră. Vom cina aici. Prietena mea va pregăti masa. Îi place mult să gătească.

Bătrînul îl conduse pînă în stradă. În jurul lor totul era calm. Malko urcă în mașina închiriată. În ultima clipă Malko îi zise cu voce scăzută:

– Fiți foarte discret.

Malko promise.

Mașina porni spre centru, urmînd cursul rîului secat care șerpuia de-a lungul aleei Providencia. Străzile din centru se întretăiau în unghi drept, după moda americană, animate și triste, mărginite de clădiri vechi. Deseori se mai vedea încă urma plăcii de cupru desprinse în grabă la schimbarea regimului. Malko se rătăci și nimeri într-un ambuteiaj pe avenida Alameda, răscolită de lucrările viitorului metrou.

Parcarea din fața pieței Moneda era plină ca de obicei. Își

lăsă maşina pe o stradă transversală, cu riscul de a-i fi ridicată de poliţie. Nu mai avea timp decît să se schimbe înainte de întîlnire. Doi mici lustragii, dintre aceia care mişunau pe străzile din Santiago, s-au ţinut după el pînă în holul cu coloane de la Sheraton.

***

– Şampanie?

Malko luă paharul enorm în formă de balon din mîinile Oliveirei. Tot fundul era tapisat cu zmeură proaspătă. Surprinse privirea albastră, plină de intensitate, a gazdei lui. Tînăra îşi schimbase ţinuta hippie cu o rochie ţigănească de mătase imprimată sub care nu purta practic nimic. Sînii mici îi jucau sub mătase, provocatori şi plini de aroganţă. În locul ceasului "Seiko"-sport purta acum unul mai mic din aur şi oţel.

Casa, construită în stil colonial, era înconjurată de o grădină. Aproape cincizeci de persoane beau, discutau sau dansau în cele două saloane şi în curtea interioară. Cei mai mulţi erau destul de tineri. Fete cu pantaloni prea strîmţi, cu privirea nerușinată şi rîs dezagreabil dansau flirtînd fără fereală. Multe aveau din nenorocire dinţi de aur foarte vizibili. Mireasma de marijuana plutea discret prin colţuri. Mai multe perechi tolănite pe perne fumau în tăcere, legănate de muzică. Şiruri de sticle se aliniau lîngă un perete, chiar pe podea, Moët şi Chandon, sticle mari de J&B, coniac Gaston de Lagrange şi chiar Perrier, importate din Franţa. La cursul monedei oficiale, tot ce era acolo costa o adevărată avere. Toată lumea bea mult. Oliveira nu-l părăsea deloc pe Malko.

– Tot ce e *lola* în Santiago se găseşte aici în seara asta, remarcă ea.

Discurile proveneau din SUA, ca şi whisky-ul, lux nemaipomenit într-o ţară unde sticla de J&B costa 50 000 de escudos. Salariul lunar al unei bone.

Malko aşeză jos paharul şi o trase după el pe Oliveira. Dansară mai multe slow-uri.Tînăra femeie se comporta mai bine decît majoritatea celorlalte fete. Totuşi, Malko avea impresia că aştepta ceva.

– Cît timp rămîi în Chile? întrebă ea.

– Nu ştiu, zise Malko cu sinceritate, asta depinde de afacerile mele.

– Cu ce te ocupi?

– Lucrez pentru guvernul american. Un soi de misiune de studiu.

Oliveira îl privi rîzînd.

– Ai venit să-i vezi pe coloneii cei răi?

Discul se opri şi se duseră să stea jos. Malko murea de sete. Bău toată şampania. Oliveira îi luă paharul.

– Mă duc să-ţi aduc altul, zise ea.

Şi dispăru printre invitaţi. Malko se simţea puţin ameţit. Efluviile marijuanei începeau să devină mai consistente.

Malko văzu un mustăcios slab, într-un costum cenuşiu, apucînd-o de braţ pe Oliveira cu un zîmbet de rechin şi atrăgînd-o la dans.

Băiat cuminte, Malko se ridică căutînd o altă pradă eventuală.

Lîngă bufet surprinse privirea unui bărbat de vreo treizeci de ani care purta pe faţă urma unei răni adînci, abia cicatrizată.

O lovitură care îi înfundase arcada şi îi rupsese pometul. Omul îi zîmbi lui Malko. Acesta se apropie, iar celălalt, care observase scena, remarcă:

– Oliveira a fost recuperată de *pololo*.

– *Pololo*?

– Logodnicul ei. *Pololo* este masculinul de la *lola*, îi explică el. Dar nu-ţi fie teamă, ştiu că locotenentul Aguirre intră de serviciu la miezul nopţii. Oliveira se va întoarce la dumneata. De altfel, cred că îi placi foarte mult. Scuză-mă, nu m-am prezentat: Jorge Cortez. Lucrez la Ambasada Dominicană. Ştiu cum te cheamă, mi-a spus Oliveira.

Malko îşi îndreptă privirea spre rana abia cicatrizată.

– Ai avut un accident?

Interlocutorul lui zîmbi în colţul gurii.

– Dacă vrei.

O fată în pantaloni de satin mov se apropie de el, îl sărută pe gură şi plecă din nou să danseze. Bărbatul se întoarse spre Malko.

– A doua zi după lovitura împotriva lui Allende, continuă el, am fost prins în cursul unei razii. Din cauza accentului meu au crezut că sînt cubanez. Am intrat imediat pe mîna acestei D.I.N.A. Pînă cînd să dea de mine ambasadorul meu, au avut timp să mă distrugă serios...

Își desfăcu un nasture de la cămașă, o deschise și Malko zări pe pieptul lui o urmă mare și brună, abia cicatrizată.

– M-au ars, preciză diplomatul. Cu acid.

– Unde s-a petrecut asta?

Celălalt făcu un gest evaziv.

– Oh, într-o casă de pe Calle Londres. În plin Santiago. D.I.N.A. face ce vrea. Povestea mea supărătoare nu a fost singura de acest gen. Multe lucruri urîte se spun despre tatăl Oliveirei. Opozanții l-au numit "Călăul din Los Angeles".

Încîntător.

– Nu e aici în seara asta?

– Vine foarte rar. Niciodată cînd fata lui are invitați. Mai au o casă în afara orașului.

Oliveira își făcu apariția din mulțime, cu ochi strălucitori, aducînd două pahare enorme de șampanie cu zmeură.

– Pedro nu voia să-mi dea drumul. E furios că e obligat să plece.

Malko o examină atent, gîndindu-se la ce-i spusese diplomatul dominican. Brusc se simți jenat de această petrecere. Venind la Oliveira, se rătăcise și mersese de-a lungul terenului de polo. Niște ziduri înalte și verzi avînd dasupra sîrmă ghimpată, în fața unui cartier de magherniță instalat în albia rîului secat. Cu siguranță singurul teren de polo din lume înconjurat cu sîrmă ghimpată. Își bău din nou șampania. Se simțea ciudat, de parcă ar fi plutit în vată. Probabil că era de vină decalajul orar. Se îndreptă spre canapea să stea jos și i se păru că trec ore întregi pînă cînd parcurse această distanță.

Treptat, invitații plecau unul după altul. Malko se uită la ceas: miezul nopții. Oliveira tocmai se întorsese la el.

– În curînd te voi părăsi, zise Malko. N-aș vrea să dorm la închisoare. S-ar putea să nu-mi placă la Sheraton.

Cu excepția piscinei de la ultimul etaj, hotelul era de o tristețe mortală. Mai exista unul nou-nouț, în fața cartierului Barrio Alto, dar, din păcate, foarte departe de centru..

Oliveira rîse.

– Rămîi. Împreună cu cîţiva prieteni vom prelungi petrecerea pînă în zori. Vei pleca la cinci dimineaţa. Cînd se va face ziuă.

Malko încercă să lupte împotriva toropelii care punea stăpînire pe el. Simţea că Oliveira îl voia acolo. Îl căută cu privirea pe diplomatul dominican şi îl văzu dansînd cu o brunetă durdulie, agăţată de gîtul lui, încolăcită pe el. Se ridică şi ieşi în grădina întunecoasă ca să se mai trezească puţin. Se făcuse răcoare şi cerul era acoperit. Santiago, situat într-o căldare muntoasă, era deseori înecat de ceaţă. Toată aleea era mărginită de case superbe. Te-ai fi crezut în Beverly Hills. Ce contrast cu centrul plin de praf şi căldură. Aici nimeni nu era preocupat de inflaţie. Asta aproape că te şoca. Venind spre reşedinţa Oliveirei, Malko văzuse cozi imense de oameni aşteptînd autobuzele. Fără cîrtire. Privirile oamenilor de pe stradă erau stinse, vorbele prudente. Un fost deputat petrecuse trei luni la închisoare pentru că îndrăznise să cînte într-un loc public un cîntec al celor din M.I.R....

– Ce faci?

Malko se întoarse brusc. Oliveira se uita la el cu un aer întrebător. O luă de braţ şi tînăra se sprijini de el.

– Priveam stelele.

– Dar nu sînt stele... Vino, e frig.

Malko o urmă în casă. O parte din lumini fuseseră stinse. Cîteva perechi se lăfăiau pe divanuri. Muzica continua. Oliveira îi întinse un pahar cu pisco-sour. Malko bău lichidul rece ca gheaţa care se transformă în lavă fierbinte în stomacul lui.

Din nou avu o senzaţie bizară. Nu se mai putu ţine pe picioare şi se lăsă să cadă pe canapea. Simţi privirea tinerei femei îndreptată spre el şi se strădui să zîmbească.

– Ar trebui să plec, zise el. Sînt obosit.

– Imediat te vei simţi mai bine.

Vocea ajungea la el slab. Deodată îşi zise că muzica nu se mai auzea. Totuşi perechile continuau să danseze.

Bizar.

Brusc îi fu frică că nimerise într-o capcană. Încercă să se ridice, văzu ochii imenşi, aproape albi ai Oliveirei apropiindu-se, şi apoi nimic.

Capitolul III

Strigătul modulat, răguşit şi prelung avu nevoie de mai multă vreme să ajungă la creierul lui Malko. Vibraţia timpanelor îl treziră brusc. Se ridică atît de brusc încît se izbi violent cu capul de o lampă. Cu gura cleioasă, neştiind unde se află, Malko încercă să reia contactul cu lumea exterioară.

Ochii i se obişnuiră cu penumbra. Se găsea tot pe canapeaua din salonul Oliveirei. Acolo unde se prăbuşise în toropeala lui ciudată. Strigătul ieşea din gîtul unei fete aflate la capătul canapelei la trei metri de el. O brunetă durdulie, în întregime goală cu excepţia pantofilor roşii. Stătea călare pe un bărbat îmbrăcat, aşezat pe canapea, cu mîinile agăţate de umerii lui, urlînd şi coborînd în ritmul dorinţei, cu capul dat pe spate. Gemînd de plăcerea care nu se mai sfîrşea.

Malko vedea muşchii coapselor mişcîndu-se sub pielea mată de fiecare dată cînd se ridica, ca apoi să se pătrundă din nou.

În sfîrşit geamătul se stinse. Fulgerată, tînăra se nărui peste partenerul ei care mîrîia de plăcere. Malko avu impresia că în pîntecele lui explodase o grenadă. Îşi întoarse privirea spre Oliveira care stătea întinsă lîngă el. Machiajul îi dispăruse, dar ochii ei semănau cu două boabe de cobalt topit. Probabil că o observa pe fată de mai multă vreme decît el. Vîrfurile sînilor mici întindeau mătasea rochiei. Se aplecă peste Malko, întinse gura cu buzele şi îl întrebă:

– *Tu quieres?* [1)]

Fără să mai aştepte răspunsul, tînăra se ridică, îl prinse de mînă şi îl trase după ea prin living. Deschiseră o uşă. Oliveira se opri cu o exclamaţie de ciudă. Malko avu timp să zărească un cuplu tăvălindu-se într-un pat. La ieşire se lovi de trupul călduţ al Oliveirei. Se produse un fel de scurt-circuit. Lipiţi unul

---

1) Vrei? (n.a.)

de altul, cu sîngele bătîndu-le în tîmple, se legănară strîngîndu-se cu furie în brațe. Malko nu mai era groggy. Se simțea extrem de lucid, detașat, pe față.

O împinse în living, în căutarea unui alt pat. Deodată tînăra se desprinse de el și făcu un gest neașteptat. Cu mîna stîngă își ridică rochia pînă la șolduri. Apoi își smulse cu repeziciune un mic slip alb pe care îl aruncă pe podea. După care se lăsă să cadă pe mochetă trăgîndu-l pe Malko după ea.

În mijlocul salonului! Lîngă șirul de sticle. Fără nici o jenă, își ridică din nou rochia pînă la șolduri, descoperind un pîntece bombat, apoi îl atrase pe bărbat spre ea. Pielea ei goală era fierbinte. După cîteva secunde Malko pierdu orice reținere. Rostogolindu-se unul peste altul, lovindu-și dinții, luptînd cu costumul de alpaca, atinseră un grad incredibil de excitație. Dezlănțuită, Oliveira îi administră o felație atît de furioasă încît fu gata să-i pună capăt dorinței.

Dar Malko se smulse, o răsturnă pe spate, posedînd-o direct pe podea, ca o cătană. Femeia gemu.

Mai tîrziu Malko privi spre oglinda aburită ce cobora pînă la podea zărind siluetele lor îmbrățișate. Rochia de mătase coborîse descoperind unul din sîni. Malko se aplecă și își frecă buzele de sfîrcul lui. Tînăra femeie se înfioră.

– A fost așa de bine, murmură ea. Nu-mi place să fac dragoste într-un pat. E prea burghez. Fostul meu soț nu a vrut niciodată să ne culcăm decît așa.

Malko se uită în jurul lui. În afara perechilor prăbușite încă pe canapea, mai zări unul înfundat între perne, nemișcat. Fata, goală, se ridică, traversă liniștită încăperea, păși peste ei ca să-și toarne ceva de băut, apoi se duse să se ghemuiască lîngă bărbatul care o făcuse să simtă plăcerea. Avea trăsături grosolane, regulate și vulgare. Puțin jenat, Malko întrebă mai în glumă, mai în serios:

– Totdeauna îți primești astfel invitații?

Ea avu un zîmbet de carnasier.

– Nu premeditasem nimic. Pur și simplu mi-au plăcut ochii tăi cînd te-am văzut ieri la club. Dar cred că cineva a pus drog în șampanie. Pentru că m-am simțit ciudat. Bănuiesc că e opera lui Mercedès, fata de lîngă noi. Este om *mapucha*, o indiană. Dacă nu se droghează nu simte nici o plăcere.

Malko își explica acum senzațiile lui bizare.

Tăcură. Pe canapea reîncepea confruntarea. De data asta indiana se întinse cu capul în perne. Malko se ridică, își aranjă hainele și întinse mîna Oliveirei. Femeia se sculă în picioare, luă de jos slipul cu un gest perfect natural, apucă o sticlă pe Pepsi-Cola, o goli pe nerăsuflate, suspină de satisfacție și întrebă:

– Vrei să faci un duș?

Malko se uită la ceas: era patru. Încă o oră pînă la reluarea circulației.

– Bucuros, zise el.

– Vino după mine.

Ajungînd în fața sălii de baie, Oliveira se întoarse și se lipi din nou de el.

– Sîmbătă mergem la Viña Del Mar. Am o casă acolo.

Malko își zise că pînă atunci se puteau întîmpla o sumedenie de lucruri.

***

Malko înghiți a treia pastilă de aspirină. Tot creierul îi clocotea. O întreagă garnitură de metrou se rotea în cerc sub cutia lui craniană. Cu gura vîscoasă, goli o sticlă de Perrier, simțindu-se ceva mai bine. Pereții verzui ai camerei se învîrteau în jurul lui. Un soare strălucitor își răspîndea razele peste Santiago. Nu dormise decît șase ore. Înainte de a-l părăsi, Oliveira îl mai antrenase într-o prestație improvizată în umbra porții de la intrare.

Vacarmul circulației, ajungînd pînă la înălțimea celor treisprezece etaje, îi accentua migrena. Acum se trezea într-o altă lume. A lui. O mlaștină periculoasă, perfidă, trădătoare, unde fiecare putea să însemne o cursă. Găsi un mesaj telefonic strecurat pe sub ușă: colonelul Federico O'Higgins îl sunase în timp ce era plecat la masă și îi cerea să-l sune la Edificio Diego Portales. Malko ezita. Dacă nu suna risca să și-l pună în cap pe șeful de la D.I.N.A. Dar avea întîlnire cu Chalo. Hotărî să sune mai tîrziu. Ieși din cameră și luă ascensorul. Datsun-ul era un adevărat cuptor. Se strecură în el cu precauție și o porni spre cartierul Bilbao.

***

Chalo Goulart întîrzia. După ce sună de trei ori, Malko coborî peronul și se instală în mașină. Pe acea alee mică și calmă nu trecea nimeni. Începu să se gîndească la cei cu care se întîlnise. La acel amestec de primejdie și de farmec de care nu putea să scape. Gîndul la colonelul O'Higgins îi provocă un dezgust instinctiv. Oliveira era un mic animal ciudat. Se întrebă ce știa cu adevărat despre metodele juntei.

Brusc își dădu seama că aștepta de trei sferturi de oră. În casă nu se zărea nici un semn de viață. Era de mirare. Bătrînul Chalo părea un domn serios. În cazul în care ar fi intervenit ceva i-ar fi lăsat un mesaj la hotel.

Malko coborî din mașină, se duse din nou să sune, cu același rezultat, apoi dădu ocol căsuței izolate în mijlocul unei grădini. În spate era o ușă care dădea spre un fel de polată. Încercă clanța și ușa se deschise. Acolo se găseau cîteva plante tropicale și stăruia un miros greu și amețitor. O a doua ușă dădea spre bucătărie. Malko o deschise și strigă:

– Señor Goulart?

Nici un răspuns. Deodată un miros nou îi izbi nările: gaz. Se opri în loc, regretînd că nu își luase cu el pistolul extraplat. Era sigur că ceva nu era în regulă. Strigă din nou, apoi deschise o ușă care dădea spre o cameră întunecoasă. Nu îndrăznea să aprindă lumina din cauza gazului, de teamă să nu provoace o explozie. Înaintă pe bîjbîite, ghici că e vorba de un dormitor și un corp întins pe pat. Mirosul era din ce în ce mai puternic. Își ținu respirația, găsi fereastra și o deschise larg. Se întoarse.

Chalo Goulart era întins pe pat, îmbrăcat cu pantaloni, o cămașă desfăcută și jiletca lui. Avea o față calmă și ochii închiși. Lîngă el se găsea o butelie de butan al cărei furtun îl ținea pe piept. Gazul ieșea în continuare cu un șuierat ușor. Malko se repezi și închise robinetul. În ciuda ferestrei deschise atmosfera era încă înăbușitoare. Trebui să se aplece în exterior și să tragă de cîteva ori aer în piept, gata-gata să i se facă greață. Apoi se duse în bucătărie, umezi o cîrpă și se întoarse cu ea pe față.

Avea intenția să-l tragă pe bătrîn afară din încăperea aceea. Dar aplecîndu-se spre el își dădu imediat seama că era

inutil. Chalo Goulart murise de cîteva ore. Buzele, pomeţii, urechile aveau o înfiorătoare culoare albăstruie. Îi ridică una din mîini: unghiile îi erau cianozate şi ele, simptom evident al unei anoxii. Avea ochii închişi.

Malko se lăsă pe un scaun, privind cu atenţie corpul bătrînului. Totul te-ar fi putut face să crezi că era vorba de o sinucidere. Numai că ceva nu se potrivea. În ajun bătrînul părea foarte vesel, foarte fericit. Ce se întîmplase? Malko inspectă rapid toată casa, fără să găsească nimic suspect. O casă de burlac bătrîn, maniac şi înstărit. Frigiderul era plin. Pe masă zări o sticlă de coniac Gaston de Lagrange şi îşi turnă un pahar. Ca să alunge mirosul de gaz.

Alcoolul îi făcu bine.

Îşi stăpîni repulsia şi scotoci buzunarele mortului fără să găsească nimic. Corpul abia devenise ţeapăn, ceea ce însemna că Chalo Goulart murise de mai puţin de şase ore.

De ce?

Era ceva care îl tulbura, un element care îi scăpa. În momentul în care se pregătea să iasă din încăpere, în altă cameră începu să sune telefonul. Malko se repezi să răspundă, apoi rămase cîteva secunde nemişcat în faţa aparatului.

În sfîrşit ridică receptorul.

– Chalo?

Era o voce de femeie. Răguşită, enervată, îngrijorată.

– Nu este Chalo, zise Malko.

Nu avu timp să continue. Necunoscuta închisese. Fără să aibă nici o dovadă în acest sens, fu imediat convins că era vorba de persoana misterioasă care trebuia să-l conducă la Carlos Geranios.

Reacţia ei dovedea că îi era frică.

De cine şi de ce?

Se apropie de tablouri căutînd semnătura. Era foarte lizibilă: Tania. Oare cu ea trebuia să cineze în ajun Chalo Goulart?

A ei era vocea de la telefon?

Brusc, atmosfera acelei case a morţii îi deveni insuportabilă. Traversă parterul şi fugi prin uşa din spate. Maşina era la locul ei. Urcă la volan şi demară imediat.

În timp ce conducea se întreba cum să o găsească pe această Tania. Singura persoană care ar fi putut să-l ajute părea a fi John Villavera. Se gîndi și la Oliveira, dar respinse această idee: tînăra femeie era prea implicată în sistem. Își aminti de sfaturile omului de la CIA și se îndreptă spre tristul Sheraton-Carrera. Hotărît să nu mai plece nicăieri fără pistolul lui extraplat.

Aștepta nerăbdător ziua următoare și convorbirea cu John Villavera.

Capitolul IV

Intrarea în Ambasada Statelor Unite nu se distingea prin nimic extraordinar. Existența ei nu era semnalată decît de drapelul care fîlfîia pe fațada building-ului cenușiu de pe îngusta Calle Augustinas. Ultimele patru etaje – de la șase la nouă – erau separate printr-o grilă din cupru și păzită de pușcașii marini. John Villavera veni după Malko în biroul secretarelor, cu un aer important, ieșind din sala de proiecție care se găsea la dreapta intrării.

– Am avut o întrunire, explică el. Ceva important?

– Da, făcu laconic Malko.

Villavera îl conduse imediat în biroul lui și îl ascultă cu atenție, jucîndu-se cu un creion. Maxilarul greu era parcurs de frisoane imperceptibile.

– E ciudat, suspină el. Într-adevăr ciudat.

Malko tocmai îi relatase "sinuciderea" lui Chalo Goulart.

John Villavera își scoase ochelarii, vizibil afectat. Avea niște ochi cenușii de miop, blînzi și puțin încețoșați.

– În acest caz nu mai avem nici o pistă.

– Nu, recunoscu Malko.

Deodată se gîndi la tablouri.

– Cu ocazia vizitei mele, Chalo Goulart mi-a vorbit de o persoană foarte apropiată lui, cu care trebuia să cinăm. Poate că e aceeași.

– Pot încerca să mă informez, propuse americanul.

– Ar putea fi periculos, obiectă Malko. Mi-ai spus că D.I.N.A. e foarte eficace.

– Este adevărat, recunoscu Villavera, dar am și prieteni siguri care cunosc pe toată lumea. Această sinucidere este într-adevăr supărătoare, suspină John Villavera.

– Mai ales pentru Chalo Goulart, remarcă Malko.

Voia să-i facă o vizită lui Federico O'Higgins. Să nu-i lase șefului D.I.N.A. impresia că fugea de el.

Enormul Edificio Diego Portales se compunea dintr-un turn de douăzeci şi trei de etaje, ultramodern, ce se înălţa deasupra unei clădiri largi care ocupa un întreg bloc de imobile. Fusese construit pentru congrese, dar junta se instalase aici după lovitura de stat. Pista de elicoptere de pe acoperiş permitea o deplasare uşoară şi asta crea o imagine modernă guvernului...

Partea de jos era înconjurată de sîrmă ghimpată şi toate ieşirile fuseseră desfiinţate cu excepţia celei care dădea spre o străduţă din spatele aleii Alameda. În holurile pustii, în grădini, pe scările exterioare ale clădirii, făceau de gardă soldaţi impecabili, cu cizmele lor înalte de culoare neagră şi pistolul-mitralieră Beretta. Malko ridică capul spre turnul care adăpostea guvernul chilian. I se luase paşaportul dîndu-i-se în schimb un permis de liberă trecere şi, de la postul de pază pînă la intrarea în turn, fusese controlat de trei ori... Imobilul viermuia de militari şi de civili, toţi purtau o insignă la reverul vestonului. Chestia asta avea un aer vag de naţional-socialism, din cauza uniformelor şi a expresiilor sălbatice de pe feţe.

Intră într-unul din cele patru ascensoare moderne şi apăsă butonul etajului 17. Etajul colonelului Federico O'Higgins. Cei patru generali care formau junta îşi rezervaseră ultimele două etaje şi pista de elicoptere de pe acoperiş, mărginită de o bandă lată de culoare roşie, care era particularitatea building-ului. Nu se deplasau niciodată cu maşina. Era prea periculos... Malko ieşi pe palierul etajului 17 şi fu imediat acostat de un poliţist în civil care îi luă permisul de liberă trecere şi îl duse într-o anticameră. Fiecare etaj era păzit de mai mulţi soldaţi înarmaţi. Fără insignă nu puteai face nici trei metri...

Secretare elegante şi decoltate dactilografiau cu hărnicie în toate colţurile. Te-ai fi crezut la o mare societate multinaţională, dacă n-ar fi fost portretele omniprezente ale celor patru generali agăţate în fiecare birou.

În timp ce Malko aştepta, o secretară ieşi de la una din toalete şi el zări portretul generalului Pinochet suspendat deasupra scaunelor de la W.C.-uri. Colonelul O'Higgins ieşi dintr-un birou, îmbrăcat în civil, strîngînd mica buiotă în mănuşa de lînă neagră. Malko îl urmă într-un birou mobilat ultramodern. Un portret imens al generalului Pinochet împodobea

peretele. Pereţii de sticlă coborau pînă la podea. Colonelul îl pofti călduros pe Malko să ia loc pe o canapea şi se aşeză lîngă el.

– Deci, cum găsiţi Santiago? îl întrebă el imediat.

Malko se pierdu în cîteva banalităţi politicoase, observat de ochiul inchizitor al chilianului, întrebîndu-se de ce ţinuse atît de mult să-l viziteze. De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, Federico O'Higgins îi zise deodată:

– Iat-o pe teribila D.I.N.A.! Uită-te în jurul dumitale. Vezi pete de sînge, auzi strigăte de oameni torturaţi?

Ochii bulbucaţi aveau acum o expresie de indignare şi plină de durere. În faţa tăcerii lui Malko, O'Higgins dădu din cap cu tristeţe.

– Am fost foarte mult calomniaţi... Chiar acum, recent, nişte miriştі au asasinat un agent dublu, o femeie, şi au făcut să se creadă că noi am fost autorii. De parcă am avea timp să ne dedăm unor astfel de excese! Sigur, generalul Pinochet ne-a cerut să fim fermi, dar umani, înainte de orice foarte umani. Ca el.

Se ridică şi-i arătă lui Malko un set de fotografii unde generalul Pinochet nu reuşea decît să aibă aerul unui militar mărginit, în ciuda eforturilor pentru a stoarce din el un zîmbet crispat.

– E foarte uman, nu-i aşa? întrebă cu o nelinişte emoţionantă colonelul O'Higgins.

Malko aprobă cu moliciune. Tot nu ştia unde voia să ajungă interlocutorul lui. Colonelul puse jos fotografiile şi schimbă subiectul.

– Se pare că alaltăieri aţi participat la o serată agreabilă. Oliveira Chunio e încîntătoare. Sper că aţi rămas pînă dimineaţă?

Malko îşi dădu seama subit că e supus unui interogatoriu, că omul din faţa lui era un profesionist periculos. Că îl sonda. O'Higgins îi arătă lui Malko un dosar gros de culoare roz aşezat pe biroul lui.

– Aici sînt graţierile... Totul trece prin mîinile mele. Generalul Pinochet mi-a cerut să fiu foarte generos. Este foarte uman. Eliberăm mulţi oameni compromişi cu Allende sau îi

lăsăm să plece în străinătate. Nu-i hărţuim decît pe marxiştii foarte periculoşi. Cei care s-au făcut vinovaţi de crime de neiertat... (Se aplecă spre Malko de parcă ar fi putut fi auzit de cineva în ciuda uşii închise.) Voiau să-i asasineze pe toţi ofiţerii neocomunişti cînd generalul s-a hotărît să reacţioneze. M.I.R. ...

Sună telefonul. Federico O'Higgins răspunse monosilabic, cu faţa gelatinoasă brusc încremenită de respect. Puse receptorul în furcă şi se aşeză.

– Señor, am să vă rog să mă scuzaţi, mă cheamă generalul Pinochet.

Malko nu aşteptă să-i mai spună o dată. Această întrevedere începuse să-l cam apese. Înainte de a ajunge la uşă, îşi oferi plăcerea să arunce o săgeată.

– Toate birourile care aparţin de D.I.N.A. se găsesc în acest building?

Federico O' Higgins nu se tulbură, începînd să se joace maşinal cu buiota.

– La început nu am avut localuri, explică el onctuos. De aceea am fost obligaţi să ne instalăm cam peste tot, dar acum închidem treptat aceste sedii.

Îl conduse pe Malko pînă pe palier. În clipa în care urma să-l părăsească, se uită în ochii lui şi zise cu o voce mieroasă:

– În timpul anchetei pe care o faceţi despre Chile veţi întîlni mulţi oameni. Vă mai aştept, la mine. Să mai flecărim...

Era un apel la delaţiune. Probabil adevăratul motiv al insistenţei cu care voia să-l vadă. Malko urcă în ascensor dezgustat şi perplex. Colonelul O'Higgins – asta era vizibil – se străduise să-l convingă că D.I.N.A. nu era decît o asociaţie amabilă de cercetaşi uneori cam prea zeloşi... Ceva tulbure în privirea lui îngrijora. Se întreba cum ajunsese să conducă D.I.N.A. ... O întrebare pe care i-o va pune lui John Villavera. Se gîndi din nou la Carlos Geranios, omul pe care venise să-l salveze. Unde să-l mai caute, acum după ce murise Chalo Goulart?

Trecu toate barajele în sens invers, îşi recuperă paşaportul de la postul de pază, lăsînd în schimb permisul de liberă trecere semnat de Federico O'Higgins, şi cînd ajunse în stradă se simţi uşurat.

Nu avea nimic precis de făcut... Se gîndi brusc la Oliveira. Poate că de la ea putea să afle ceva despre misterioasa prietenă a lui Chalo Goulart. Merse pînă la Datsun ocolind Edificio Diego Portales. Străduțele din spate erau mărginite de prăvăliile unor artizani care contrastau ciudat cu turnul enorm din sticlă și beton care adăpostea junta.

***

Vreo șase *lolas* pe jumătate goale, probînd bluze, se uitau cu nerușinare la Malko și rîdeau de parcă ar fi fost gîdilate. De cum îl zări, Oliveira, îmbrăcată într-o salopetă de catifea reiată mulată de corp, își părăsi clienta și se repezi spre Malko. Fermoarul care pornea dintre picioare și se sfîrșea la gît era lăsat aproape pînă la buric, lăsîndu-te să observi că nu purta nimic pe dedesubt. Oliveira îl sărută pe gură, fără jenă.

– Drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi, murmură ea rîzînd. Toate vor fi geloase.

Magazinul mișuna de tinere la modă care se înghesuiau la cabinele de probă sau încercau hainele chiar în mijlocul magazinului. Una dintre ele veni drept la ei, în pantaloni și sutien, întrebînd de prețul unui tricou. Avea pieptul atît de umflat încît abia mai putea să vorbească, uitîndu-se cu jind la ochii aurii ai lui Malko. Oliveira informă puțin agasată.

– Să mergem la *Coppelia*, sugeră tînăra femeie. Aici nu putem fi liniștiți.

Ieși după ea. *Coppelia* era un salon de ceai foarte aproape de Palta. Comandară două înghețate enorme și se așezară într-un colț.

Malko se aplecă spre ea.

– Cunoști cumva pe un anume Chalo Goulart?

Ea ridică ochii surprinsă.

– "Chalo", bineînțeles! Dar e foarte bătrîn. Ce ai cu el?

– Nimic, zise Malko, s-a sinucis ieri seară...

Îi povesti despre cina ratată. Oliveira dădu din cap cu părere de rău.

– Păcat, era foarte drăguț. Știi, aparținea uneia dintre cele mai vechi familii de la noi...

Malko avu deodată o inspirație.

– Am văzut la el niște tablouri uimitoare. Suprarealiste. Îmi spusese că mă va prezenta pictorului.

– Oliveira pufni cu nasul în înghețata ei.

– Nu e un bărbat, ci o femeie. Tania. O româncă. E de multă vreme amanta lui Chalo. El a protejat-o după răsturnarea lui Allende. Pentru că a ajutat mult noul regim.

– Știi unde o pot găsi?

Oliveira îl zgîrie ușor pe mînă.

– Vrei să te culci cu ea?

Dar imediat izbucni în rîs.

– Dacă e vorba de Tania, îți voi da fără probleme adresa ei. Ar putea să-mi fie mamă.

– O cunoști?

Tînăra dădu din cap.

– Bineînțeles. Se pare că a fost foarte frumoasă, adăugă perfid Oliveira.

Malko își reținu un zîmbet.

– Cu ce se ocupă în afară de pictură?

– Nu știu. A venit din Europa și s-a culcat cu mulți înainte de a fi cu Chalo. Nu iese niciodată. Îți voi explica unde locuiește. E ușor: chiar în fața terenului de polo, la dreapta, cum vii dinspre rîu pe Calle Carrera. O căsuță vopsită în galben.

Îi desenă cu rapiditate un plan grosolan pe o bucată de hîrtie și semnă cu o inimioară. Apoi ridică spre el ochii albaștri plini de veselie.

– Te văd diseară?

– Cu bucurie, zise Malko.

Oliveira își umflă pieptul, ceea ce avu ca efect coborîrea fermoarului cu încă puțin.

– Vin să te iau de la hotel. E mai simplu. Mergem să luăm masa în afara orașului, cunosc un restaurant cu o ambianță foarte plăcută. În oraș e sinistru. După aceea vom bea un păhărel la mine acasă.

Malko o însoți pînă la intrarea magazinului, priviți de un grup de *lolas* care își sugeau înghețatele pe trotuar. Urcă din nou în Datsun. În momentul cînd urma să demareze, o apariție neașteptată se materializă lîngă el. O femeie în vîrstă

cocoţată pe o motocicletă, împopoţonată ca un personaj din "Portocala mecanică". Cizme albe din material plastic, ochelari negri de conducere, cercei de ţigancă, o fustă pantalon şi o geacă. Neînfricată, femeia încerca să-şi pornească motorul fără să ia în seamă glumele grupului de *lolas*. Una dintre ele strigă foarte tare:

– *Hola, Rota!* [1]

Malko parcurse Providencia, trecînd prin faţa Ambasadei Uniunii Sovietice, închisă de noul guvern, apoi coti la stînga pe Vitacura, ca să ajungă în Barrio Alto. Soarele străpunsese perdeaua de nori şi se făcea cald. Ziarul *Mercurio* menţiona moartea lui Chalo Goulart. Fără comentarii, într-un anunţ necrologic. Malko merse de-a lungul rîului secat şi întoarse în faţa terenului de polo pe Calle Carrera. După două sute de metri zări căsuţa galbenă descrisă de Oliveira. Opri maşina ceva mai departe şi se întoarse pe jos, apoi traversă mica grădină care înconjura căsuţa. Apăsă pe butonul soneriei.

***

Ochii proeminenţi reflectau frica. Malko fotografie mintal nasul cîrn, gura senzuală şi moale, cocul, bărbia teşită, faţa pe care se citea o angoasă difuză. Bluza i se mula pe sînul greu puţin lăsat, fusta lungă, cu nasturi în faţă, era desfăcută pînă la jumătatea coapselor. Numai cele cîteva kilograme în plus şi ridurile uşoare de sub ochi anunţau că nu era departe de patruzeci de ani.

Malko zîmbi încurajator, îşi scoase ochelarii negri şi întrebă:

– Sînteţi Tania?

După o mişcare imperceptibilă, Malko crezu că îi va închide uşa fără măcar să-i răspundă. Ea îşi aplecase capul, puţin spre umăr şi îl observa. Apoi se destinse puţin.

– Cine eşti? Ce vrei?

– Aş vrea să văd picturile, zise el. Mi s-a spus că aveţi mult talent.

Privirea Taniei se îmblînzi dintr-o dată, dar continua să rămînă circumspectă.

– Cine ţi-a spus asta? întrebă ea.

---

1) *Dă-i drumul, nasoalo! (n.a.)*

– Chalo Goulart.

În jurul gurii îi apăru un cerc alb. Apoi femeia îngînă cu o voce fără timbru:

– Dar Chalo a...

– Murit, zise Malko, știu. E oribil. Nu înțeleg ce s-a întîmplat.

Femeia se hotărî brusc să deschidă ușa. Malko o privi atent zicîndu-și că Oliveira se înșela. Tania avea încă mult farmec pentru o femeie de patruzeci de ani.

Traversară un mic antreu și pătrunseră într-un salonaș. Femeia se așeză în fața lui Malko, aranjîndu-și marginile fustei peste genunchii rotunzi. Aplecată spre el, încordată, îl observa cu circumspecție. Peste tot erau agățate tablouri suprarealiste. Aceleași ca la Chalo Goulart. Într-un colț se zărea un șevalet.

– Nu te-am văzut niciodată la Santiago, zise ea. De unde îl cunoști pe Chalo? De la cine ai aflat adresa mea?

– De la Chalo, răspunse Malko. Mi-a vorbit despre dumneata ultima oară cînd ne-am întîlnit... Nu locuiesc în Chile, dar avem prieteni comuni.

În timp ce vorbea, femeia îl observa cu o intensitate aproape jenantă. Pieptul i se ridica de parcă ar fi respirat cu greutate.

Încheieturile degetelor erau albe de atîta crispare.

În curînd Malko fu sigur că se afla pe drumul cel bun. Tania era terorizată. Cu siguranță că asta avea o legătură cu moartea lui Chalo Goulart. Deodată se strădui să zîmbească. Un zîmbet forțat, încremenit, nervos.

– Scuză-mă că te-am primit astfel, zise ea, dar în ultimele luni am trăit momente grele. Viața nu e ușoară la Santiago... Iar moartea lui Chalo a fost un șoc puternic pentru mine. Era un prieten foarte sigur și foarte drag...

Tăcu, cu glasul frînt de lacrimi. Malko îi respectă durerea cîteva minute înainte de a o întreba:

– Dumneata care îl cunoști bine știi de ce s-a sinucis?

Ea nu răspunse, din nou încordată.

– Nu știu, zise ea în cele din urmă.

Era sigur că mințea. Deodată Tania se strădui să zîmbească și se ridică.

– Scuză-mă, nu te primesc cum trebuie. Şi eşti un prieten al lui Chalo. Aduc ceva de băut. După aceea ne putem uita la picturi, dacă te interesează.

Malko avu impresia că Tania se abţinea să nu-l dea afară.

Femeia dispăru în bucătărie. Se aştepta să apară cu veşnicul "pisco-sour", dar ea se întoarse cu o carafă plină cu un lichid roşiatic în care pluteau bucăţi de fructe.

– Bourgognia, anunţă Tania. Cam ca *sangria*[1] spaniolă.

Umplu paharele şi băură. Privirile li se încrucişară.

– Trăieşti singură? întrebă el.

– Da.

O nouă tăcere. Umbra lui Chalo Goulart era prezentă între ei. Malko se hotărî.

– Chalo Goulart nu ţi-a vorbit despre mine?

– Acum cred că da, făcu ea. Vii din Statele Unite, nu?

– Da.

Iar tăcere. Era vizibil că nu voia să se întindă la vorbă... Pe strada pustie se auzi zgomotul puternic al unei motociclete. Malko aşteptă să se îndepărteze şi întrebă:

– Cum ai ajuns în Chile? România e departe.

Ea zîmbi trist.

– Am fugit cînd comuniştii au luat puterea, după război. La Roma am întîlnit un pictor chilian care m-a adus pînă aici. Apoi ne-am despărţit, după ce mi-a trezit pasiunea pentru pictură. Dar am rămas. E foarte departe de aici. Nu mai ştiu cum arată Europa... mi-am făcut prieteni minunaţi, aşa cum a fost Chalo.

De îndată ce începea să vorbească avea farmecul exuberant al românilor, trăsăturile i se însufleţeau, mîinile lungi descriau arabescuri, ochii străluceau. Fusta i se deschisese, descoperind nişte coapse lungi şi grele, în formă de fus, foarte apetisante încă. Era destul de curios că ea continuase legătura cu Chalo care nu era chiar un Don Juan. Asta nu se potrivea cu personajul. Malko avea impresia că o bună parte din personalitatea ei îi rămînea ascunsă...

Ea reveni la ce-l interesa.

---

1) Sangria – băutură de origine spaniolă, făcută din vin îndulcit în care se macerează bucăţi de fructe. (n.t.)

– De unde ai aflat de moartea lui Chalo?

Chalo Goulart, pe care nu-l văzuse decît o singură dată în viața lui, devenea ciudat de prezent între ei. De parcă l-ar fi cunoscut dintotdeauna.

– Trebuia să cinez cu el, zise domol Tania. Nu a venit. Asta m-a îngrijorat, pentru că totdeauna era foarte punctual. La ora nouă am telefonat, am crezut că i s-a făcut rău și m-am dus să văd. A trebuit să chem poliția ca să intru. Era întins pe pat. Cu furtunul de gaz...

Malko revăzu scena. Oare ea bănuia că el fusese primul care îl descoperise pe Chalo?

– Nu ai fost surprinsă de această sinucidere? insistă el.

Ea încuviință din cap.

– Ba da, bineînțeles. Dar niciodată nu reușești să-i cunoști foarte bine pe oameni. Chalo era deseori deprimat. Se plîngea că nu stă bine cu sănătatea. Poate că a...

Lăsă fraza neterminată. Malko bău o înghițitură din pahar înainte de a-și lua inima în dinți. Tania aștepta în aparență indiferentă.

– Știi pentru ce am venit? întrebă el deodată.

Tînăra femeie îi susținu privirea.

– Da, pentru tablourile mele, mi-ai spus. Dar cele pe care le prefer sînt acasă la Chalo.

Nepăsarea ei părea puțin forțată. Sau Malko se înșela complet, sau avea în fața lui o bună actriță...

– Nu ți-am spus adevărul, zise el. Am venit pentru ceva mai important. Da, care poate că are legătură cu moartea lui Chalo.

Tania se arătă neîncrezătoare.

– Care... Cum asta?

– Poate că Chalo nu s-a sinucis.

Tania păli, apoi lăsă repede ochii în jos.

– Dar e cu neputință. Era pe pat, cu furtunul de gaz. L-am văzut cu ochii mei.

Malko căută să-i prindă privirea.

– Pe dumneata, care îl cunoști, nu te-a mirat această sinucidere?

Ea tăcu un moment înainte de a răspunde cu o voce stingherită:

– Ba da, dar...

– Nu te sinucizi cînd te pregătești să iei cina cu o femeie drăguță, zise Malko. Cred că prietenul nostru a murit pentru un motiv foarte precis. În legătură cu vizita pe care o fac azi aici.

Tania ridică brusc capul.

– Ce vrei să spui?

Bărbia îi tremura ușor.

Capitolul V

Malko observă trăsăturile încordate ale tinerei femei şi zise încet:

– Am venit în Chile pentru a încerca să-l salvez pe unul din prietenii lui Chalo: Carlos Geranios. Cred că cineva a vrut să mă împiedice omorîndu-l pe Chalo. Încă nu ştiu de ce.

Tania rămase tăcută, jucîndu-se distrată cu paharul, avînd o privire de nepătruns. Apoi întrebă cu o voce rece, contrastînd cu emoţia arătată pînă atunci:

– Nu înţeleg ce spui. Chalo nu a fost asasinat, s-a sinucis. L-am văzut. Şi nu ştiu de ce mă amesteci pe mine în toate astea. Este extrem de neplăcut.

Indignarea ei era vehementă, dar nelipsită total de sinceritate. Malko nu se lăsă.

– Chalo trebuia să mă prezinte cuiva care ştia unde se află un anume Carlos Geranios, zise el. Am toate motivele să cred că acea persoană eşti dumneata.

Tania se ridică, parcă gata să-l dea afară.

– Cine eşti? Pentru ce o cauţi pe persoana numită adineauri?

Avu din nou impresia că are de-a face cu o femeie inteligentă, perfect stăpînă pe ea însăşi. Se hotărî să spună adevărul. Era cea mai bună soluţie.

– Sînt un agent CIA, mărturisi el. Mi s-a cerut să-l scot din ţară pe Geranios care a adus servicii guvernului american în timpul grevei camionagiilor. Se pare că D.I.N.A. îl caută şi că se află în primejdie de moarte. Şi că eşti una dintre puţinele persoane capabile să mă ducă la el... De aceea mă aflu aici. Deoarece Chalo este mort.

Tăcu. Tania îl observa cu o intensitate incredibilă fără să spună o vorbă. În privire avea o luminiţă ce părea că reflectă un amestec de ură şi neîncredere. Din nou pieptul i se ridica în chip dezordonat. De parcă s-ar fi stăpînit cu greu. Avu intuiţia

fulgerătoare că va vorbi, că îi va aduce la cunoștință ceva, că gheața se va sparge. Dar, cu o voce egală, nu spuse decît-atît:

– Cred că ai pornit-o pe un drum complet greșit. Nu înțeleg nimic din ce-mi spui. Nici măcar nu cunosc acest nume Geranios.

Malko insistă:

– Să știi că nu te mint. Șeful biroului CIA de la Santiago mi-a cerut să fac imposibilul pentru a-l scoate din țară pe Geranios. Ca să scape de D.I.N.A.

Femeia dădu din cap dezolată.

– Îmi pare rău. Nu am cunoștință despre ceea ce-mi vorbiți. Acum am cîteva cumpărături de făcut.

Era un mod politicos de a-l pofti să plece. Deodată se auzi soneria de la intrare. Tania se înfioră de parcă ar fi fost traversată de un curent electric. Teama îi apărea din nou pe față. Aruncă o privire scurtă spre Malko, își reveni și zise:

– Scuză-mă.

Ieși din salon și închise cu grijă ușa în urma ei. Malko așteptă. Nu mai mult de cinci minute. Femeia se întoarse. Pe fața ei nu se putea citi nimic.

– Trebuie să merg în oraș, zise ea. Ești cu mașina?

– Sigur, răspunse Malko. Pot să te las oriunde.

Ea înclină capul și îl precedă în micul hol, apoi îl invită să iasă primul. Calle Carrera era la fel de liniștită. Tania se uită în jurul ei de parcă s-ar fi așteptat la ceva, apoi se instală în Datsun.

– Unde mergi? întrebă Malko.

– Spre Providencia.

Mașina se deplasă pe aleile calme din Vitacura. Amîndoi erau tăcuți. Ajunși pe Providencia, Tania îi spuse pe neașteptate.

– Aș vrea să dau un telefon. De acolo, de la braseria Munichoise. Mă aștepți o clipă?

Părea mult mai destinsă. De parcă Malko ar fi redevenit o ființă inofensivă. Așteptă foarte puțin. Cînd reveni, Malko înțelese după expresia feței că avea noutăți. Se întoarse spre el cu o privire care îl străpunse.

– Vrei într-adevăr să-l ajuți pe Carlos Geranios?

– Bineînțeles, făcu Malko surprins de această schimbare.

– Cui i-ai spus că vei veni la mine?

– Nimănui, o asigură el.

Oliveira nu conta. Acum își simțea bătăile inimii accelerîndu-se.

– Ai...

Ea îl întrerupse cu o voce stăruitoare:

– Trebuie să mă ierți pentru adineauri... Dar sîntem obligați să fim foarte prudenți. Voiam să verific ceva. De la mine n-o puteam face. D.I.N.A. ascultă toate convorbirile.

Zgomotul circulației de pe Providencia le acoperea vocile.

– Deci? întrebă Malko încercînd să nu-și arate nerăbdarea.

– Vei face ce-ți spun eu, ordonă Tania. Conduci pînă la Amerigo Vespucci. Faci la stînga lăsînd impresia că vrei să mergi spre Vitacura. După aceea intri pe Présidente Kennedy, spre ieșirea din oraș.

Spusese totul dintr-o răsuflare. Malko întoarse și urmă întocmai itinerarul indicat. Trecură pe lîngă un post de carabinieri unde se găsea carcasa ruginită a unui Fiat 600 ciuruit de gloanțe. Noaptea era mai bine să oprești la prima somație... Tania nu mai spunea nimic.

Aleea Présidente Kennedy era un fel de autostradă care mergea spre nord-vest, în mijlocul unui pustiu de bolovăniș, mărginită de cîteva *poblaciones*. Focuri de lemne ardeau în fața unor barăci din lemn. Totul avea un iz de mizerie și de frică.

– La dreapta, ordonă deodată Tania.

Era un soi de pistă perpendiculară pe aleea Présidente Kennedy. Malko intră pe acest drum. Terenul era neted ca în palmă. Nu se putea să nu fii reperat. Tania întorsese capul de mai multe ori, dar nici un vehicul nu se găsea în spatele lor. După un kilometru ajunseră în partea de sus a cartierului Vitacura. Tania îl ghidă pe Malko printr-un labirint de străduțe liniștite și elegante. Coborîră spre centrul orașului și circulația deveni din ce în ce mai densă.

Ajunseră pe aleea Santa-Rosa, una dintre marile artere nord-sud.

– Mergi drept înainte, îi spuse Tania. E foarte departe, în cartierul San Miguel.

Circulaţia deveni demenţială, cu zeci de autobuze arhipline mergînd bară lîngă bară. Ieşiseră de multă vreme din cartierele elegante. În jurul lor nu mai erau decît antrepozite, uzine şi case mici.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– Vei vedea, răspunse scurt Tania. Vrei să-l găseşti pe Carlos Geranios, nu-i aşa?

Malko nu insistă, punînd agasarea pe seama tensiunii nervoase. De parcă ar fi înţeles că mersese prea departe, Tania se destinse, aşezîndu-şi picioarele unul peste altul.

– În curînd vom ajunge, anunţă ea.

Se apropiau de limita de sud a oraşului. Cartierul San Miguel. Realiză că Tania nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă. Aleea Santa Rosa se îngustă brusc şi vreme de douăzeci de minute fu nevoit să meargă în fumul puturos al unor rable de autobuze.

– La stînga, ordonă deodată Tania.

Părăsiră artera aglomerată şi pătrunseră pe o stradă mult mai calmă, pe direcţia est-vest, mărginită de căsuţe lipsite de graţie şi cîteva prăvălii. Trecură prin faţa unei cazărmi păzite de soldaţi. Deodată Malko îşi dădu seama că Tania îl făcea să meargă în cerc. Era a patra oară cînd treceau prin faţa aceluiaşi *Vinhera* verde din colţul unei străduţe. Descifră numele străzii: Calle Santa Fé.

– De ce ne rotim în loc? întrebă el.

Tania se încruntă.

– Fă ce-ţi spun. Altfel nu te voi duce unde vrei să mergi.

Malko nu zise nimic. Era destul timp pentru discuţia cu Carlos Geranios. În sfîrşit, Tania indică o casă albă fără etaj, încadrată de două porţi metalice.

– Opreşte acolo.

Malko făcu întocmai.

– Opreşte motorul.

Tania întinse mîna spre uşa de lemn. Ferestrele erau închise, protejate de bare vopsite.

– Aici este.

Malko se uită cu atenţie la căsuţa albă care părea nelocuită.

– Nu vii?

Ea scutură din cap.
– Nu.
– Dar cum te vei întoarce?
– Voi lua autobuzul. Nu-ți face probleme...
– Geranios e aici? întrebă el.
– Da. Ești așteptat.

Malko înțelese că nu va obține nimic mai mult de la ea. Coborî, merse pînă la ușă și apăsă pe butonul soneriei. Se uită după Tania și o văzu îndepărtîndu-se în mare grabă.

Ușa se deschise. Întoarse capul și zări fața unei brunete foarte drăguțe, de tip hispanic, îmbrăcată cu o bluză albă și pantaloni galbeni. În mod curios, purta niște gene false lungi ca măturica. Fără să pronunțe un cuvînt, se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

Malko făcu un pas înainte; avu timp să zărească o siluetă lipită de zid. Un șoc îngrozitor îi dădu impresia că ceva îi făcuse explozie în cap.

Nu se mai putu ține pe picioare și ușa se închise cu zgomot în urma lui.

***

Tania coborî din taxi și simți că i se oprește inima. Erau acolo. Patru oameni într-o mașină 404 fără număr, oprită chiar în fața casei ei. Ezită, fu gata să-i spună șoferului să o ducă mai departe, dar era o prostie. Ar fi prins-o cu ușurință. De la moartea lui Chalo, în fiecare clipă aștepta să se întîmple asta. Plăti și înaintă spre casă de parcă n-ar fi văzut nimic. Fiecare minut cîștigat era o victorie. Știa ce o așteaptă. Dar, slavă Domnului, nu va fi nevoie să reziste multă vreme...

Una din portierele mașinii 404 se deschise și un bărbat mic de statură, cu o pălărie albă, veni spre ea cu un zîmbet răutăcios pe buze. Își săltă pălăria cu o politețe exagerată.
– Señora Tania Popescu?

De parcă n-ar fi știut..
– Eu sînt, zise Tania.
– Am vrea să vă punem cîteva întrebări. Dacă vreți să ne urmați...

Nu încearcă nici măcar să discute. Strada se golise. Probabil că erau foarte grăbiți dacă nu așteptaseră ora cînd

începea interdicția de circulație. Urcă în partea din spate a mașinii cu gesturi de automat, între cei doi polițiști care miroseau a sudoare și tutun. Mașina o porni încet spre centrul orașului. Nimeni nu vorbea. Pentru Tania, trecătorii, viața exterioară deveneau deja ireale.

Mașina parcurse Avenida Alameda, înscriindu-se cuminte în fluxul circulației, apoi trecu prin fața unei biserici vechi de pe o străduță laterală și se opri în fața unui soi de vilă învechită cu obloanele închise. Galant, polițistul cu pălărie o ajută pe Tania să coboare din mașină. Zîmbetul lui o îngheță de oroare. După un culoar, urmă o încăpere plină de bărbați care o priviră cu aviditate. Erau în cămașă, mulți dintre ei aveau arme la centură, glumeau... Polițistul cu pălărie albă îi făcu semn Taniei să se așeze pe un scaun.

– Nu durează mai mult de cîteva minute, zise el. Am vrea să știm unde se află cineva pe care îl cunoști bine.

– Cine? întrebă Tania cu o voce albă.

– Carlos Geranios.

Simți că ceva se chircește în ea.

Deodată polițistul se repezi la ea urlînd:

– Nu răspunzi, tîrîtură!

Totul se dezlănțui brusc: fu apucată, pipăită, dezbrăcată. Femeia urla ca un animal cuprins de o panică viscerală. Degeaba se pregătea psihologic; niciodată nu s-ar fi gîndit că va fi astfel. Ploua cu palme și pumni. Părea că fiecare vrea să-i smulgă o bucată din haine. Căzu pe jos și fu tîrîtă de păr în altă încăpere. O călcară în picioare. Apoi fu așezată pe o masă medicală, cu brațele prinse în curele, cu picioarele desfăcute. Sub o lumină orbitoare.

Primul, polițistul cu pălărie albă, își scoase haina, se desprinse de grup, o apucă de șolduri și o violă temeinic, fără să se grăbească. Toți ceilalți se succedară împroșcînd-o cu glume fără perdea și insulte. Tania ar fi vrut să urle dar nu putea. Nu reușea să scoată nici un sunet, strigătele rămîneau în ea. Începu să vomite, fu lovită, apoi turnară peste ea o găleată cu apă rece. În sfîrșit fu dusă din nou în camera vecină. Polițistul cu pălărie albă se proțăpi în fața ei.

– Asta doar ca să-ți faci o idee despre ce te așteaptă, dacă

nu ne spui unde e porcul ăla de Geranios, făcu el. Acum ne vom ocupa serios de tine.

Tania închise ochii. Nu mai avea ceasul la mînă. Își spuse că trebuia să mai reziste cel puțin o oră. Pentru o marjă de siguranță. Chiar două, dacă era posibil.

– Nu știu, făcu ea.

– Putoareo! urlă polițistul cu pălărie albă.

Și se năpusti la ea cu pumnii ridicați.

Capitolul VI

– *Mata lo!* [1]

Vocea femeii întărîtate ajunse la Malko ca printr-o ceață groasă. Simți că era ridicat, deschise ochii, văzu un bec, niște gene false, niște unghii roșii care îi amenințau fața, o bluză transparentă frumos bombată.

În micul vestibul se înghesuiau mai mulți bărbați. Unul dintre ei îi trase un pumn în plin plexus solar. Clătinîndu-se, recepționă lovitura altui adversar care îl expedie de perete cu o lovitură de cot ce îi crăpă arcada. Orbit de sînge, cu răsuflarea tăiată, cu capul huruindu-i îngrozitor, Malko încerca să pareze loviturile cele mai periculoase. Trei bărbați se aruncară asupra lui în același timp, împingîndu-se unul pe altul ca să-l poată lovi, înconjurați de vocea ascuțită a fetei în bluză albă care voia cît se poate de evident să-l vadă făcut bucățele. O durere cumplită în partea de jos a pîntecului îi smulse un geamăt involuntar. Vederea i se întunecă și căzu din nou, încercînd să-și protejeze fața și pîntecele. Cei trei adversari se năpustiră imediat asupra lui. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a-și pierde cunoștința fură picioarele cu unghii lăcuite ale femeii care îi deschisese. Vîrful unui pantof veni spre el să-l izbească, dar nu mai simți lovitura.

***

Malko avu mai întîi impresia că se urcase în căluşei, așa de tare se roteau pereții încăperii. Avu nevoie de mai multe secunde să-și dea seama că era întins pe jos într-o încăpere pardosită cu plăci, aproape fără mobile. Zgomotul vocilor îi provoca dureri de cap. Nu reușea să-și deschidă ochiul drept, și asta îl făcu să intre în panică. Avea mîinile legate la spate și îi luaseră haina. Încercă să se ridice, dar mișcarea îi smulse un

---

1) *Omoară-l! (n.a.)*

strigăt de durere. Simţi o masă tare în locul ochiului drept: sîngele coagulat care îi cursese din arcada despicată bloca pleoapa. Reuşi să-şi mişte globul ocular sub crustă şi asta îl mai linişti puţin, fără să-l facă să înţeleagă motivele acestei primiri de o brutalitate nemaivăzută.

– Ticălosul se trezeşte, zise o voce venind din camera alăturată.

Imediat îşi făcură apariţia doi bărbaţi care îl apucară de subsuoară şi îl lăsară să cadă pe un scaun de fier. Malko mîrîi de durere. Partea de jos a pîntecului îl durea îngrozitor şi se întreba dacă nu cumva îi provocaseră un rău ireparabil. Pe o masă îşi zări pistolul extraplat aşezat lîngă un pistol-mitralieră Beretta şi mai multe pistoale automate. Nu avu răgaz să-şi pună mai multe întrebări. Un bărbos se apropie de el şi îl întrebă în engleză:

– Voiai să-l vezi pe Carlos Geranios, nu-i aşa?

Malko îşi trecu limba peste buzele umflate de lovituri.

– Da, zise el. Dar...

– Eu sînt Carlos Geranios.

Malko îl examină cu ochiul valid. Purta o pereche de blugi şi un pulover. În ciuda părului lung şi a bărbii, era frumos, avea o frunte lată, trăsături regulate şi energice. Alţi patru bărbaţi, toţi foarte bruneţi, cu un aer sălbatic, îl înconjurau pe Malko. Fără a mai pune la socoteală pe fata cu gene false.

Se uită în jurul lui. Peste tot se găseau lăzi, cutii de conserve, haine împrăştiate, un aparat mare de radio cu antena ridicată, o maşină de imprimat şi teancuri de manifeste prin toate colţurile.

Carlos Geranios se aplecă spre el şi zise cu un ton ameninţător:

– Ai auzit, *maricon*?[1)]

Malko ridică capul.

– De ce m-aţi primit în felul ăsta? întrebă el. Nu sînt duşmanul vostru.

Carlos Geranios se îndreptă de spate cu un rîs forţat şi se întoarse spre ceilalţi.

---

1) Poponarule! (n.a.)

– Auziţi? Întreabă de ce l-am înghesuit puţin.

– Lasă-mă să-i scot ochii ticălosului ăstuia! strigă fata cu o voce isterică.

Malko simţi un fior pe spate. Gîndea într-adevăr ce spunea. Carlos Geranios îl pălmui cu toată forţa, încît era gata să cadă de pe scaun. Şocul făcu să sară crusta de pe ochiul rănit şi simţi o durere cumplită.

– *Chancho!* [1] Ce credeai? Că-ţi vom oferi un pisco? Ne vom distra bine şi amicii tăi de la Diego Portales nu te vor găsi. O să crăpi încet, după cum meriţi. Cum a murit Chalo.

– Chalo! protestă Malko. Dar Chalo s-a sinucis!

Crezu că Geranios îl va pălmui din nou.

– Sinucidere! şuieră chilianul. Ştii ce i-au făcut? Au venit mai mulţi. L-au legat cu ciorapi de femeie ca să nu lase urme, apoi l-au forţat să respire gaz pînă cînd a murit. Nu e primul şi tu o ştii prea bine.

Malko era consternat. Nu avu timp să pună întrebări. Un alt bărbos îl apucă de gît.

– *Maricon!* găozarule! urlă el. Ştii ce i-au făcut prietenului meu Luis-Miguel cei din Divizia aeropurtată?

Malko nu ştia... De altfel celălalt nu-i lăsă timp să răspundă.

– L-au legat de o frînghie agăţată de un elicopter în ţinutul lui Magellan. Acolo unde apa e aproape gheaţă. Şi l-au ţinut aşa ore în şir, în timp ce el îngheţa de viu, urla, cerea îndurare. Şi apoi i-au smuls testicolele cu cleştii. Şi l-au lăsat să sîngereze pînă cînd a crăpat! Ai auzit, gunoiule, pînă cînd a crăpat...

Deodată bărbosul se aplecă şi apucă părţile sexuale ale lui Malko strîngîndu-le cu brutalitate. Durerea inumană îl făcu pe Malko să urle. Din fericire Geranios îl dădu la o parte pe torţionar.

– Aşteaptă, Miguel, mai întîi trebuie să-l interogăm.

Miguel îi dădu drumul cu un mîrîit ameninţător:

– Nu pierzi nimic aşteptînd, ticălosule. Acolo unde te vom duce vom avea tot timpul să ne distrăm cu tine...

Geranios îl întrerupse.

---

1) Porcule! (n.a.)

– Du-te să vezi dacă putem încărca maşina. Dacă Luis a terminat.

Malko profită să-şi tragă puţin sufletul. Miguel se întoarse imediat însoţit de un alt băiat cu mîinile pline de unsoare şi aerul preocupat.

– Nu vom putea pleca decît peste cel puţin trei ore, făcu el. A trebuit să demontez puntea din spate...

Carlos Geranios înjură printre dinţi.

– Nu poţi s-o faci mai repede?

– Imposibil. Îţi dai seama...

Erau maşini Fiat montate în Chile care rămîneau tot timpul în pană. Totuşi se grăbea să părăsească casa aceea unde se aflau deja de prea multă vreme. În viaţa clandestină, dacă voiai să supravieţuieşti, trebuia să fii foarte prudent... Se întoarse spre Malko.

– Pentru că avem timp, vom începe imediat, ticălosule.

Furia îl făcu pe Malko să-şi recapete puţin din forţe.

– Bine, dar eşti nebun! strigă el. Am venit să te scot afară din ţară, să te protejez de D.I.N.A.

Carlos Geranios avu un surîs plin de venin.

– Vrei să mă duci afară din Chile, hai? făcu el.

– Am venit în Chile special pentru asta.

Zîmbetul ironic al chilianului se lăţi.

– De ce? D.I.N.A. nu reuşea?

– De cînd ai fugit de la ambasadă, nu ţi se mai găseşte urma, zise Malko. Totul era...

Lovitura îi veni direct în gură. Cu buzele strînse, albe, Carlos Geranios se încrîncenă împotriva lui. Malko rezistă cîteva minute apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Cînd îşi reveni, Carlos Geranios era proţăpit în faţa lui.

– Cine te-a trimis? întrebă el.

– Trebuie să plătească pentru Magali! strigă cel mai tînăr care avea nişte ochi albaştri, un nas coroiat şi agita un pumnal de paraşutist.

Malko începea să se întrebe dacă va ieşi viu din această casă de nebuni. Atmosfera aceea de ură palpabilă putea să facă pe oricine să-şi piardă sîngele rece. Dacă nu întreprindea repede ceva, îl omorau fără măcar să fi avut timp să se explice.

Cei cinci bărbați se învîrteau în jurul scaunului ca niște muște agresive.

– Ascultați, pledă el, nu sînt ce credeți voi. Dacă vă îndoiți luați legătura cu John Villavera, vă va confirma ce v-am spus. Și instrucțiunile pe care mi le-a dat.

Carlos Geranios dădu din cap cu agasare.

– Ne crezi niște debili mintal, gringo.

În camera vecină auzi deodată un zgomot de robinet și apoi apa curgînd cu presiune maximă. Malko nu îndrăzni să se gîndească la ce-l aștepta. Carlos Geranios avea la centură un Colt 45. Veni în fața lui Malko.

– De ieri am dat ordinul să fii ucis. Te-au rulat. Dacă tot te afli aici, atunci cel puțin să ne spui cîteva lucruri. După aceea te vom lichida după cum meriți.

***

Capul îi cădea de la dreapta la stînga, în ritmul loviturilor. Tania încerca să nu-și piardă mințile. O singură idee o mobiliza: SĂ NU SPUNĂ NIMIC. Cuvintele alunecau pe lîngă ea, polițiștii strigau toți deodată, o insultau.

– Curvă, tîrîtură comunistă, vorbești?

Bărbatul cu pălărie albă îi urla în față, cu ură, dezlănțuit, cu mînecile suflecate.

Apoi totul reîncepu. Din ce în ce mai cumplit. Tania înțelese că era la capătul rezistenței. Acum nu mai avea importanță, vor găsi o casă goală. Bineînțeles, după aceea aveau să reînceapă. Dar între timp putea să-și recapete forțele, poate chiar va reuși să se sinucidă.

Profită de primul moment de acalmie și murmură:

– Mi-a spus. Sînt...

– Unde? Unde? strigară toți deodată.

***

– Bine, dar ești nebun dacă vrei să mă omori, protestă cu violență Malko.

Carlos Geranios se uită la el de parcă ar fi spus o obscenitate.

– Ascultă, gringo, prietenii tăi de la D.I.N.A. ți-au spus că miriștii sînt niște imbecili?

Rebelul cu ochi albaştri vîrî capul pe uşă şi strigă cu o bucurie feroce:

– Baia *maricon*-ului e gata!

Carlos Geranios şi ceilalţi mirişti îl apucară imediat de braţe pe Malko trăgîndu-l după ei în ciuda rezistenţei pe care o opunea. Avu timp să zărească o mică sală de baie cu o cadă, pe fata în bluza albă cu mîinile în şolduri şi suprafaţa apei cu clăbuci de săpun. Se opuse din toate forţele dar fu zadarnic.

- *Vamos por el scaphandria!* [1] strigă fata.

Cînd pîntecul lui Malko ajunse în dreptul marginii de la cadă, cei doi bărbaţi îl apăsară cu violenţă pe umeri, împingîndu-l înainte. Avu prezenţa de spirit să închidă gura şi să-şi ţină respiraţia în momentul în care atingea cu faţa de suprafaţa apei rece ca gheaţa.

Avu impresia că îl închideau într-un bloc de gheaţă. Intră cu capul înainte şi se lovi cu creştetul de fundul căzii. Şocul se reverberă dureros în creier. Patru braţe îl menţineau la fundul apei. Secundele treceau. Dădu drumul la cîteva bule de aer ca să uşureze presiunea din plămîni. Apoi la încă cîteva. Durerea devenea de nesuportat. O venă i se zbătea frenetic la tîmplă. Dintr-o dată, nemaiputînd să reziste, dădu drumul la aproape tot aerul fără să reuşească să reînchidă gura.

Lichidul cu săpun îi pătrunse în gît, arzîndu-l, asfixiindu-l. Avu un spasm teribil încercînd să scape, dar nu reuşi decît să înghită mai multă apă...

Apoi, un timp care i se păru infinit de lung, simţi apa invadîndu-i plămînii, îşi zise că va pieri fără măcar să ştie de ce îl omorau. Nu-şi dădu seama cînd îşi pierdu cu adevărat cunoştinţa... Era aplecat peste o chiuvetă şi voma cu spasme mari înghiţiturile de apă cu săpun. Nu putea să vorbească. Avea ochii roşii, gîfîia, îl ardea tot pieptul. În spatele lui, cei doi bărbaţi îl ţineau temeinic şi îl înjurau. Abia dacă îi vedea. Sîngele reîncepuse să curgă din arcadă orbindu-l. Inima i se zbătea cu o sută douăzeci de pulsaţii pe minut. Fata cu gene lungi îi întinse o ceaşcă emailată.

---

1) *Înainte cu scafandrul (n.a.)*

Bău și scuipă cu un sughiț.

Era cafea sărată.

Cu o strîmbătură plină de ură, tînăra îi aruncă conținutul ceștii în față.

– Așa i-au făcut ticăloșii ăia sorei mele, zise ea. Toată noaptea. Pînă cînd a acceptat să le-o sugă la toți...

Fu tras din nou spre cadă. Carlos Geranios stătea cu mîinile în șold și îl privea batjocoritor.

– Mai vrei să te joci de-a scafandrul? Gringo...

– Ești nebun! zise Malko, nu știu nimic din ce mă întrebi. Te rog, sună-l pe John Villavera.

– Cine te-a trimis aici?

– Chalo Goulart, zise Malko cu disperare.

Carlos dădu agasat din cap.

– Mincinosule! Cine ți-a spus să te duci la Chalo? Stai așa. Vei vorbi.

Malko fu din nou băgat în apa cu săpun. De data aceasta nu mai făcu greșeala să-și țină respirația pînă la capătul puterilor.

Mai bine să se termine repede. Înțelesese că voiau cu adevărat să-l facă să vorbească. Abia după aceea urma să-l tortureze. Trebuia deci să cîștige timp.

Cu toate că nu prea vedea ce putea să spere.

Cine ar fi putut să vină după el aici? Numai Tania știa unde se află. Dar nu ea avea să-l ajute. John Villavera nu știa, după cum nu știa nici de vizita lui acasă la Tania. Iar Oliveira îl așteptase probabil zadarnic.

O nouă explozie în plămîni și își pierdu cunoștința. Fu scos din cadă și tîrît la chiuvetă unde începu același joc.

În timp ce Malko se scutura și scuipa, pe jumătate conștient, miristul cu ochi albaștri se strecură lîngă el și îl apucă de părțile sexuale. Apoi îl strînse cu toată puterea.

– Tu tienes muy chico, gringo![1] rînji el.

Malko aproape că se simți ușurat cînd îl vîrîră din nou în cada plină de apă cu săpun.

Litania ororii continuă. Capul în cadă, sufocarea, dat afară,

---

1) *N-o ai chiar atît de mare, gringo (n.a.)*

lovituri, amenințări, interogatoriu, vomă. Pierduse de tot noțiunea timpului. Călăii făceau cu schimbul, încurajați de fata în bluză albă care contempla cu satisfacție tortura. Malko se întreba cît îi va mai rezista inima. Deja ultimele sincope fuseseră mult mai lungi. Sîngele de la rană colorase apa din cadă. Mai gîndea încă cu claritate, cu intermitență, dar abia putea să vorbească. Și cu atît mai puțin să răspundă întrebărilor lui Carlos Geranios.

I se dădu drumul și căzu pe mozaicul ud. Contactul rece îi făcu aproape bine. Rămase acolo tremurînd din tot corpul, cu obrazul lipit de podea, întrebîndu-se ce aveau să-i mai facă.

Luis, mecanicul, intră ca o furtună, în încăpere.

– Mașina e gata.

– Mîncăm rapid ceva, făcu Geranios, și plecăm.

Fata se apropie de Malko și îi trase cu piciorul în partea de jos a pîntecului.

Din fericire, vîrful pantofului alunecă și nu lovi decît interiorul coapsei.

Decepționată că nu-l aude urlînd, se aplecă deasupra lui. Apoi îi șopti la ureche ce urma să-i facă.

Malko era prea epuizat ca să reacționeze.

Beneficia deci de un răgaz. După care aveau să-l tortureze pînă cînd va muri sau va vorbi. Și cum nu avea nimic de spus... Acum frigul îi provoca un tremur nervos și clănțănitul dinților.

Ceilalți se așezaseră cu toții la masă, în camera vecină, și îl supravegheau prin ușa deschisă. Nu-l mai legaseră, dar toți aveau arma la îndemînă.

Malko îi auzea mîncînd și discutînd cu voce scăzută, de parcă n-ar fi fost și el acolo. Încrîncenarea lor împotriva lui era de neînțeles. Auzi vag numele Taniei fără să înțeleagă ce spuneau despre ea.

Un sunet scurt al soneriei de la intrare le întrerupse conversația. Malko avu senzația că i se oprește inima. Nu putea fi decît ceva bun. Se încordă, gata de orice.

Carlos Geranios sărise fără zgomot de pe scaun, trăgînd Coltul de la centură.

Apăsă țeava în gîtul lui Malko, îl forță să se ridice și îi desfăcu repede mîinile.

– Tu vei deschide, gringo, îi şopti el. Dacă sufli vreo vorbă, îţi golesc încărcătorul în spate.

Cu ţeava Coltului în spate, Malko traversă salonul şi ajunse în micul antreu. Se opri în faţa uşii care dădea spre stradă. De afară nu se auzea nici un zgomot. Blondul cu nas coroiat apăru în spatele lui, cu pistolul-mitralieră în mînă.

– Trebuie să fie Tania, îi şopti el lui Carlos Geranios.

Malko simţi apăsarea armei în spate.

– Deschide, gringo.

Tonul lui Carlos Geranios nu permitea replică. Malko făcu un pas înainte şi puse mîna pe clanţă. În momentul în care începea să apese pe ea, auzi afară un zgomot metalic.

Instinctul îl făcu se se lipească fulgerător de perete. Afară răsunară o serie de detunături. Lemnul uşii fu găurit de şocul loviturilor. Blondul scoase un strigăt. Coltul 45 ripostă.

O fracţiune de secundă mai tîrziu un şoc violent făcu uşa ţăndări. Malko avu timp să zărească uniforme şi flăcările galbene ale armelor automate înainte de a se trînti la pămînt. Tînărul blond care se strecurase pe lîngă perete, cu un glonţ în coaste, îşi goli încărcătorul pistolului-mitralieră asupra celor care se năpusteau în vestibul. Doi dintre ei se prăbuşiră, dar focul violent al mai multor arme automate îl tăiară practic în două pe blond. Şi afară se trăgea. Malko auzi strigăte şi gloanţe ricoşînd din poarta de fier de lîngă casă.

Vocea lui Carlos Geranios strigă ceva în spatele lui. Malko stătea lungit lîngă perete şi făcea pe mortul. Strigătele, focurile de armă, totul indica că D.I.N.A sau armata înconjurase casa. Vestibulul rămase gol preţ de cîteva secunde, apoi, cu coada ochiului, Malko zări o haită de civili care se năpustea în interior, trăgînd fără somaţie, ciuruind pereţii. Cîteva gloanţe îl atinseră uşor, intrînd în zid, desprinzînd tencuiala care căzu peste el. Scuturat de proiectile, cadavrul blondului se întoarse pe o parte. Din fericire Malko era întins lîngă uşă şi cei care intrau nu-l vedeau de la început.

Dar cînd încăperea s-a umplut, prezenţa i-a fost imediat remarcată.

Cu un strigăt feroce, unul din carabinieri se repezi şi trase o rafală de Beretta la zece centimetri de capul lui. Gloanţele

dărîmară bucăţi din zid şi detunăturile îl asurziră. Strigă încercînd să explice cine era, dar nimeni nu-l asculta. Doi civili se năpustiră asupra lui şi îl loviră cu pistoalele înjurîndu-l. Pentru că se zbătea, unul dintre ei se aşeză călare pe spatele lui şi începu să-l izbească în cap cu patul pistolului.

– Termină-l pe ticălosul de comunist! urlă celălalt.

O lovitură mai violentă îi zgudui tot capul. Îşi zise că va fi omorît acolo. De data asta de D.I.N.A. Deodată, îşi făcu apariţia pe neaşteptate un civil voinic, cu un colt mare în mînă şi pe cap cu o pălărie albă. Îl văzu pe Malko cu faţa acoperită de sînge.

– Opreşte-te, Diego! urlă el. Trebuie să vorbească.

Se repezi şi-l azvîrli deoparte pe omul care îl lovea pe Malko. Acesta din urmă, încercă să vorbească, dar sîngele îi pătrunse pe gît şi avu un acces violent de tuse. În acelaşi moment împuşcăturile reîncepură în spatele casei. Simţi vag că era tîrît, zise: "Sînt american", dar îşi dădu seama că nici o vorbă nu-i ieşise din gură...

***

Bărbosul golea încărcător după încărcător, ghemuit în colţul uşii de la bucătărie, încercînd să-i oprească pe asediatorii masaţi în salon. Fata, care îşi pierduse genele false, era deja la volanul maşinii Fiat 126 garată în curticică. Motorul mergea. Prin găurile porţii de fier se zăreau maşinile populaţiei şi proiectoarele. Poliţiştii nu se grăbeau, siguri că nimeni n-ar fi putut să le scape.

Carlos Geranios, cu trăsăturile crispate, cu buzele strînse, ţinea lipit de corp ceva care semăna cu un pistol-lansator: un M79. O armă care lansa grenade capabile să distrugă totul pe o rază de zece metri... Era hotărît să nu se lase prins viu.

– Luis, strigă el, deschide poarta!

– Dar ne vor ucide! protestă bărbosul.

Din fericire erau protejaţi de întuneric. Poliţia nu ştia cîţi sînt.

– Haide, Luis! repetă Geranios.

Luis părăsi bucătăria după o ultimă rafală, sări pînă la poartă şi deschise spre interior unul din batanţi. Mai multe siluete se dădură în grabă la o parte. Carlos Geranios, ghemuit

în umbră, duse la umăr lansatorul M 79. Grenada plecă cu o explozie scurtă. Urma o lumină orbitoare în stradă, o explozie şi tot ce trăia în faţa porţii fu nimicit.

Carlos Geranios se întoarse spre maşină.

– *Vamos!* Isabella-Margarita.

Fiatul porni înainte. O grindină de gloanţe ţîşni dinspre casă, abătîndu-se peste capotă, spărgînd farurile. Tînăra opri brusc. Luis se strecură imediat pe lîngă Fiat, lipit de zid. Apoi apăru în faţa poliţiştilor care luaseră poziţie de-a lungul zidului exterior al casei. Toţi traseră în acelaşi timp. Pistolul-mitralieră al lui Luis îi ciopîrţi pe cei trei oameni grupaţi ca pe o ţintă de bîlci. O bucată de creier se lipi de una din ferestre. Dar fusese timp suficient să riposteze şi Luis se prăbuşi pe spate, cu braţele în cruce pe capota Fiatului.

Carlos Geranios se aruncă în maşina care porni înainte cu furie. Corpul lui Luis fu măturat, căzu jos, o rafală răsună în spatele lor, burduşind portbagajul. Isabella-Margarita evită o furgonetă Chevrolet oprită de-a curmezişul pe Calle Santa Fé şi în faţă nu mai văzu decît întunericul. Nu mai exista nici un baraj! Trase de volan spre stînga, deplasîndu-se în zigzag spre sud. Cauciucurile din spate erau sparte.

Geranios plîngea în tăcere cu capul în mîini.

– Luis, murmură el, Miguel, o să-i tortureze...

– Au murit, zise Isabella-Margarita. Sper că şi ăla a murit.

Capitolul VII

– Taci, ticălosule!

Malko protestă în engleză, încercînd să se ridice. Un carabinier îi trase o lovitură în coaste cu patul armei. Era întins pe burtă, cu mîinile prinse în cătuşe la spate, direct pe podeaua ambulanţei care gonea pe străzile pustii din cauza interdicţiei de circulaţie, precedată şi urmată de mai multe maşini ale poliţiei. Lîngă el se afla cadavrul lui Luis, cu ochii ficşi, cu capul spart, zăcînd într-o băltoacă de sînge. Cealaltă ambulanţă ducea cinci poliţişti răniţi, iar a treia alţi morţi, mirişti şi poliţişti. Fusese un adevărat masacru.

Dintre cei atacaţi nu mai rămăsese în viaţă decît Malko. Junghiuri oribile îi torturau capul şi sîngera. Din cînd în cînd, carabinierul care îl păzea îi trăgea cîte un picior să se asigure că mai este încă în viaţă sau îi promitea cu amabilitate că îl vor sodomiza cu baioneta...

Ambulanţa opri. Carabinierul sări jos şi îl trase afară pe Malko. Cum nu se ţinea pe picioare, îl potopiră cu lovituri pentru a-l face să parcurgă cei trei metri pînă la uşa mică. Avu timp să zărească o stradă îngustă, o clădire din piatră neagră, cu ferestrele acoperite. Îl împinseră pe un culoar murdar unde se prăbuşi pe o bancă. Abia vedea din cauza ochiului rănit.

Un civil veni spre el şi, brusc, îl lovi în arcada despicată. Malko scoase un urlet şi avu forţa să strige în spaniolă:

– Sînt american!

– Eşti un porc de comunist! rînji poliţistul. Dar aici, la *Casa de los Carinios*[1], vei începe să gîndeşti altfel...

Înţelese instantaneu că făcuse o gafă, ar fi trebuit să continue să vorbească în engleză. Asta îi oferea o şansă mai bună.

---

1) Casa mîngîierilor (n.a.)

Doi carabinieri puseră mîna pe el împingîndu-l de-a lungul culoarului. Printr-o ușă deschisă zări un birou mic unde plîngea o femeie așezată pe un taburet, cu mîinile prinse în cătușe la spate, încadrată de doi civili dotați cu vînă de bou. Un al treilea, cu un aer ostenit, în cămașă, bătea la mașina de scris.

Dintr-o altă încăpere răzbăteau strigăte însoțite de zgomotul surd al loviturilor. Fu împins într-o celulă goală, cu ferestrele închise, care mirosea a mucegai și a sudoare. Nu rămase acolo decît cinci minute. Nici măcar cît să-și mai revină. Își făcură apariția doi civili, îl traseră afară lovindu-l și înjurîndu-l, apoi îl aruncară pe o scară. Cineva deschise o ușă îngustă care dădea spre un culoar subteran luminat de un bec. Mai întîi nu văzu decît o masă de corpuri de ambele sexe, în picioare, înghesuite ca sardelele într-o încăpere de aproximativ trei metri pe patru. Fețe umflate de lovituri se întoarseră spre el. Unul din civili răcni:

– Împingeți-vă mai încolo, cretinilor, aveți un nou amic.

Erau țărani cu cătușele la mîini, legați cu o frînghie lungă unii de alții. Un băiat cu ochelari schiță un gest de apărare în fața amenințărilor civililor. Scăpă ochelarii. Încercă să-i ia de jos. Unul din civili se repezi la el, îi burduși fața cu lovituri de pumn și îi strivi ochelarii cu piciorul. Băiatul începu să plîngă. Tovarășii lui priveau scena într-o tăcere sufocantă.

– Înapoi, porcilor! strigă unul dintre civili.

Masa de corpuri înghesuite se ondulă ușor. Malko își zise că puteau fi vreo douăzeci de persoane. Chiar și femei, cărora le zărea părul lung.

Ușa fu trîntită în spatele lui și crezu că va muri asfixiat. Cei din fundul încăperii se destindeau cu brutalitate. "Laminat" între ușă și corpurile mirosind a sudoare, a sînge coagulat și a urină, puțin a mai lipsit să i se facă rău. Tot corpul îl durea îngrozitor, iar sîngele reîncepu să-i curgă pe față. Un bătrîn de lîngă el, neras și palid, îl întrebă:

– Acum te-au arestat?

Malko răspunse în spaniolă.

– Da, nu e mai mult de o oră.

Celălalt suspină.

– Aici e foarte greu. Nici măcar nu te poți culca. De urinat trebuie să urinez în picioare ca animalele. Nu ne lasă să ieșim.

O dată pe zi ne aruncă niște pesmeți și puțină apă. Și pe urmă mai e și piticul...

– Care pitic? întrebă Malko.

Lîngă el, adolescentul cu ochelarii striviți hohotea în tăcere, cu fața însîngerată.

– Vei vedea destul de repede, zise bătrînul. Dacă te cheamă, să știi că la el te duc. E un diavol. Se vorbește că ar fi dintre ai noștri și că se răscumpără.

– De cît timp sînteți aici? întrebă Malko.

Bătrînul numără încet pe degete.

– Unsprezece zile!

– Unsprezece zile!

Malko se întrebă cît va fi ținut în acea pivniță oribilă. Deja avea crampe. Murea de sete, din cauza apei cu săpun; își simțea capul ca într-o menghină, îl dureau toți mușchii. Se gîndi la Carlos Geranios. Misiunea lui se sfîrșise. Ministrul murise. Ca și fata frumoasă cu bluză albă. Tot nu înțelegea cum reușise D.I.N.A. să atace atît de repede. Era sigur că atunci cînd venise cu Tania nu-l urmărise nimeni. Ușa se deschise atît de brutal încît fu gata să cadă în exterior. Doi carabinieri examinară cu privirea masa de oameni. Unul dintre ei întinse degetul spre Malko.

– Iată-l pe acel ticălos de comunist american.

Îl trase cu brutalitate afară, astfel încît cătușele să i se înfigă bine în carne. În ciuda durerii, Malko se simți ușurat. Va putea să se explice, să se facă cunoscut, să scape de acel infern.

Celălalt carabinier trînti ușa și o zăvorî, apoi veni lîngă Malko.

– Vei fi împușcat, ticălosule!

Urcă iar acea scară mică. Pe culoarul de la parter apăruse o targă cu un mort. Și un grup de oameni plini de sînge abia aduși. Nenorociții nu spuneau nimic; aveau ochii morți, năuciți, uluiți. Trecu un ofițer cu cizme lustruite. Cei doi carabinieri îl împinseră pe Malko într-o încăpere goală și murdară.

– Dezbracă-te, porcule, ordonă unul dintre ei.

Pentru că nu executa ordinul destul de repede, patul unei arme îl lovi peste tibie. Atunci, cît putu de încet, își scoase toate hainele, păstrînd doar slipul. Carabinierul arătă cu țeava pistolului-mitralieră spre el.

– Ce, nu vrei să-ţi arăţi coaiele de comunist? Grăbeşte-te, că altfel ţi le pompez în burtă.

În faţa unui astfel de limbaj nu te puteai decît supune. Scenariul era destul de bine pus la punct pentru a-l descumpăni pe prizonier şi a-l face şă-şi piardă orice demnitate. Unul dintre carabinieri desfăcu cătuşele lui Malko, îl trase cu brutalitate spre un calorifer şi îi priponi mîinile în jurul unei conducte, astfel încît să nu poată nici măcar să se aşeze pe jos. Apoi îi zise, înainte de a ieşi:

– E ultima ta noapte, porcule! Dar mai întîi o să-ţi aplicăm tratamentul special...

Malko rămase singur, încercînd să-şi revină cît de cît. De ce fusese scos din celula comună? Asta nu prevestea nimic bun... Deodată auzi prin peretele despărţitor un vacarm cumplit. Era torturat un om care urla. Vociferările torţionarilor se amestecau cu strigătele torturatului, fără a stîrni vreun ecou în acea lume surdă şi oarbă, înghetată de spaimă. Malko îşi zise că acea casă mică şi neagră, deşi în inima oraşului Santiago, se găsea în altă dimensiune. Deodată i se făcu frică. Era o maşină oarbă de măcinat fiinţe omeneşti. Furia îl sufoca la fel de tare ca durerea. Îşi aminti de faţa binevoitoare şi de vorbele liniştitoare ale colonelului O'Higgins. D.I.N.A. atît de blîndă şi atît de drăguţă! Atît de corectă. Încercă să găsească poziţia cea mai puţin inconfortabilă. În cele din urmă se aşeză în genunchi. Auzea oamenii trecînd pe culoar, interpelîndu-se, uneori un hohot de rîs sau, dimpotrivă, un geamăt. În camera vecină ţipetele încetaseră.

Era atît de obosit încît în cele din urmă aţipi. Tresări cînd uşa se deschise. Piticul voinic pe care-l zărise la asaltul casei de pe Calle Santa Fé se uita la el legănînd o vînă de bou în mîna dreaptă. Arăta ridicol în costumul lui negru. Se apropie de Malko şi îl întrebă în spaniolă:

– Ai fost bine tratat pînă acum?

Malko se stăpîni să nu-l scuipe în faţă. Răspunse în engleză cu o voce cît se poate de calmă.

– Ştiţi foarte bine în ce hal am fost tratat. Sînt un cetăţean american în misiune oficială în ţara voastră. Am fost arestat din greşeală şi vă rog să mă eliberaţi imediat. Anunţaţi-l pe colonelul Federico O'Higgins. Mă cunoaşte.

Pe măsură ce vorbea ochii piticului se făceau mai mici. În cele din urmă, zîmbi arătîndu-și dinții stricați.

– Bineînțeles că ești american, căcănarule! Dar am arestat mulți ca tine. Și știi unde sînt?

Se aplecă și zise cu un ton confidențial:

– Li s-a oferit o plimbare cu elicopterul... Fără bilet de întoarcere.

– Nu sînt comunist, zise Malko, și am fost arestat din greșeală.

Cu un zîmbet răutăcios, piticul se lovi ușor cu vîna de bou peste cracul pantalonilor.

Apoi se aplecă brusc, îl apucă de păr pe Malko și trase cu toată puterea, obligîndu-l să ridice fața spre el.

– Unde e porcul de Carlos Geranios?

Stupefacția îl făcu pe Malko să uite de durere. Prin urmare Geranios scăpase!

– Nu știu nimic, răspunse el. Vreau să-l văd pe colonelul Federico O'Higgins.

Celălalt îi dădu drumul la fel de brusc, plesni din limbă și zise cu un ton conciliant:

– Ascultă, pari un comunist inteligent. Nu ești ca acei tineri cretini care, cum îi eliberezi, se duc să urle peste tot că sîntem niște sălbatici, că li s-au făcut niște chestii oribile. (Se apropie vehement de Malko.) Și pentru ce? Ai? Pentru o mamă de bătaie, cîțiva dinți, un testicol, la nevoie. (Ridică un deget.) Niciodată două... Nu sîntem niște brute. Sînt sigur că ne putem înțelege amîndoi. Să știi că sînt obosit și nu-mi face nici o plăcere să dau în tine. Mai bine fumăm amîndoi o țigară, nu?

Și pentru că Malko, cuprins de dezgust și de un soi de ilaritate nervoasă, nu răspundea, polițistul suspină.

– Hotărît lucru, toți sînteți la fel. Vrem să fim salon cu voi și asta nu servește la nimic.

Și începu să-l lovească metodic pe Malko. De la primele lovituri crezu că va ceda. Avea impresia că i se dezlipea carnea. Ploua cu lovituri peste fund, mijloc, față și brațe. Cu maxilarul strîns, polițistul căuta locurile sensibile. Malko încerca să se închidă în el ca să scape de durere, umilire, ca să țină piept omului care îi tortura. Îl urî, îl disprețui, uitînd de lovituri.

După cîteva minute ura lui atît de puternică încît aproape că nu mai simţea durerea. Oricum, atît de puţin încît îşi zise că celălalt ar fi putut să-l ucidă fără să-l facă să cedeze...

Poliţistul se opri deodată gîfîind. Puse jos vîna de bou şi se uită cercetător la Malko.

– Eşti un dur, hai? făcu el. Te-ai format în Cuba? Uite, înainte de a continua în mod serios, îţi voi arăta ceva care poate că te va face să vorbeşti, pînă cînd nu va fi prea tîrziu pentru tine...

Ieşi din încăpere lăsîndu-l singur. Peste zece minute îşi făcu din nou apariţia, însoţit de doi carabinieri cu feţe indiferente, care intrară ducînd o targă cu un corp acoperit de un cearceaf plin de sînge. Carabinierii au pus targa jos şi au ieşit fără să arunce nici cea mai mică privire spre Malko. Acesta se întreba ce nouă oroare va mai avea de înfruntat. Piticul cu pălărie albă se aplecă şi trase uşor cearceaful, descoperind corpul gol al unei femei.

– Priveşte-ţi prietena, făcu Juan Planas cu un ton cumsecade.

Malko se strădui să lase ochii în jos. La început crezu că poliţistul minţea. Apoi în mintea lui se făcu legătura şi se simţi cuprins de oroare. Acel sărman lucru torturat care odihnea pe targă era Tania.

Sau mai curînd ce mai rămăsese din ea.

Tînără femeie fusese literalmente masacrată. Avea corpul presărat cu mici răni rotunde şi purulente, acolo unde fusese arsă. Mîna dreaptă nu mai era decît o masă sîngerîndă, cu oasele şi carnea zdrobite, de parcă ar fi fost strivite cu lovituri de ciocan. Faţa era de nerecunoscut, umflată de echimoze. Îi lipseau mai mulţi dinţi. Era goală, legată de targă cu curele de piele. Malko îi văzu sînii grei şi puţin lăsaţi ridicîndu-se încet. Cu capul într-o parte, cu ochii închişi, abia respira. Partea de jos a pîntecului nu mai era decît o rană. Gîtul spart al unei sticle îi ieşea dintre coapsele murdare de sînge.

Piticul dădu din cap cu o milă afectată şi explică:

– Vezi, a vorbit, dar prea tîrziu. Mai întîi ne-am enervat puţin. O prostie, nu?

Malko nu răspunse, invadat de dezgust. Piticul o scutură pe Tania de umăr. Femeia deschise ochii cu un geamăt. Avea pleoapele atît de umflate încît nu se vedea decît o linie. Totuşi Malko zări distinct străfulgerarea de stupefacţie cînd îi văzu faţa însîngerată şi corpul plin de urmele loviturilor. Piticul sesiză şi el schimbarea expresiei.

– Îi face plăcere să te revadă, remarcă el cu acelaşi ton cumsecade.

– Am văzut-o pe această femeie o singură dată în viaţa mea, zise Malko. Ceea ce i-aţi făcut e josnic.

Piticul dădu din cap.

– Este o femeie foarte periculoasă. O prietenă bună a lui señor Allende şi a acelui porc de Fidel Castro...

Luă un aer şmecheros.

– Să ştii că e foarte inteligentă. Pînă acum a fost protejată, nu ne-am putut atinge de ea. Pentru că se lăsa călărită de o "mumie". Un prieten personal al Excelenţei Sale generalul Pinochet. (Suspină.) Şi apoi mumia a murit. Atunci am putut să stau la palavre cu señora Tania. Datorită ei te afli aici. Dar mai ştie încă multe lucruri. De exemplu unde se află acum Carlos Geranios... Dar încă nu a vrut să ne spună. Aşa că unul dintre voi trebuie să se hotărască...

Tania închise iar ochii. Malko se întreba cum de ajunsese Tania acolo. Dacă arestarea avea vreo legătură cu vizita la Chalo Goulart. Piticul se proţăpi în faţa lui.

– Acum spune-mi unde e Carlos Geranios?

– Nu ştiu nimic, zise Malko. Îţi repet că lucrez pentru guvernul american şi că probabil cei de la ambasadă mă caută deja...

Juan Planas dădu din cap.

– Americanii sînt prietenii mei... (Îşi desfăcu haina, arătînd un colt "Python" agăţat la centură într-un toc din piele.) Ei mi-au dat asta. Ca să pot omorî mulţi comunişti. (Suspină.) Pentru că tu nu vrei să vorbeşti, o voi întreba pe prietena ta, Tania.

Piticul se aplecă şi luă de pe targă o seringă enormă, din cele folosite pentru a face injecţii la cai. Malko se întrebă ce atrocitate va mai comite.

Cătuşele îl făceau total neputincios.

Juas Planas trase încet pistonul înapoi, își dădu pe spate pălăria albă și se lăsă pe vine lîngă targă cu seringa în mînă.

– Sînt fete care ar plăti să li se aranjeze sînul, făcu el cu jovialitate.

Cu mîna stîngă, apucă între două degete extremitatea sînului stîng trăgîndu-l în sus pentru a întinde pielea, apoi, cu un gest precis, înfipse seringa la baza sînului, orizontal, de-a lungul coastelor. Preț de vreo trei centimetri. Malko simți că i se face pielea ca de găină și urlă:

– Ticălosule!

Tania deschise ochii și scoase o tînguire ascuțită. Juan Planas începu să apese încet pe pistonul seringii, introducînd aer între cușca toracică și carnea sînului. În fața ochilor plini de oroare ai lui Malko, sînul începu să-și mărească volumul. La început Tania gemu, apoi un urlet strident îi ieși dintre buze, transformîndu-se într-un țipăt inuman, îngrozitor. Corpul i se arcui încercînd să scape de durerea cumplită care îi sfîșia pieptul. Presiunea aerului dezlipea derma. Sînul stîng era acum aproape dublu față de cel drept. Piticul trase brusc seringa contemplîndu-și opera cu un aer satisfăcut.

Apoi apucă sînul cu toată mîna și se aplcă peste fața Taniei strîngînd degetele.

– Acum îmi spui unde e porcul ăla?

Malko crezu că zidurile celulei se vor nărui, atît de violent fu urletul Taniei. Strigă și el o mulțime de înjurături. Fața lui Juan Planas rămînea netulburată. Mîna strîngea mai departe sînul. Cu gura larg deschisă, cu ochii dați peste cap, Tania horcăia.

Polițistul o lăsă și își întoarse spre Malko ochii mici și injectați de sînge.

– Sînt tari comuniștii ăștia, nu?

Dădu ocol tărgii, trase din nou pistonul seringii, umplînd-o iar cu aer, se lăsă pe vine și o înfipse cu răceală în sînul drept. De data asta apăsă pe piston mult mai brutal. Probabil că durerea fusese cu mult mai cumplită, căci Tania reuși să smulgă una din curelele de piele care o țineau legată. Brațul i se lăsă peste fața călăului, dîndu-i jos pălăria. Juan Planas căzu în fund și cu o înjurătură dădu drumul seringii care

rămase înfiptă în sîn. Se ridică imediat, goli cu violenţă seringa şi o trase afară.

Respira greoi. Se ridică, îşi aşeză piciorul drept pe sînul umflat artificial şi apăsă mişcîndu-l.

Strigătul victimei se stinse într-un sughiţ. Horcăi, apoi se destinse pierzîndu-şi cunoştinţa. Poliţistul înjură, se lăsă în jos şi începu să-i frămînte din nou sînii cu degetele lui groase. Fără rezultat. Tania era inconştientă. Ochii aurii ai lui Malko deveniseră complet verzi. Un singur gînd mai avea în minte: să-l sugrume cu mîinile lui pe Juan Planas. Acesta se ridică furios.

– Ea va vorbi altă dată. Dar tu vei vorbi acum.

Tania era nemişcată. Sînii, cu vîrfurile îndreptate spre tavan, erau albăstrui şi semănau cu o îngrozitoare sculptură suprarealistă.

Juan Planas îşi luă de jos pălăria albă, şi-o puse pe cap şi se apropie încet de Malko. Ochii lui mici şi negri aveau o intensitate incredibilă.

– Sînt obosit, zise el. Dar cred că mă voi distra grozav cu tine.

Se duse la uşă, o deschise şi strigă: fără rezultat. Ieşi pe culoar bombănind. Malko îi auzi paşii îndepărtîndu-se. Imediat zise cu glas scăzut:

– Tania!

Româncа întredeschise ochii. Îşi întoarse ochii spre Malko. Buzele i se mişcară. Malko fu nevoit să facă un efort ca să înţeleagă ce murmura.

– Iartă-mă... nu ştiam. Dacă scapi, spune-le că am rezistat mult. Julia de la Viña Del Mar. Restaurantul *Papagalul*...

Era cu neputinţă să-şi dea seama dacă era total conştientă sau dacă delira.

Auzi paşi pe culoar. Poliţistul cu pălărie albă se întorcea însoţit de carabinieri. Tania închisese din nou ochii. Oamenii în uniformă luară de acolo targa cu un aer indiferent. Juan Planas dădu din cap.

– Partea proastă la tine, zise el, e că nu eşti inteligent. (Rîse.) În acest moment, prietenul tău Carlos o călăreşte pe Isabella-Margarita... Datorită ţie. Iar tu uite unde eşti. Dacă vei

continua aşa, tu n-ai să mai călăreşti pe nimeni niciodată... (Se apropie.) Ascultă, în cinci minute se poate termina totul. Vii cu noi şi pe urmă eşti liber.

Şi adăugă cu un ton confidenţial:

– Îmi place de tine că ai curaj. În plus îţi las şi fata. Poţi să faci ce vrei cu ea... Cred că ştie să facă treabă bună...

Malko răsuflă adînc şi făcu ce nu făcuse niciodată în viaţa lui. Îl scuipă în faţă pe poliţist.

Spre marea lui surprindere, acesta nu se năpusti asupra lui. Se mulţumi să scoată o batistă din buzunar şi să-şi şteargă faţa, cu maxilarele crispate. Dar spuse cu o voce glacială:

– Cînd voi termina cu tine, te voi trimite la Valvidia, la Regimentul 2 vînători de munte. Au acolo o şmecherie foarte bună pentru comuniştii care nu vor să înţeleagă. (Tăcu un moment ca să dea mai multă greutate vorbelor.) Nişte condori într-o cuşcă. Te leagă înăuntru şi te lasă să te mănînce. Durează cîteva zile. Şi ştii cu ce încep? Cu ochii şi cu testicolele...

Malko îşi spusese zadarnic că totul era un coşmar, ştia că e adevărat, că în aceasta a patra dimensiune a ororii i se putea întîmpla orice. Că se găsea într-o altă lume.

Carabinierii veniră din nou. Fu dezlegat şi împins pe culoar. Nu merse departe. Carabinierii îl împinseră într-o încăpere asemănătoare cu cea pe care o părăsise. Cu diferenţa că în mijlocului ei era un om spînzurat de picioare. Malko se uită la el înspăimîntat. De tavan atîrna un soi de trapez. De el erau legate picioarele omului, depărtate unul de altul. Mîinile le avea la spate, în cătuşe. Era gol, cu excepţia unei cămăşi murdare cu mîneci scurte care îi cădea peste cap, atîrnînd pînă la cîţiva centimetri de podea, alături de o găleată plină cu apă murdară. Dar detaliul cel mai înfiorător era coada de mătură care ieşea dintre fesele albăstrui ale nenorocitului şi care îi fusese înfiptă cîţiva centimetri în anus. Juan Planas se apropie, apucă bucata de lemn şi o mişcă ca pe o manetă de viteze. Omul torturat scoase un geamăt răguşit, se răsuci şi deschise ochii.

Imediat poliţistul se aplecă, îi ridică capul trăgîndu-l de păr, apropie găleata cu o lovitură de picior şi dădu drumul capului în apă. După cîteva secunde prizonierul începu să se răsucească

violent, ca un pește în agonie, sufocîndu-se, lovindu-se cu capul de găleată. Planas apucă bucata de lemn care ieșea din anus și o apăsă urlînd:

– Stai liniștit, porcule!

Convulsiile se accentuară. Prizonierul se sufocă în apa murdară din găleată. Juan Planas îl trase brusc afară. Omul gemu. Polițistul se întoarse spre Malko.

– Prietenii noștri brazilieni ne-au învățat asta, Paô de Arara. Vorbești sau crăpi. Îi vei lua locul.

Dădu un ordin. Carabinierii se repeziră, îl dezlegară pe prizonier și îl întinseră pe podea. Malko își coborî privirea spre el și simți un șoc îngrozitor. Fața nu mai avea nici o expresie, era distrusă, prostită. "Absent", în afara lumii. Malko își întoarse cu spaimă ochii să scape de fixitatea tragică a privirii lui. Această prezență îi provoca o angoasă fără margini. Oare nu va deveni și el așa după cîteva ore? Frînt și resemnat. Năucit.

– E rîndul tău! ordonă Juan Planas.

Cei doi carabinieri se repeziră spre Malko

***

Sîngele îi pulsa în tîmple. În piept simțea o durere violentă. Juan Planas se distra smulgîndu-i cu pumnul părul de pe piept. În comparație cu ce suferise pînă atunci și cu ce-l aștepta, asta nu părea decît o glumă; totuși avea nervii atît de încordați încît urlă.

– Așteaptă, făcu Planas. În curînd vei fi ca el.

Omul căruia îi luase locul gemea cu o voce slabă, monocordă, care nu trăda nici un sentiment; geamătul unui animal muribund, fără ură sau mînie.

Juan Planas agită în fața lui Malko bucata de coadă de mătură.

– Se pare că toți comuniștii sînt pederești, o să-ți placă asta.

Malko își adună toate forțele și se concentră, gîndindu-se la castelul său, la niște detalii triviale, la lambriurile pe care le comandase în stil franțuzesc înainte de plecare, la frescele din sufragerie care se cojeau... la tavanul aurit al bibliotecii care avea nevoie de cîteva foi de aur.

Mai avea încă paisprezece încăperi de restaurat în întregime.

Un adevărat butoi al Danaidelor.

Vocea lui Juan Planas îi întrerupse gîndurile.

Poliţistul se uită la ceas.

– Ascultă, e tîrziu, făcu el. Sînt obosit. Îţi dau cinci minute de gîndire. Dacă tot nu renunţi, îţi jur că încep prin a-ţi înfige chestia asta în cur pînă cînd nu se va mai vedea. Chiar dacă pentru asta va fi nevoie s-o bat cu ciocanul...

Cum Malko nu răspundea, Planas se depărtă, aprinse o ţigară şi se sprijini de perete. Cu sîngele în cap, Malko era la un pas de sincopă. Îl auzi pe Juan Planas bombănind:

– Să ştii că nu e deloc amuzant să faci treaba asta pentru o mie de *lucas* pe lună! Stau toată noaptea în picioare să vă ascult minciunile... nu mai dau şi eu ochii cu nevasta!

Malko încercă să nu se gîndească la sufocarea urît mirositoare care îl aştepta, la josnicul viol al trupului. Ştia că în poziţia în care se găsea, oricînd se putea declanşa un edem al plămînului. Pînă la urmă ar fi fost de dorit.

Juan Planas îşi strivi ţigara cu piciorul.

– Bun, îi dăm drumul, eşti cu adevărat tîmpit...

În momentul cînd luase de jos coada de mătură, cineva bătu la uşă şi o voce strigă ceva ce Malko nu înţelese. Bombănind, poliţistul se duse să deschidă. Din poziţia în care se găsea, Malko zări nişte cizme negre bine lustruite. Apoi privirea îi urcă de-a lungul uniformei şi zări o bărbie, o mustaţă, o faţă căreia i se păru vag familiară.

Nou-venitul îl examină cu o expresie de dezgust pe faţa lui odihnită.

– Ăsta cine este? întrebă el.

Piticul nu avu timp să răspundă.

– Locotenente Aguirre! urlă Malko. Sînt prietenul Oliveirei. Ajută-mă!

Ofiţerul se încruntă şi se apropie stupefiat. După expresia feţei, Malko îşi dădu seama că îl recunoscuse. Fu gata să plîngă de uşurare. În sfîrşit, lumea exterioară venea în aceasta a patra dimensiune...

– Dezleagă-l, ordonă locotenentul.

Juan Planas se repezi să execute ordinul. Ajutat de ofițer, Malko reveni pe picioare. Dar îl cuprinse amețeala și abia reuși să nu cadă. Chilianul îl examină cu o curiozitate nu prea amicală.

– Cum ați ajuns aici? întrebă el.

– A fost arestat acasă la Carlos Geranios, se grăbi să spună Juan Planas. Celălalt a scăpat.

Expresia locotenentului Aguirre deveni vădit ostilă.

– Ce făceați acolo? întrebă el cu o voce tăioasă.

Malko își mai revenise puțin.

– Uite, zise el, e o poveste lungă. Vă cer să-l anunțați imediat pe colonelul O'Higgins, care mă cunoaște, ca să mi se dea drumul. Mă aflu în țara voastră în misiune oficială...

Aguirre ezita. Faptul că îl întîlnise pe Malko la Oliveira îl impresiona. Dar nu putea să-și ia responsabilitatea de a-l elibera. Munca lui din fiecare noapte consta în a vizita toate centrele de interogatoriu pentru a-i tria pe cei care trebuiau executați, trimiși la Ritoque sau interogați din nou. Uneori cîțiva erau și eliberați, chiar dacă mai tîrziu îi aștepta o nouă arestare. Cazul lui Malko îl depășea.

– Așteptați, zise el, mă duc să cer instrucțiuni.

Gol, tremurînd, epuizat, Malko se sprijini de perete. Piticul se uita la el gînditor.

– Prin urmare mă voi putea duce la culcare, făcu el cu o jovialitate forțată.

Malko nu răspunse, păstrîndu-și puțina putere care îi mai rămăsese.

Nu reușea să scape de angoasă. Ofițerul putea să nu găsească pe nimeni la telefon sau pur și simplu să nu telefoneze. Era atît de ușor să-l facă să dispară fără să lase urme!

Se mai putea și ca lui Federico O'Higgins să nu-i pese de soarta lui.

Ușa se deschise. Intrară doi carabinieri cu un pachet de haine. Hainele lui Malko!

– Îmbrăcați-vă, señor, zise politicos unul din ei.

Cu un ton atît de natural de parcă Malko ar fi ieșit de sub duș.

Se îmbrăcă cît putu de repede. Juan Planas se apropie de el.

– Ai putea să spui că am fost corect cu dumneata, nu? Eu ascult de ordine, asta e tot.

După ce se îmbrăcă, cei doi carabinieri îl scoaseră din celulă. Malko abia putea să meargă. Culoarul era gol. Probabil că toată lumea se dusese la culcare. L-au condus într-un mic birou. Acolo îl regăsi pe locotenentul Aguirre. Acesta îi făcu semn să stea jos.

– Señor, îl anunță el, l-am găsit la telefon pe colonelul O'Higgins care, datorită bunelor relații care domnesc între țările noastre, mi-a dat ordin să vă eliberez. Totuși va trebui să vă prezentați chiar mîine la Edificio Diego Portales pentru a da explicații asupra împrejurărilor în care ați fost arestat.

Malko nu mai avea decît un gînd: să iasă din acea casă a ororii. Abia se ținea pe picioare, capul îl durea insuportabil.

– Îmi pare bine pentru această intervenție, făcu el cu toată răceala de care era în stare. După tot ce-am pătimit, asta e o nimica toată.

Aguirre nu răspunse.

– Voi da ordin să fiți dus la hotel, zise el, sau în altă parte dacă doriți...

– Știți ce se petrece aici? îl întrebă Malko.

Aguirre zîmbi ironic.

– Trec pe aici în fiecare noapte, señor. Lupt împotriva dezordinii care dezonorează țara.

– Dumneata dezonorezi uniforma pe care o porți... răspunse Malko.

Livid, Aguirre nu răspunde. Era vizibil că primise ordin să-l respecte pe Malko orice s-ar fi întîmplat. Acesta se gîndi deodată la Tania.

– Nu voi pleca de aici decît cu tînăra femeie care se numește Tania, zise el.

Trebui să facă un mare efort de voință să nu-și piardă cunoștința. Prin fața ochilor îi trecu o puzderie de lumini.

Aguirre se albi la față.

– Nu primesc ordine de la dumneavoastră, se răsti el. Nu sînt autorizat să vă dau informații despre nimeni. Și dacă nu vreți să ieșiți, pot da ordin să fiți condus într-o celulă...

Malko își zise că mai întîi trebuia să părăsească centrul de tortură, să fie liber. După aceea se va încerca să o salveze pe Tania. Ieși din birou clătinîndu-se, urmat de locotenent. Acesta din urmă îi zise:

– Señor, sînt obligat să vă amintesc că adresa acestui imobil este secret militar.

Malko nu avu forță să răspundă. Se simțea din ce în ce mai rău.

Cînd ușa se deschise, respiră cu aviditate aerul proaspăt al nopții. Jeep-ul îl aștepta cu motorul pornit, cu un carabinier la volan. Malko vru să se apropie de mașină. Dar, brusc, picioarele nu-l mai ascultară. Fu nevoit să se sprijine de perete, se uită la cer și avu impresia că stelele se sting una după alta. Îl zări pe carabinier sărind din jeep și alergînd spre el. Dar ajungea prea încet, ca într-un film proiectat cu încetinitorul. Malko alunecă într-o gaură fără fund.

Auzi printr-un fel de ceață glasul îngrijorat al locotenentului Aguirre.

– Întinde-l.

Apoi simți că e purtat în brațe. De data asta cu precauție. Încercă să vorbească, să mai spună că vrea să se întoarcă la Sheraton, dar cuvintele nu-i mai ieșeau. O durere puternică îi smulse un strigăt, apoi totul deveni negru.

Capitolul VIII

Geamurile groase de trei centimetri ale Lincolnului Continental atenuau zgomotele străzii, huruitul maşinilor care săpau calea metroului pe Alameda. Malko avea impresia ciudată că este izolat de restul lumii, că pluteşte în alt univers. După patru zile de îngrijiri şi odihnă într-o cameră din spitalul Del Salvador, unde i se diagnosticase un traumatism cranian, se mai simţea încă teribil de slăbit. Cînd se uitase în oglindă i se făcuse frică.

Toată partea dreaptă a feţei era încă foarte umflată, ochiul pe trei sferturi închis, arcada striată de puncte de sutură. De fiecare dată cînd mişca muşchii maxilari îi venea să strige de durere.

Ochelarii negri ascundeau o parte din "stricăciuni", dar nu scuteau de durere. Cît priveşte corpul, acesta nu era decît un imens punct dureros. La fiecare inspiraţie parcă ar fi tras foc în piept. Parcă fiecare muşchi i-ar fi fost răsucit. Dar cel mai mult îl îngrijorau durerile de cap. Junghiuri oribile care îi zguduiau creierul şi îi întunecau vederea...

– Crezi că ai făcut bine ieşind din spital? îl întrebă John Villavera cu o voce îngrijorată.

– Doar nu era să rămîn acolo toată viaţa, îi răspunse sumbru Malko.

Un geam îi despărţea de şoferul chilian. Lincoln-ul se tîra în mijlocul circulaţiei aglomerate de pe Alameda cu 10 km pe oră. Building-ul Diego Portales părea că nu se mai apropie...

Malko îl văzuse pe John Villavera apărînd lîngă patul lui de spital la cîteva ore după ce fusese transportat acolo. Americanul venise apoi în fiecare zi. Îl asigurase pe Malko că furnizase explicaţii satisfăcătoare celor de la D.I.N.A., dar că colonelul O'Higgins dorea să-l vadă imediat ce ieşea din spital.

– Să nu fii prea dur cu colonelul O'Higgins, îi sugeră cu prudenţă John Villavera. A reacţionat foarte bine.

– De fapt ce i-ai spus?

Malko încercă să întoarcă capul spre american, dar trebui să renunțe: avea coloana cervicală blocată de durere. Era agasant să-i vorbești cuiva fără să-l privești.

– Aproape adevărul, răspunse Villavera. Că pe lîngă misiunea pe care o aveai, CIA ți-a cerut să-l găsești pe Geranios. Bineînțeles, a trebuit să mă scuz pentru această ingerință în afacerile chiliene, dar O'Higgins e inteligent.

– Cred mai ales că vă datorează mult, remarcă Malko. Sau mai curînd guvernul lui. Cum ai explicat prezența mea acasă la Geranios?

– Nu am intrat în detalii. I-am spus doar că reușiseși să ajungi la el. Vei vedea ce mai poți să adaugi.

Malko se gîndea și el la asta, Chalo Goulart fiind mort și Tania arestată, nu risca mare lucru dacă spunea adevărul... Pentru că oricum D.I.N.A. știa că Tania cunoaște locul unde se refugiase Geranios. Lincoln-ul coti pe străduța care înconjura Edificio Diego Portales și opri în fața postului de gardă. De patru zile Malko era obsedat de o întrebare. De ce îl tratase Carlos Geranios ca pe un dușman?

– Îți las mașina, îi propuse americanul. Mă duci pe mine și apoi se întoarce să te aștepte.

Datsun-ul lui Malko probabil că mai era și acum pe Calle Santa Fé, dacă nu cumva fusese distrus în timpul atacului asupra casei. Malko ieși cu greutate din Lincoln. Se simțea bătrîn. Plămînii îl ardeau. Gardienii se uitau la fața lui umflată plini de suspiciune.

***

Colonelul Federico O'Higginss își scoase delicat mănușa de lînă care îi proteja mîna infirmă și își pipăi degetele moarte. Onctuos și în același timp glacial.

– Ați comis o gravă imprudență, señor. Foarte gravă. Care ar fi putut să vă coste viața.

Cum Malko se pregătea să-l întrerupă, colonelul își ridică degetele întărite și îngălbenite:

– Știu totul, señor Villavera mi-a adus la cunoștință. N-ați făcut decît să respectați instrucțiunile ce vi s-au dat. Bineînțeles că vom înainta un protest oficial, dar, între noi, pot să vă spun

că afacerea a fost clasată în ceea ce vă privește. Nu veți fi nici măcar convocat pentru un interogatoriu.

Malko se întrebă dacă cel din fața lui se aștepta la mulțumiri. Colonelul O'Higgins își puse mănușa cu grijă, își masă degetele, luă buiota și adăugă:

– Bineînțeles, nu veți mai putea încerca să intrați din nou în contact cu acest Geranios... De altfel în curînd va fi arestat. După cum ați putut vedea, serviciile noastre de informații sînt destul de eficace...

Malko îi aruncă chilianului o privire de gheață.

– Eficace, nu știu. În orice caz, feroce sînt. Tot ceea ce am văzut și mi s-a întîmplat mie nu face onoare unei țări civilizate. Acești polițiști s-au purtat ca niște porci.

Obrajii palizi ai colonelului O'Higgins se împurpurară ușor.

– Señor, pledă el, trebuie să-i înțelegeți pe acești oameni! V-au luat drept un terorist periculos. Din nefericire, cîțiva extremiști americani au luptat alături de miriști. Doi din camarazii lor au fost uciși în timpul asaltului. S-au enervat. Dar de îndată ce am fost anunțat, am și dat ordin să fiți imediat eliberat.

– Credeam că toate birourile D.I.N.A. se află aici, zise ironic Malko. Nu mi-ați vorbit de centre de tortură asemănătoare cu cel unde am fost dus.

Colonelul O'Higgins își trecu buiota din mîna dreaptă în cea stîngă.

– Nu este un centru de tortură, zise el domol. Numai un loc de regrupare pentru suspecții arestați.

Malko se gîndi la nenorociții înghesuiți în celula de doisprezece metri pătrați. Din nefericire nu putea să facă nimic pentru ei. Un junghi brusc îi străbătu tot capul. Fără să vrea schiță o grimasă de durere. O'Higgins se aplecă imediat spre el, plin de solicitudine.

– Nu vă simțiți bine?

–Ba da, răspunse Malko.

Mai simțea și acum loviturile vînei de bou peste tot corpul.

– Îmi pare într-adevăr rău pentru acest incident, repetă chilianul, dar, din nefericire, nu pot supraveghea totul și se întîmplă ca oamenii mei să fie cam zeloși.

Malko profită de ocazie.

– Apropo, ştiţi cum l-au găsit oamenii dumneavoastră pe acest Geranios?

Federico O'Higgins deveni imediat onctuos.

– Cred că li s-a dat o informaţie. Îl căutau de multă vreme. Asta nu are nici o legătură cu prezenţa dumneavoastră acolo.

Malko ştia ce trebuie să creadă despre această "informaţie". Juan Planas nu ascunsese felul în care smulsese adresa de la Tania. Îşi zise că o parte din onorabilitatea acestei D.I.N.A. se prăbuşise brusc. Or, O'Higgins părea foarte preocupat de această imagine de marcă. Era momentul să profite de acest lucru... Încercă să dea feţei sale o expresie amicală.

– Colonele, zise el, o femeie a fost torturată în prezenţa mea în mod josnic. O anume Tania.

Ochii verzi-albaştri ai lui Federico O'Higgins se însufleţiră de o căldură bruscă.

– Puteţi să-mi spuneţi de către cine?

– Un poliţist foarte scurt – aproximativ un metru cincizeci şi cinci – care purta o pălărie albă. Avea şi mustăţi. Mi se pare că îl cheamă Juan...

O'Higgins nota şi dădea cu tristeţe din cap.

– Señor, zise el, vă mulţumesc. Eu însumi am interzis categoric orice brutalitate. Vă dau cuvîntul meu de *caballero* că acest om va fi suspendat din funcţie şi aspru pedepsit. (Suspină din nou.) Sîntem în război cu un duşman nemilos... Aceste interogatorii tari sînt indispensabile pentru a exploata rapid informaţiile. Dar există nişte limite!

Cimitirul, printre altele... Malko hotărîse să-şi păstreze calmul. Orice s-ar întîmpla...

– În cazul femeii de care vobeam, zise el, aceste limite au fost cu mult depăşite. I-am promis că voi interveni pentru ea. Ar fi prea mult dacă v-aş cere să interveniţi personal pentru a fi dusă la spital? Cred că dacă am vizita-o împreună, asta ar şterge proasta impresía a popasului făcut în clădirea de pe Calle Londres.

O umbră trecu brusc peste faţa colonelului chilian. Malko îi văzu degetele crispîndu-se pe buiotă, apoi, imediat, omul zîmbi.

– Excelentă idee! Mă voi ocupa de această Tania și am să vă anunț la hotel. Odihniți-vă.

Malko nu avu cum să evite strîngerea de mînă a colonelului. O'Higgins îl conduse pînă pe palier, din nou plin de politețe. Cei care treceau pe lîngă ei se uitau cu coada ochiului la fața lui Malko plină de urmele loviturilor primite. Lincoln-ul aștepta pe străduța din spatele impunătorului Edificio Diego Portales.

– La ambasadă, îi zise el șoferului lăsîndu-se cu ușurare pe banchetă.

Lucrările la metrou continuau, oamenii așteptau autobuzele, mașinile circulau în ambele sensuri. Se gîndi cu oroare la ce se ascundea în spatele acestei fațade liniștitoare a orașului Santiago. Îi venea să strige adevărul acestei mulțimi apatice. Să le vorbească de *Casa de los Carinios...*

***

– Sînt tare mulțumit că n-a ieșit mai rău!

Ochii miopi din spatele lentilelor groase erau aproape umezi de emoție. John Villavera îl învălui pe Malko, ale cărui vînătăi și puncte de sutură erau cît se poate de vizibile, într-o privire afectuoasă. Diplomatul clătină din cap ușurat. Din fericire nu avea nici o fractură.

– Ar fi mai bine să te întorci în Statele Unite, sugeră americanul. Nu mai ești în stare să continui. Cred că a fost înfiorător. Acești militari sînt lipsiți de experiență și prea zeloși. Se supun cu strictețe generalului Pinochet, care a dat ordin ca marxismul să fie curățat prin toate mijloacele...

Malko nu răspunse. Mereu aceeași poveste. Răul era contagios. Luptînd împotriva îngrozitorului sistem comunist, se ajungea pînă la urmă să se folosească aceleași metode... De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, John Villavera adăugă:

– Am aflat că cel care te-a interogat atît de...ă...ă brutal, făcea parte pe vremuri din poliția secretă a lui Allende. S-a salvat denunțîndu-și foștii camarazi. L-au păstrat pentru că era un bun tehnician. Duc lipsă de specialiști, nu-i așa... Acest om a fost suspendat din funcție și trimis în sud, într-un post unde nu va mai putea să dea frîu liber relelor sale instincte.

Malko ar fi preferat să fie tăiat feliuțe și fript în ulei încins,

dar trebuia să se mulţumească cu această jumătate de măsură...

– Nu plec, zise el. În două zile voi fi perfect refăcut. Voi încerca să-l regăsesc pe Geranios. Apropo, ştii că fără intervenţia carabinierilor m-ar fi executat?

Americanul tresări.

– Te-ar fi executat? Dar e cu neputinţă...

– M-a luat drept un agent D.I.N.A., explică Malko. A refuzat să mă creadă cînd i-am spus că vin din partea dumitale...

– Probabil că nu-l mai ţin nervii, comentă John Villavera.

Ce păcat că nu a rămas la Ambasada Italiei! N-am fi avut toate problemele astea. Eşti sigur că nu vrei să renunţi? Colonelul O'Higgins ar turba de furie dacă ar afla.

– Nu-ţi fie teamă, zise Malko. Voi fi prudent. Am văzut ce înseamnă D.I.N.A.. Nu ţin să cad din nou în mîinle lor.

John Villavera părea preocupat.

– Dar cum vei face? După acest incident, Carlos Geranios va fi convins că l-ai denunţat, te va doborî din prima clipă... şi unde îl vei găsi?

– Am o idee, zise Malko. Dacă nu merge, atunci renunţ.

John Villavera suspină.

– În rest îţi sînt al naibii de recunoscător! Apropo, Phnom Penh a căzut ieri seară. Comuniştii sînt la cincizeci de kilometrii de Saigon. Malko se gîndi la misiunea cu un an în urmă în Cambodgia. Ce tristeţe! Blînzii khmeri aveau să cadă sub jugul comunist. Lincoln-ul opri în faţa bătrînului Sheraton.

– Odihneşte-te, îi recomandă John.

Malko avea impresia că un tren îi traversează capul de la o ureche la alta... Dar nu putea să nu se gîndească. Tania era sigură acum că el nu face parte din D.I.N.A.. Ea îl va ajuta să-l regăsească pe Carlos Geranios. Colonelul O'Higgins va fi folositor.

În momentul în care lua cheia apartamentului, un glas de femeie îi zise "bună ziua. Se întoarse. Oliveira!

Cînd îi văzu faţa surîsul fetei încremeni.

– Oh, Dumnezeule!

– Dar cum de eşti aici? o întrebă Malko.

– Am telefonat la San Salvador. Mi-au spus că ai ieşit... În fiecare zi am întrebat cum te simţi...

O luă de braţ şi o duse spre ascensbr.

– Dacă nu ţi-e frică că vei fi compromisă, vino cu mine sus. Mi-e ruşine să mă vadă lumea aşa...

Tînăra îl urmă. În ascensor Malko îi observă cu aviditate şoldurile înguste, pieptul mic şi arogant, picioarele lungi, părul buclat.

Imediat ce ajunseră în camera lui, Oliveira îşi aruncă tolba pe pat şi se întoarse spre el, plimbîndu-şi uşor degetele peste trăsăturile învineţite. Malko se lăsă în voia ei respirîndu-i cu deliciu parfumul uşor. Ardea. îl durea tot corpul, avea impresia că scuipă baloane de săpun de fiecare dată cînd respira, dar o dorea imediat pe Oliveira. Ea ghici şi se apropie de el. Cînd blugii fetei îi atinseră pîntecul, Malko fu gata să ţipe de plăcere.

– Pedro nu mi-a spus, murmură ea. E oribil. Au fost gata să te ucidă...

– Ştii ce mi s-a întîmplat?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Dar. Ştii că Pedro e logodnicul meu. Mi-a spus că fuseseşi arestat de D.I.N.A.. Că el a ordonat să fii eliberat... Dar a trebuit să mergi la spital. Nu mă gîndeam că... (Se opri.) Că e chiar aşa.

Malko preferă să nu intre în detalii. Îşi aşeză cu precauţie buzele peste buzele Oliveirei. Cînd se îndepărtă, ea îi zise;

– Credeam că n-am să te mai văd niciodată. Te-am aşteptat în seara aceea pînă la ora zece.

Un lung moment rămaseră aşa, uitîndu-se unul la altul. Apoi Oliveira zîmbi cu stîngăcie, îşi scoase geaca, îşi aruncă sandalele, dădu drumul blugilor să alunece de-a lungul picioarelor bronzate şi subţiri. Îşi trase peste cap tricoul şi rămase goală.

– Vino repede, zise ea, nu am prea mult timp. Trebuie să vină Pedro să mă ia la masă.

Se îmbrăţişară legănîndu-se în mijlocul camerei. Fără măcar să meargă pînă la pat. Malko o spriji de birou şi o pătrunse cu sălbăticie ca să-şi şteargă din minte imaginea unui pitic cu pălărie albă, gustul de apă cu săpun şi loviturile primite

în cap. Termină aproape imediat, cu sacade lungi. Atît de violent încît își pierdură amîndoi echilibrul, căzînd pe podea și separîndu-se involuntar. Malko scoase un strigăt de durere. Oliveira rîse și se lipi de el.

– Asta îmi amintește de bărbatul meu, zise ea. Totdeauna făcea dragoste cu mine așa repede...

– Te rog să mă ierți, zise Malko. Dar...

Oliveira se ridică rîzînd.

– Sînt răutăcioasă... Să știi că totuși a fost bine. Aveam o poftă atît de mare...

Fugi spre sala de baie. Cînd se întoarse, inocentă și bine coafată, se așeză pe brațul fotoliului unde Malko se trîntise să-și revină.

– Pedro mi-a povestit de niște lucruri, zise ea. Îmi promiți că nu vei spune la nimeni?

– Jur! zise Malko.

– Fata aceea, Tania, la care te-ai dus tu, era o agentă a comuniștilor. Ei știau asta de multă vreme. Dar nu se puteau atinge de ea. Pentru că era amanta lui Chalo, care era respectat aici de toată lumea. Ar fi scos-o pe Tania din închisoare în cinci minute. Pentru că era îndrăgostit la nebunie de ea. Dar imediat ce el a murit, au arestat-o. Și așa te-a găsit...

– De ce s-a sinucis? întrebă Malko.

– Nu știu. Pedro nu știa. Mi-a spus doar că au fost foarte mulțumiți de moartea lui, că Tania îi sfida. Știau că ea îl cunoaște pe Geranios... Dar juri că nu vei vorbi de toate astea? Pedro s-ar înfuria... Acum am fugit. Sună-mă mîine...

Malko se uită după ea cum traverează camera. Tare mult ar fi vrut să știe de ce se sinucisese Chalo. Numai Tania îi poate răspunde.

Iar Tania!

***

În receptor se auziră mai multe pîrîituri, apoi o voce cu un accent puternic spuse în engleză:

– Vi-l dau pe Excelența Sa colonelul Federico O'Higgins.

Vocea onctuoasă a chilianului îi făcu pielea ca de găină. Folosindu-se de o sumedenie de perifraze îl întrebă cum se mai simțea. Malko îl liniști și întrebă:

– Ce s-a mai făcut în legătură cu ce v-am cerut?

– M-am ocupat imediat, afirmă chilianul. Poliţistul care v-a maltratat a fost trimis la Putna Arenas, în sudul ţării. Într-un post mizerabil. Am dat ordine foarte stricte pentru ca orice practică ilegală să fie o severitate reprimată de ofiţerii D.I.N.A. însărcinaţi cu conducerea diferitelor servicii.

– Şi femeia?

Simţi imediat stinghereala din vocea colonelului O'Higgins.

– Dimineaţă n-am vrut să vă decepţionez, explică chilianul, dar eram aproape sigur că nu vă puteam satisface. Fiind plecat din Santiago, nu am urmărit tot ce s-a petrecut. Dar de atunci am verificat...

– Ce anume?

– Acea Tania a evadat, mărturisi cu tristeţe O'Higgins.

– A evadat! exclamă Malko. Dar e cu neputinţă...

– A fost ajutată să evadeze, se corectă chilianul, la două zile după ce aţi fost eliberat. În timpul transferului, unul din vehiculele noastre a fost atacat de un comando mirist care a ucis şoferul şi un gardian... Tania se găsea printre prizonierii care au fugit cu această ocazie. Nu eram sigur pentru că nu-mi spuseseţi decît prenumele.

Malko mulţumi şi închise. Era încurcat. Nu mai putea conta decît pe el însuşi pentru a-l regăsi pe Carlos Geranios. Dacă Tania se duse la el, atunci s-ar putea să fie primit mai bine decît prima dată. Dar nu deţinea prea multe informaţii pentru a-l regăsi. Prenumele unei femei... un restaurant la Viña Del Mar. Un papagal...

Îl cuprinse iar durerea de cap şi se repezi să ia pastilele.

Mai era şi mîine o zi!

Capitolul IX

Jorge Cortez, diplomatul dominican, îi făcu semn lui Malko să vină la masa lui, unde se găsea împreună cu două încîntătoare *lolas* cu sîni insolenţi. Atmosfera de la *Los Leones* era în continuare la fel de agreabilă. Văzîndu-l cum arată, dominicanul se încruntă.

– Ai avut un accident?

Malko îl privi în faţă.

– La fel ca dumneata.

Cele două *lolas* îşi întoarseră capul jenate. Jorge Cortez se strîmbă.

– Sînt periculoşi. Unde te-au dus? La depozitul de materiale al armatei de uscat?

– Nu, zise Malko. Într-o casă de pe Calle Londres. Şi după aceea la spitalul San Salvador...

– Aveau dreptate?

– A fost o confuzie de persoane, explică prudent Malko.

Dominicanul dădu din cap.

– De la lovitura de stat au ucis cel puţin şase americani. Stîngişti. Unul dintre ei a fost găsit cu două gloanţe în frunte în faţa Ambasadei Americane.

Tăcură amîndoi. La ce bun să mai vorbească despre asta? Dominicanul chemă chelnerul şi îl întrebă pe Malko:

– Iei dejunul?

– Nu, răspunse Malko.

– Atunci, cafea?

– Cafea, făcu Malko.

Trebuia să fii atent cum ceri. Dacă spuneai simplu cafea, atunci ţi se servea o mixtură infectă. Ca să bei o cafea adevărată, trebuia să ceri "o cafea-cafea".

Malko bău repede cafeaua. Îşi recuperase Datsun-ul de pe Calle Santa Fé. Acum relua totul, hotărît să-l regăsească pe Geranios. Dacă Tania evadase, cu siguranţă că se afla în

contact cu el. Singura lui pistă era cea indicată de Tania în casa de pe Calle Londres. Trebuia să se ducă la Viña Del Mar și să încerce să reînnoade firul.

Își luă rămas bun de la fete și de la dominican.

***

Casa Taniei nu trăda nici un semn de viață. Nu se vedea nimeni. Avea probabil convingerea că românca nu se va întoarce aici. Porni mai departe spre centru.

Opri să facă plinul la ieșirea de pe Alameda. Stația de benzină era goală. Prețul benzinei crescuse în ajun cu 100%... Ținîndu-se cu veselie după inflația de 375%... Cursul dolarului se schimba la fiecare două săptămîni. Mereu în sus. Era singura țară din lume unde nu se devaloriza... Malko avu nevoie de treizeci de minute să iasă din Santiago, strecurîndu-se printre "iepuri", autobuze mici de culoare albastră și verde care parcurgeau orașul, pentru a ajunge pe drumul spre Valparaiso.

Cînd ajunse pe autostrada care servea și aeroportul Padahuel, drumul deveni mai ușor.

După bifurcația ce ducea la aeroport, auzi un zgomot de motor în spatele lui.

Trase de volan spre dreapta. În oglinda retrovizoare apăru o motocicletă. Avu timp să zărească ochelarii mari, părul răvășit și niște cizme albe de plastic. Bătrîna motociclistă zărită pe Providencia.

Strivi pedala frînei chiar mai înainte de a fi văzut pistolul automat îndreptat spre Datsun. Motocicleta îl depăși ca o săgeată. Înregistră detunăturile, brațul întins, motocicleta care se îndepărta. Datorită reflexului avut, gloanțele trecuseră prin fața capotei.

Malko vîrî mîna sub banchetă și luă pistolul extraplat. John Villavera i-l înapoiase la ieșirea din spital, fără să știe cine i-l adusese americanului.

Motocicleta intrase deja pe un drum de pămînt care se întindea perpendicular pe șosea și se îndepărta într-un nor de praf. Urmărirea era imposibilă. Își continuă drumul spre Valparaiso.

Cine intenționase să-l omoare?

D.I.N.A.? Improbabil. Prietenii lui Carlos Geranios... Ceea ce însemna că Tania nu putuse comunica cu fugarul. Era mare nevoie de o explicație. După cîțiva kilometri drumul șerpuia printre coline golașe. La punctul de plată pentru autostradă, carabinierul de serviciu îi aruncă o privire distrată. Mai avea vreo sută de kilometri pînă la Oceanul Pacific. Porni din nou, sigur că nu era urmărit. În spatele lui șoseaua se întindea cu desăvîrșire pustie.

***

Viña Del Mar era un soi de încrucișare, cu iz învechit, între Deauville și Brighton, cu case vopsite în roz și ocru, un cazinou închis și o esplanadă lugubră pe marginea oceanului. La stînga, spre sud, se întindea Valparaiso. Colinele erau pline de *poblaciones,* bidonviluri înghesuite unele în altele, dominînd vilele foarte "bogate". Animație puțină. Sezonul aproape că trecuse, acum la sfîrșitul verii. Malko se angajă pe drumul de pe marginea oceanului, singurul de altfel, traversă o zonă industrială presărată cu cuve pentru benzină, insolită în acest loc turistic, și crezu că visează văzînd pe stînga, de-a lungul mării, o duzină de tunuri și mitraliere grele îndreptate spre Pacific. Un soi de mini-zid al Atlanticului. Pancartele îți aduceau la cunoștință că era interzis să fotografiezi și că pedeapsa minimă era împușcarea. Soldați cu alură marțială făceau de pază. În așteptarea unui foarte improbabil atac-surpriză din partea Boliviei, care de altfel nu avea nici marină, nici acces la mare. După ce trecu de această enclvă războinică, Viña Del Mar i se înfățișă ca toate plajele din lume. Vile, hoteluri, restaurante. Pacificul se lovea cu furie de stînci.

Malko opri să se gîndească, lîngă o plajă mică unde se făcea surf. Deținea două elemente pentru regăsirea lui Geranios. Un prenume – Julia – și un papagal... Porni din nou mașina și frînă în fața primului restaurant. Explică chelnerului că avea întîlnire cu un prieten într-un restaurant căruia îi uitase numele și unde se găsea un papagal...

Nici un rezultat. Porni mai departe. În sfîrșit, la al patrulea restaurant, i se arătă o baracă din sticlă cățărată pe o stîncă plecată spre plajă.

– Acolo e un papagal!

Malko îi dădu zece lucas și duse mașina într-o mică parcare. Zări un papagal jerpelit, aproape fără culori, agățat de un lanț de fier pe o stinghie. Cu o pancartă: "Nu fiți la fel de prost ca el, nu-l plictisiți."

Lăsă pasărea în tristețea ei și urcă în sala pustie unde se instală cu fața spre mare.

Comandă o langustă friptă, cel mai scump fel de mîncare din meniu, 24 000 escudos, ceea ce îl situa în categoria miliardarilor, și reflectă. Cine era Julia? Cum să intre în contact cu ea?

Cînd chelnerul îi aduse langusta, își luă inima în dinți și îl reținu.

– Julia e aici?

Celălalt afișă o surpriză totală.

– Julia? Aici nu e nici o Julia...

Malko îi dădu o bancnotă de 5 000 de escudos.

– Informează-te.

În fața unui argument atît de puternic, chelnerul lăsă langusta și se supuse. Jos era o plajă mică cu oameni urîți și albi care țineau morțiș să se scalde în apele reci ale Pacificului... Aproape că terminase langusta cînd chelnerul își făcu din nou apariția sincer dezolat.

– Nu e nimeni cu acest nume aici, zise el.

Furios, termină langusta și comandă trei "cafele-cafele" una după alta. Trei sute de kilometri degeaba! Și se întoarse la mașină.

De volan era agățată o hîrtiuță pe care cineva scrisese cu creionul: *"El fotógrafo en el puerto Valparaiso"* [1].

Se uită în jurul lui. Nu era nimeni. Oricine ar fi putut să lase acel mesaj în timp ce el se lupta cu langusta. Inclusiv ucigașa cu motocicleta. Dar trebuia să se ducă acolo...

Puse mesajul în buzunar și porni spre Valparaiso. Acolo era și mai urît decît la Santiago: antrepozite, case lipsite de farmec și eternele bidonviluri agățate de colinele care dominau portul.

Duse mașina într-o parcare, chiar în fața portului unde se găseau ancorate vreo zece cargouri. Prăvălioarele ofereau

---

1) "Fotograful din portul Valparaiso." (n.a.)

fleacuri marinarilor aflaţi în trecere. Un vechi cargou polonez părea gata să se scufunde, chiar în faţa cheiului. Examină mulţimea şi zări un fotograf ambulant folosind un aparat vechi de cînd lumea cu burduful lui de pînză neagră. Le făcea poze amatorilor de suveniruri urcîndu-i pe o lama de lemn. Malko lăsă cîţiva turişti să se îndepărteze şi se apropie de bătrînul chilian bronzat, care purta pe cap o pălărie de pai. Acesta îl împinse imediat spre lama.

– Numai doi lucaş, señor. O aveţi în cinci minute.

– O caut pe Julia, făcu Malko cu jumătate de glas.

– Julia... repetă fotograful de parcă n-ar fi înţeles.

Apoi îl examină pe Malko cu ochii mijiţi. Acesta insistă:

– Vin de la Viña Del Mar. Am un mesaj important pentru ea.

Fotograful se uită în jur.

– Vă voi face o fotografie, señor.

Malko se supuse, urcă pe lama, simţindu-se complet ridicol. Fotograful îşi vîrî braţul în camera neagră, mînui obiectivul, îi dădu poza... Cînd Malko cobora de pe lama de lemn, bătrînul îi şopti fără să se uite la el:

– *Calle Asuncion, señor, numero 45, secundo piso.*[1)]

Malko o şi luase din loc. Îl întrebă pe un şofer de taxi unde se găsea Calle Asuncion. Acesta rînji şi îi arătă o stradă la o sută de metri mai încolo. Cînd ajunse în dreptul ei avu un şoc. Calle Asuncion nu era decît o înşiruire de cocioabe de mateloţi. Practic fiecare imobil avea un hotel de raport cu un bar nenorocit, în culori ţipătoare, şi fete în mini pe la uşi. Difuzoarele urlau vechi melodii americane.

O fată, care probabil că nu avea mai mult de doisprezece ani, cocoţată pe nişte tocuri de douăzeci de centimetri, cu o fustă lată cît o centură îi strigă cu un aer provocator:

– *Una morsa, señor, dies lucas.*[2)]

Nu o luă în seamă şi se opri la numărul 45. Pătrunse pe culoarul murdar, puţind a urină şi alte murdării... Se opri la primul etaj şi vîrî un cartuş pe ţeavă. Aşeză haina peste braţ pentru a ascunde arma pe care o păstra în mînă.

---

1) Strada Asuncion, domnule, numărul 45, etajul doi. (n.a.)

2) O dată, domnule, zece lucas. (n.a.)

Nu se simțea în stare să reînceapă figura cu scafandrul. Cu oricine ar fi fost. Să fii torturat în aceeași zi de D.I.N.A. și de M.I.R. reprezenta în sine un record pe care nu avea nici un chef să-l doboare...

La etajul doi nu era decît o ușă. Auzi un radio. Bătu ușor și așteptă. Radioul se opri. Cînd ușa se deschise, Malko fu gata să scape din mînă pistolul. În fața lui era tovarășa lui Carlos Geranios, bruneta înaltă cu sîni grei. Fata deschise gura, apoi o închise, dîndu-se înapoi; spaima îi crispa trăsăturile.

– Riquelme! strigă ea cu o voce sugrumată.

– Nu-ți fie frică, zise Malko.

Un bărbos în maiou se ivi dintr-o altă încăpere, ținînd în mîini o armă Kalașnikov.

Capitolul X

– Nu trage! strigă Malko. Vin din partea Taniei.

Rămase nemişcat ţinînd pistolul ascuns sub haină. Cu ochii măriţi de spaimă, fata se uita la el ca la un diavol. Bărbosul cu arma în mînă părea transformat în statuie de sare. Era suficient să-şi deplaseze degetul cîţiva milimetri ca să-l taie pe Malko în două.

Ochii căprui, puţin cam proeminenţi ai fetei erau plini de oroare.

– Tania! Dar...

– Taci! zise bărbosul.

Privirea lui era fixată într-un punct situat pe pieptul lui Malko. Acolo unde se pregătea să tragă.

– Am fost arestat de D.I.N.A., se grăbi să spună Malko. M-au torturat. Am văzut-o pe Tania în casa de pe Calle Londres. Au torturat-o în faţa mea.

– Te-au torturat şi pe tine?

Nu credeau...

– Cum ai scăpat? îl întrebă bărbosul arţăgos.

Malko se hotărî să nu mintă. Povesti totul: locotenentul Aguirre, Oliveira... Cînd menţionă numele chilianei bărbosul scrîşni din dinţi.

– Şi vrei să ne faci să credem că ne vrei binele?

– Lucrez pentru CIA, recunoscu Malko. Este adevărat. Dar nu am nimic de-a face cu D.I.N.A. Mă aflu în Chile pentru a-i veni în ajutor lui Carlos Geranios. Dacă ştiţi unde se găseşte, trebuie să mă duceţi la el...

– Carlos te va ucide, zise fata. Voia să te omoare încă înainte de a fi venit cu Tania. Din clipa în care l-ai contactat pe Chalo. De atunci patru de-ai noştri au fost ucişi din cauza ta.

Noi n-am scăpat decît printr-o minune.

Malko îi susţinu privirea.

– Nu v-am denunţat. Tania a fost arestată. Nu din cauza mea. A vorbit.

– Nu e adevărat! strigă bărbosul.

Se făcu tăcere, o tăcere din ce în ce mai încordată.

– Datorită Taniei am putut să vă regăsesc, insistă Malko.

Povesti tragica confruntare cu românca. Cei doi îl ascultară cu un scepticism abia disimulat.

– Ce ne garantează că nu lucrezi pentru D.I.N.A.? întrebă fata.

Tensiunea nu scădea. Îl simţea pe bărbos gata să tragă la cea mai mică alarmă.

– Tania poate să vă spună, făcu răbdător Malko. M-a văzut cum am fost torturat de un anume Juan Planas. Pentru că ea a evadat.

– A evadat?

Erau amîndoi stupefiaţi.

– Tania nu a evadat! izbucni bărbosul. Am fi ştiut.

– Riquelme, zise fata, e ceva care mă tulbură. Julia era o parolă care trebuia folosită numai în caz de urgenţă. Doar Tania o ştia. Eu o cunosc. Nu i-ar fi scăpat, chiar şi torturată. Dacă el o ştie, înseamnă că într-adevăr ea i-a spus-o.

Se făcu din nou tăcere. Pe stradă, două tîrfe se ocărau pentru un client, un marinar polonez care le înjura pe limba lui. În cele din urmă bărbosul coborî puţin arma.

– Fă cum vrei, bombăni el.

Malko îşi aşeză cît se poate de delicat pistolul pe masă şi se depărtă imediat. Era suficient o fracţiune de secundă pentru ca bărbosul să declanşeze rafala.

– Şi eu trebuie să fiu prudent, zise el. Dar sînt prietenul vostru.

– Cum ai putea să fii prietenul nostru! îi reproşă bărbosul. Americanii au făcut tot ce se putea face pentru a-l aduce pe Pinochet la putere, ajută D.I.N.A., îi dă bani, material. Cine crezi că a plătit Mercedes-ul 280 al colonelului O'Higgins? Şaizeci de milioane escudos. Nu cîştigă decît două pe lună.

– Îl iau cu mine, zise fata. Trebuie să ştim. Numai Carlos...

Bărbosul dădu din cap.

– *Es muy perigroso*[1], Isabella-Margarita. Eşti căutată. De data asta nu te vor rata.

– Ai o maşină?

– Da, zise Malko, în port.

---

1) E foarte periculos (n.a.)

– Foarte bine. Ieşi primul şi aşteaptă-mă în colţul scuarului de la capătul străzii.

Malko se pomeni pe palierul urît mirositor, coborî şi merse pînă în port. Mai avea să-l convingă pe Geranios de buna lui credinţă şi să-i organizeze evadarea.

Se uită în jurul lui fără să vrea. Nu văzu nimic suspect. Frica celor doi fugari era contagioasă. Soarele înfierbîntase maşina. Fotograful îl văzu şi se repezi la el agitînd fotografia.

– Señor, aţi uitat-o. (Şi adăugă imediat cu glas scăzut:) *Es bien*?

– *Es bien*, îl asigură Malko.

Luă fotografia şi urcă în Datsun. Cînd ajunse în colţul scuarului, Isabella-Margarita era deja acolo. Tînăra se ridică de pe bancă şi urcă în maşină.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– Ia-o pe drumul spre Santiago.

Urcară drumul în serpentină, mărginit de bidonviluri, după care urmă o insolită pădure de brazi. Isabella-Margarita îşi aşezase geanta de pînză între genunchi; din ea ieşea ţeava unui pistol-mitralieră Beretta. Fata se uită la Malko cu gravitate.

– Nu vreau să fiu prinsă de D.I.N.A. Dacă ne opreşte, trag.

Observă că Isabella-Margarita avea mîini lungi şi fine cu nişte unghii foarte lungi şi foarte roşii. Era foarte machiată. Cochetăria nu-şi pierdea drepturile nici în clandestinitate. Drept vorbind, era o fată superbă. Şi periculoasă. Îşi aminti cu cîtă cruzime se purtase faţă de el...

– Pentru ce lupţi? o întrebă Malko.

Ochii ei mari şi căprui se tulburară imediat de tristeţe.

– Fratele meu a fost ucis de carabinieri în timpul luptelor de la uzina Sumar. I-au zdrobit mijlocul cu patul armelor. Înainte de a-i trage un glonţ în cap.

Stătea cu umerii aduşi, cu degetele strînse pe ţeava armei. Malko o întrebă cu blîndeţe:

– De ce ai acceptat să mă duci la el? Ultima dată nu prea mă aveai la inimă.

Ea se tulbură uşor.

– Vreau să-l văd pe Carlos. Iar dacă Tania ţi-a dat parola, înseamnă că avea un motiv. Şi vom afla ce s-a petrecut în casa de pe Calle Londres.

Urmă o tăcere. Drumul şerpuia printre colinele gołaşe. Malko se gîndea că se va afla din nou faţă în faţă cu Carlos Geranios. Isabella-Margarita întorcea des capul cu nervozitate.

– La dreapta, pe drumeag, îi zise ea lui Malko.

Pista indicată părăsea drumul principal şi pătrundea printre colinele pustii. Maşina se hurduca pe făgaşele pline de pietriş. Malko reduse viteza la douăzeci pe oră.

Fără să vrea, simţea în mîini furnicăturile fricii.

– Unde mergem? întrebă el.

– Ţi-e teamă?

În vocea Isabellei-Margarita era o fărîmă de ironie.

– Nu, zise Malko, nu-mi place cînd ceilalţi nu au încredere în mine.

– Încrederea este un lux pe care nu ni-l putem permite.

Vorbele din urmă căzuseră ca lama ghilotinei.

Merseră vreo douăzeci de minute pe un drum din ce în ce mai prost, traversînd o pădure, trecînd pe la poalele unui munte povîrnit ca să ajungă la o platformă tăiată în coasta unei coline fără vegetaţie. În timp ce se apropia, Malko zări o deschizătură de mărimea unui tunel de cale ferată care se căsca pe platformă.

– Aprinde farurile şi intră, îi zise Isabella-Margarita.

Malko făcu întocmai. Se aflau în mod sigur într-o veche galerie de mină.

Înaintă hurducîndu-se peste şinele vechi. Farurile luminau nişte pereţi umezi, negricioşi, cu grinzi putrede.

– Stop. Aşteaptă-mă aici. Stinge farurile.

Isabella-Margarita coborî şi se îndepărtă în întuneric. După cîteva minute, fasciculul puternic al unei lanterne lumină maşina. Apoi un altul prin spate. Carlos Geranios, tras la faţă, neras, încruntat, veni spre maşină şi deschise portiera.

– Coboară!

Imediat doi oameni îl scotociră pe Malko luîndu-i pistolul.

Apoi îl împinseră înainte. Coloana era compusă din şase oameni. Fiecare avea o lanternă. Merseră un sfert de oră prin galerii înguste şi umede, pe jumătate surpate, ca să ajungă în sfîrşit într-un spaţiu mai mare, luminat de torţe prinse de pereţi.

Acolo fusese instalată o tabără provizorie cu cuverturi, lăzi și două jeep-uri. Carlos Geranios își îndreptă lanterna spre Malko.

– Uite unde ne forțează să stăm. Trăim ca șobolanii! într-o gaură.

Cei din jur formau un cerc tăcut și plin de ostilitate. Malko, orbit de lanterna miristului, zise cu simplitate:

– Tocmai ca să te scot de aici am ținut să te întîlnesc.

Carlos Geranios rînji.

– Mai bine aici decît în închisorile D.I.N.A.... Dar nu vei mai putea repeta figura de zilele trecute. La intrarea în galerie sînt postați doi oameni cu mitraliere. Pot ține în loc un regiment întreg vreme de o zi. Mai am încă trei ieșiri.

– Nu eu v-am denunțat.

– Ba eu cred că da, zise Carlos Geranios cu un ton sinistru. Probabil că ești plătit tare bine dacă accepți să te expui unor astfel de riscuri. Dar americanii sînt bogați... Numai că de data asta ai vrut să fii prea șmecher.

În penumbră se auzi un murmur aprobator.

Carlos își puse brațul pe umerii Isabellei-Margarita.

– Ai făcut bine că l-ai adus.

Se întoarse spre Malko.

– Cine ți-a spus parola Julia?

– Tania.

Carlos Geranios îl pălmui cu violență.

– Ticălosule! Ai torturat-o.

Malko se stăpîni să nu sară la el și să fie astfel masacrat.

Își reîncepu explicațiile cît putu de calm.

Termină menționînd evadarea Taniei. Preciză cum aflase ea.

– Ai terminat cu minciunile? zise Carlos Geranios cu răceală.

Tania a murit sau e încă arestată de D.I.N.A. Nimeni nu a ajutat-o să evadeze. Tu ai omorît-o!

O voce din întuneric îl întrerupse. Tonul era calm și definitiv.

– *Mata lo!*

Carlos Gernaios încuviință din cap.

– Ai dreptate, Pablo, ia-l.

Malko văzuse ivindu-se din întuneric o chică neagră și zbîrlită care îl împinse spre o galerie ce pătrundea în măruntaiele muntelui.

– *Vamos, gringo!*

În vocea lui nu era nici măcar ură. Doar o hotărîre impersonală. Malko porni clătinîndu-se, furios pe el că evaluase greșit ura și neîncrederea lui Carlos Geranios. Ironie a soartei: îl omora omul pe care venise să-l salveze.

Se gîndi din nou la Alexandra, la castel, la parcul nou-nouț, la fîntîna arteziană și la lambriurile aurite din salonul mare. Toate acestea vor continua să existe fără el. Știuse totdeauna că norocul se va schimba. Că din cauza castelului o să i se înfunde într-o bună zi. Liezen va exista și peste cîteva secole dacă un alt nebun își va sacrifica viața pentru a-l ține în picioare. Îl copleșea din nou fatalismul lui slav. Și orgoliul. Multe lucruri puteau fi ratate, dar nu și moartea lui. Uitînd de omul care mergea în spate, se gîndi din toate puterile la o anumită zi cînd făcuse dragoste cu Alexandra pe canapeaua mare din bibliotecă. Parcă simțea și acum în căușul palmelor conturul călduț și provocator al șoldurilor ei.

– *A qui, gringo.*[1)]

Malko se opri și se întoarse. Se dezmetici. Pablo puse lanterna în echilibru astfel încît să-l lumineze pe Malko. Apoi îndreptă arma spre el.

– Nu-ți fie frică, gringo, zise el cu o voce lipsită de răutate, nu doare rău.

Degetul apăsă pe butonul "rafală".

Malko nu mai avut timp nici să gîndească. Închise ochii fără să vrea în momentul în care chiulasa plecă înainte. Dar în locul zgomotelor asurzitoare ale detunăturilor, nu se auzi decît pocnetul sec și sonor al chiulasei care se lovea de magazie. Amorsa nu percutase. Pablo trase automat înapoi levierul de încărcare, ejectînd cartușul defect. Malko reacționă imediat, sărind la picioarele chilianului.

Amîndoi căzură în momentul în care rafala pornea, degetul lui Pablo rămînînd crispat pe trăgaci. În spațiul acela îngust,

---

1) Aici, gringo. (n.a.)

detunăturile aveau un răsunet îngrozitor. Malko lovi cu toată forţa gîtul lui Pablo cu muchia palmei. Chilianul scoase un gîlgîit şi rămase întins pe spate, Malko se ridică, luă de jos automatul şi smulse de la centura tînărului un încărcător plin cu care îl înlocui pe celălalt. Pablo încercă să se ridice. Malko îl lovi cu patul armei la tîmplă.

Luă lanterna şi porni înapoi pe drumul pe care venise. Asculta cu atenţie şi cu arma gata pregătită. Se săturase de atîtea emoţii. Încă cîteva incidente de felul acesta şi se va vorbi de el la trecut.

În momenul cînd pătrundea în spaţiul descoperit, se auzi vocea lui Carlos Geranios:

– Pablo. *Todo es bien*?

Grupul se strînse în jurul unei torţe. Toţi lăsaseră armele jos. Malko înaintă îndreptînd lanterna spre ei.

– *Todo es bien*, repetă el.

Urmă o tăcere impresionantă. Malko mai înaintă puţin pentru ca toţi să-i vadă arma.

– Ticălos fascist, zise cu o voce alterată Carlos Geranios, l-ai omorît pe Pablo. Asasinule.

Malko rezistă tentaţiei de a goli încărcătorul armei de asalt asupra grupului. Cu mîinile încrucişate pe piept, Isabella-Margarita îl privea din nou cu oroare.

– Nu l-am omorît pe Pablo, zise Malko.

Mai înaintă puţin. Apoi, cu calm, apăsă pe un buton şi încărcătorul armei căzu la pămînt. Manevră levierul de armare şi aruncă afară cartuşul din magazie, puse patul armei în pămînt şi spuse:

– Acum mă vei crede, Geranios?

Tăcerea se prelungi mai mult de un minut. O venă bătea cu putere la tîmpla lui Malko. Îşi juca viaţa ca la rişcă. Din exasperare. Apoi Geranios înaintă spre el, îl cercetă îndelung cu privirea şi zise:

– Cine eşti cu adevărat?

Atmosfera se mai destinse.

– Ţi-am spus, zise Malko cu agasare. Un agent CIA, trimis în Chile cu misiunea să te ajute să pleci din ţară. Pentru serviciile aduse. Nu eu am denunţat-o pe Tania. Nu lucrez cu

D.I.N.A., și dacă mi-a dat drumul a făcut asta pentru că nici D.I.N.A. nu se poate pune rău cu CIA. Cu toate astea am stat patru zile în spitalul Del Salvator. Poți verifica.

Carlos Geranios dădu din cap. Dar de data asta fără ostilitate.

– Nu înțeleg, mărturisi el. Moartea lui Chalo Goulart a coincis cu intervenția ta. Sînt sigur că a fost "sinucis" de D.I.N.A. Nu reușesc să cred că Tania a vorbit, că le-a spus unde ne ascundem. Sînt sigur că nu a evadat... Nu poți evada de la D.I.N.A. Am fi știut și noi.

Ceilalți ascultau cu respect. Gestul lui Malko, abandonarea armei în fața oamenilor care cu zece minute mai înainte se pregăteau să-l omoare, era un act de *macho*. Ceva care îi impresiona în mod inconștient. "Machoismul" era cheia Americii Latine.

Deodată se auzi un zgomot de pași și strigăte. Dar se opri brusc văzînd ce se petrece, total depășit de situație.

– Știu de ce a fost arestată Tania, zise Malko.

Le spuse. Geranios avea fruntea barată de o cută groasă.

– Îți menții afirmația că acționezi la ordinele lui John Villavera pentru a mă ajuta să ies din Chile?

– Bineînțeles, făcu Malko exasperat. E ușor de verificat.

Surprinse privirea de stupefacție totală schimbată între Carlos Geranios și Isabella-Margarita. Aceasta din urmă dădu din cap.

– Spune-i.

– Cred că ești sincer... zise el. Cu cîteva zile înainte să vii în Chile, eu mă găseam la Ambasada Italiei. Urma să obțin un permis cu care puteam ieși din țară sub un nume fals. D.I.N.A. nu știa că sînt acolo. Într-o zi, din întîmplare, una dintre rarele persoane care știau unde mă găseam a menționat acest lucru în fața cuiva. După trei ore cei de la D.I.N.A. o arestau. Era o femeie, adăugă el o voce schimbată. O femeie foarte drăguță. (Tăcu un moment.) Nimeni nu a mai revăzut-o în viață. Eu am revăzut-o. Moartă. Nu poți să-ți închipui ce i-au făcut. (Glasul i se frînse.) Nu mai era o ființă omenească cînd polițiștii de la D.I.N.A. au venit să o arunce pe deasupra gardului de la

Ambasada Italiei... A fost opera omului care te-a interogat. Juan Planas. Un transfug mirist. Singura greșeală pe care au comis-o. Băuseră și nu și-au dat seama. Voiau să mă intimideze, să-mi arate că dăduseră de mine, că nu puteam să le scap. Știam că nu mă vor lăsa să plec, că vor veni după mine la ambasadă, chiar dacă după aceea ar fi prezentat scuze. Atunci am riscat și am fugit, revenind în acest oraș unde fiecare locuitor poate fi un dușman. Ca să am o șansă să mă răzbun. Și să rămîn în viață.

Malko îl asculta îngrozit. Știind deja ce îi va aduce la cunoștință chilianul. Acesta din urmă îl întrebă cu o voce calmă:

– Știi cine a denunțat-o pe femeie? Telefonînd direct colonelului Federico O'Higgins?

Malko rămase tăcut.

– John Villavera.

Malko avu impresia că stomacul i se umple de plumb. Acum înțelegea reacția lui Carlos Geranios, în casa de pe strada Santa Fé. Se simțea năucit... Totuși părea o enormitate, ceva incredibil.

– Dar de ce a acționat astfel John Villavera?

– De ce?

Carlos Geranios rînji cu amărăciune.

– Pentru că am fost destul de imbecil să aduc servicii acestei CIA. Sînt unul dintre singurii oameni care pot dovedi că Allende a fost răsturnat cu bani de la Central Intelligence Agency. Că junta a beneficiat de ajutorul unor societăți americane, direct și indirect. Și încă alte lucruri. Înțelegi? Au mers prea departe. Reprezentanții CIA de aici au fost mustrați și atenționați. Așa că acum trebuie suprimate dovezile. Trebuie să *mă suprime*. CIA vrea să facă treaba asta prin D.I.N.A. Dar D.I.N.A. nu poate să mă găsească. Atunci intervii dumneata. Dacă nu aș fi putut să aflu de intervenția lui Villavera te-aș fi primit cu brațele deschise. Și m-ai fi dus la moarte.

– Bine, dar de ce se tem?

Chilianul dădu din cap cu convingere.

– Să nu vorbesc, să nu dau în vileag documentele. Am nume, fapte, date. Dar asta voi și face, adăugă el sumbru. Vreau să afle toată lumea. Cunosc numele tuturor celor care lucrează pentru ei. Colonelul O'Higgins e trecut pe statul lor de plată. Și alții la fel. Îi voi da în vileag.

Geranios tăcu brusc. Malko lăsă ochii în jos. Nu-i venea să creadă că blîndul John Villavera era în stare de această mașinație oribilă...

– Ești sigur de ceea ce spui? Că Tania e încă în mîinile celor de la D.I.N.A.? Că John Villavera vrea să te găsească ca să te omoare? Că se servește de mine drept cîine de vînătoare?

– Absolut, afirmă chilianul.

– Dacă așa stau lucrurile, zise încet Malko, îți jur că te voi ajuta. Și mai cred că cei de la Washington nu cunosc adevărul... Dar mai întîi trebuie să fiu sigur.

– Informează-te.

– Ești gata să mă lași să plec de aici?

Chilianul nu ezită.

– Da.

Malko îl revăzu în gînd pe John Villavera cu aerul lui calm. Își aminti de insistența cu care voia să fie găsit Carlos Geranios. Cu siguranță că mai era și altceva la mijloc. O păcăleală oribilă pusă la cale de cineva care avea interesul să încurce cărțile. Poate că nu vedea decît o bucată din aisberg. Anii de experiență îl învățaseră că soluția cea mai evidentă nu era totdeauna cea mai bună.

Deodată îi veni o idee.

– Dacă tot ce mi-ai spus este adevărat, remarcă el, D.I.N.A. ar fi trebuit deja să fie aici. Nu era greu să mă urmărească. Dețin mijloace sofisticate.

Carlos Geranios săltă cu nepăsare din umeri.

– Poți să nu mă crezi dacă nu vrei. Dar știu că am dreptate. D.I.N.A. și prietenul dumitale John Villavera merg mînă în mînă.

Lui Malko îi veni în minte numele Taniei. Poate că ea era cheia. Își amintea că O'Higgins îi spusese că era vorba de un agent K.G.B. Ea ar fi avut interes să încurce cărțile...

– Mă puteți ajuta să aflu unde se găsește Tania dacă mai e încă în viață? întrebă el.

Carlos nu ezită.

– Da.

– Foarte bine, zise Malko. Vom afla adevărul.

Capitolul XI

Dubla panglică asfaltată a şoselei se întindea drept, printre colinele deşertice, spre Santiago. Malko abia dacă vedea drumul. În minte nu avea decît un singur nume: TANIA. Cheia enigmei. Românca torturată de D.I.N.A. murise sau era încă în viaţă? Era în închisoare sau era liberă?

Cine minţea? Geranios? John Villavera?

Într-o jumătate de oră nu trecuseră pe lîngă el decît două şarete şi un autobuz. Mina părăsită se găsea la cincizeci de kilometri în spatele lui. Versiunea lui Geranios părea trasă de păr: nu prea era verosimil ca John Villavera să fi chemat de la Washington un agent CIA care să-l găsească pe mirist şi după aceea să-l lichideze prin cei de la D.I.N.A.... Existau totuşi fapte tulburătoare...

Carlos Geranios îi promisese lui Malko că îşi va mobiliza toţi informatorii pentru a afla soarta tinerei femei. Şi, dacă era posibil, unde se găsea, în cazul în care ar fi fost încă în viaţă.

Apoi era rîndul lui Malko să intre în joc.

Maşina depăşi bifurcaţia ce ducea la aeroportul Puntahuel. Nu avea decît o singură dorinţă: să se odihnească. Ultimele ore îl solicitaseră din plin... Fu aproape fericit să revadă şanţul metroului de pe Alameda şi building-ul cenuşiu al hotelului Sheraton. La recepţie găsi un plic. Oliveira îl ruga s-o sune. Făcu un duş şi telefonă la magazin. Uşurarea chilienei la auzul vocii sale îi făcu plăcere.

– Credeam că iar ai probleme.

Malko o asigură că nici vorbă de aşa ceva şi o invită la cină. Era prea tîrziu să mai meargă la Ambasada Americană. Păcat. Era nerăbdător să afle adevărul. Hotărî să aştepte pîna a doua zi.

Fără ochelari, John Villavera părea mai dur, mai neliniştitor, maxilarul enorm îi domina faţa, ochii clipeau. Pus ca totdeauna la patru ace, John Villavera îl examină pe Malko frecîndu-şi ochii.

Rumoarea de pe Calle Augustinas năvălea pe fereastra deschisă. Americanul își puse din nou ochelarii și căscă.

– Scuză-mă, n-am dormit prea bine. Mi-a fugit pisica. Am căutat-o peste tot. Ai ceva noutăți?

– Nu încă.

Malko mințise fără să se gîndească. Dintr-o dată se înfurie împotriva lui. Spălarea creierului făcută de Carlos Geranios își făcea efectul.

Șeful biroului CIA de la Santiago își încrucișă degetele pe mapa din față.

– De n-ar face Geranios vreo imprudență! Am aflat în dimineața asta că generalul Pinochet i-a reproșat personal colonelului O'Higgins că l-a lăsat să scape. Trebuie neapărat să-i dăm de urmă înainte de a fi prea tîrziu.

Părea sincer îngrijorat, aproape emoționat. Malko avea ciudă pe el însuși, era gata să spună adevărul, își zise că va fi luat drept un idiot și renunță.

– Cum vrei să-l scoți din Chile? Îl întrebă el pe american.

– Cu avionul, zise Villavera. Dacă îl găsești, asta o aranjez eu. Se va da un plan de zbor local, dar avionul va zbura în Argentina, la Mendoza. Cunosc o mică pistă lîngă drumul spre Valparaiso...

Prin urmare nu departe de mina părăsită.

Era atent. Fără riscuri. Dar ceva îl reținu pe Malko. Nu-i plăceau coincidențele, nici punctele neclare. Iar în situația de față erau prea multe. Hotărî să lanseze un balon de încercare.

– Mi s-a spus că acea Tania nu a evadat, după cum a afirmat colonelul O'Higgins. Ce spui de asta?

John Villavera strînse din buze neîncrezător.

– E îndoielnic. Mai sînt și lucruri care nu merg. Acești militari nu sînt obișnuiți cu munca de polițiști. Dar în presă a apărut un articol care relata această evadare, în urma căreia forțele de ordine au pierdut doi oameni. În timp ce erai în spital.

– N-au apărut și fotografii?

Americanul clătină negativ din cap.

– S-a petrecut în timpul interdicției circulației... Dar voi încerca să aflu mai mult. Ce ai de gînd să faci?

– Sînt blocat, zise Malko, atîta vreme cît nu o găsesc pe

Tania, nu am nici o altă pistă. Apropo, crezi că D.I.N.A. a pus să fiu urmărit?

John Villavera luă un aer sincer reprobator.

– Nu cred. Am avut o convorbire foarte sinceră cu O'Higgins.

I-am promis că ai abandonat căutarea lui Carlos Geranios la cererea mea. Că nu cauţi decît elementele raportului pe care îl ai de făcut pentru Langley.

Uneori agenţii cei mai experimentaţi dădeau dovadă de o ciudată candoare. Malko suspină.

– Să sperăm că e mai sincer cu dumneata decît eşti dumneata cu el... Oricum, aş vrea să am o întîlnire cu el. Se poate aranja?

– Imediat?

– Dacă se poate.

John Villavera ridică receptorul telefonului direct şi formă numărul de la Edificio Diego Portales.

***

Malko nu-şi putea lua ochii de la mîna dreaptă acoperită cu mănuşa din lînă neagră, care strîngea mini-buiota japoneză, frămîntînd-o inconştient în timp ce colonelul Federico O'Higgins vorbea. Ochii verzi-albaştri ai chilianului îl fixau fără răgaz, îl examinau, de parcă ar fi urmărit să descopere un secret. Malko îşi zise că era un adversar redutabil. Nu aşteptase mai mult de trei minute. Prin geamuri intrau razele unui soare cald. Atmosfera acelui birou modern era liniştitoare, funcţională. Te găseai departe de celulele instituţiei.

– I-aţi dat de urmă acelei Tania? întrebă Malko.

Colonelul O'Higgins clătină negativ din cap.

– Nu, şi e una din grijile mele. Sînt aproape sigur că a putut ajunge la Carlos Geranios şi că împreună pun la cale atentate, propagandă, diversiuni. D.I.N.A. a întocmit un raport care îmi semnalează că M.I.R. încearcă acum să formeze comitete de Rezistenţă Populară, din cel mult şapte indivizi. Ca să facă agitaţia de la persoană la persoană.

– Mi se pare totuşi că ţineţi bine în mînă situaţia, remarcă Malko. Că populaţia e de partea puterii.

Colonelul aprobă onctuos.

– Bineînțeles. Primim numeraose scrisori de denunțare a marxiștilor de care nici măcar nu ținem cont. Dar rămîne un nucleu de agitatori profesioniști pe care trebuie să-l punem în imposibilitatea de a face rău, înainte de a putea să revenim la condiții de viață normale. Ca această Tania. Fusese trimisă de Castro pentru a-l îndoctrina pe Allende.

Malko ridică o privire candidă spre cel care conducea D.I.N.A.

– De ce nu ați arestat-o mai din timp?

– Dar nu aveam probe! exclamă cu convingere Federico O'Higgins. A fost nevoie de o anchetă lungă.

Malko fu gata să vorbească de Chalo Goulart, apoi își zise că era total inutil.

– Tania era foarte legată de Carlos Geranios?

– Așa cred. Dar nu de multă vreme... După cum știți, miriștii au dat o mînă de ajutor la căderea lui Allende. Îl considerau prea de dreapta... Dar cu siguranță că de atunci s-au apropiat. Cu toate că Tania Popescu este o comunistă de strictă obediență...

Puse jos buiota, își masă degetele cu precauție, cu o mică strîmbătură care făcu să-i tremure obrajii flasci.

– Cum se schimbă vremea, remarcă el, mă doare teribil. Pune mîna.

Ridică mîna și întinse degetele spre Malko. Acesta le atinse ușor: erau reci ca pielea de șarpe.

– Nu mai am arteră, făcu cu tristețe O'Higgins. Poate că vor fi obligați să-mi taie brațul.

Își puse din nou mănușa și se uită la ceas. Malko se ridică. N-ar mai fi obținut nimic în plus de la el.

– Sper că o veți regăsi pe Tania, zise el.

Federico O'Higgins își dădu osteneala să-l conducă. În ascensor, Malko se întrebă dacă nu cumva Tania evadase într-adevăr, dar fără să-l anunțe pe Geranios. Explicația putea consta în diferențele lor ideologice...

Se gîndi că servindu-se de Oliveira ar putea avea șansa să afle mai mult despre evadarea Taniei, datorită locotenentului Pedro Aguirre.

***

Vacarmul era îngrozitor. Toată sala relua refrenele cîntate de un bucătar enorm în tocă albă, acompaniat de o cîntăreață la chitară. Melodii chiliene. Un beţiv se ridică şi veni să se încline comic în faţa Oliveirei, cu o sticlă în mînă. Oliveira izbucni în rîs şi se sprijini şi mai mult de Malko strivindu-şi de el pieptul obraznic. Beţivul le turnă de băut cu conştiinciozitate, inundînd faţa de masă, şi se întoarse la masa lui. Doi bărbaţi dansau împreună. Oliveira înfipse o limbă ascuţită în urechea lui Malko, în timp ce cu unghiile îi zgîria uşor coapsa. Fără să-i pese de vecinul aflat în pragul apoplexiei.

– E vesel aici, şopti ea.

Se găseau la vreo douăzeci de kilometri de Santiago, într-un soi de cabană unde cînta o mică orchestră. Malko îşi desprinse mîna şi se uită la ceas.

– A trecut de miezul nopţii.

Oliveira zîmbi.

– Cu mine nu ai de ce te teme. Am un permis de liberă trecere. Semnat probabil de colonelul Manuel Chunio, Călăul din Los Angeles. Tatăl ei.

– Dacă dăm peste locotenentul Aguirre, remarcă el, s-ar putea să nu fie prea încîntat.

Ea rîse complice.

– Imposibil. E de serviciu toată noaptea la D.I.N.A. E foarte ambiţios. Dar cu siguranţă că mă va căuta la telefon. Ca să vadă dacă sînt acasă. Aşa că e mai bine să ne întoarcem...

– Nu e gelos?

Oliveira pufni.

– Ca o pumă. Dacă ar şti... Dar poate să mai aştepte. Se întrerupse, se desprinse de el cu ochii strălucitori şi trase în jos de pulover scoţîndu-şi sînii şi mai în relief.

– Vino.

În maşină, Oliveira se ghemui lîngă el, rîzînd cînd virajele o proiectau pe protieră. Malko plutea pe un norişor roz, ajutat de alcool şi de oboseală. Avînd totuşi o mică idee care îi umbla prin minte... Din nefericire, în meseria lui era greu să disocieze complet plăcutul de util.

***

Oliveira alunecă printre mîinile lui ca o anghilă rătăcită într-un acvariu de *Miss Dior*...

Vinul chilian greu îi provocase o nebunie erotică comunicativă. Dar pentru un motiv de neînțeles, i se refuza, mulțumindu-se cu mîngîieri sofisticate, mergînd de la relația pasionată pînă la folosirea extrem de specială a genelor. Îngenuncheată lîngă Malko, numărase cu vîrful limbii ascuțite urmele albastre și negre răspîndite pe corpul lui, provocîndu-i de fiecare dată un mic șoc delicios. Începea să se întrebe dacă dulcea Oliveira nu avea cumva poftă să fie violată...

Deodată îl lăsă întins pe mochetă și se duse să scotocească în sertarul noptierei.

Malko îi ghicea corpul bronzat în penumbră, cu petele albe ale feselor rotunde. În Chile încă nu exista bronzarea integrală.

Se întoarse la el și îl sărută sprijinită în mîini. Apoi gura îi alunecă de-a lungul pieptului. Malko simți din nou mîngîierea delicată și abilă a limbii, repede înlocuită de degetele ei suple.

Făcînd ceva ciudat...

Malko se ridică pe coate intrigat.

– Ce faci?

– Stai așa!

O simți făcînd să-i alunece ceva în jurul sexului. Ceva ca un inel de cauciuc care îl strîngea fără să-l doară. Unghiile scurte ale Oliveirei îl duseră pînă la jumătatea sexului. Apoi tînăra se întinse pe el încet, cu tot corpul. Ondulîndu-se domol, lăsînd picioarele să-i alunece de-o parte și de alta, cabrîndu-se ca o pisică la vînătoare.

– Acum hai, murmură ea.

Se rostogoliră pe mochetă. Malko o răsturnă sub el și o pătrunse cu aviditate.

Oliveira se încordă.

Încet. Încet.

El se supuse, întrebîndu-o cu gura lipită de buzele ei:

– Ce mi-ai pus?

– După, gîfîi ea, am să-ți spun...

Începu să se miște mai încetișor. Controlîndu-se, așa cum stătea bine unui gentleman, chiar și atunci cînd era în călduri.

– Haide! ceru ea cu un ton brusc imperios.

Vorba asta îl dezlănțui pe Malko: partenera lui scoase deodată un geamăt răgușit, neașteptat. Ea care niciodată nu

deschisese buzele. Cînd se retrase, crezînd că a durut-o, și reveni imediat neputînd să reziste, geamătului ei se transformă într-un strigăt răgușit. Malko îi simți picioarele încordîndu-se și strîngîndu-se tremurătoare în jurul lui. Acceleră ritmul smulgîndu-i un adevărat răcnet. Apoi, cu unghiile scurte înfipte în umerii lui Malko, cu picioarele înnodate în spatele lui, strîngîndu-l ca într-un clește, geamătul Oliveirei deveni continuu.

– Încet, încet, îl imploră ea.

Malko simțea cutremurul venind din străfundul pîntelului ei după accelerarea mișcărilor. Se mișca la fel de încet, făcînd apel la toată voința lui ca să se controleze iar geamătul neîntrerupt îl bicuia ca un afrodiziac nemaipomenit. Oliveira îi zgîria spatele de parcă ar fi vrut să cojească o portocală.

Tornada care țîșni din pîntecul ei îl făcu să uite toate recomandările de prudență ale Oliveirei. O asaltă cu ferocitate gîndindu-se brusc numai la plăcerea lui. Efectul fu extraordinar.

Strigătul Oliveirei se frînse, rămase cu gura deschisă, tremurînd, încordată sub el ca un arc, ridicîndu-i cele optzeci de kilograme cu forța orgasmului. Apoi strigătul apăru din nou cînd plămînii i se umplură iar de aer, un strigăt atît de puternic încît îl sperie pe Malko. Probabil că se auzea pînă pe Providencia. Subiect de visare pentru toate acele *lolas*...

Malko căzu fulgerat, dar Oliveira continuă să geamă, să suspine, să tremure sub el de parcă un sex invizibil și-ar fi continuat activitatea. Malko, plutind, gîfîind, nici măcar nu se mai gîndea la inelul ciudat pus de Oliveira. În cele din urmă femeia se liniști și îl îndepărtă cu un zîmbet satisfăcut. Mîna ei coborî și îi scoase inelul misterios. Lumina lămpii de noapte scotea la iveală cearcănele de un brun-închis, gura umflată, ciudatele pupile culoarea cobaltului, dilatate, pline de o bucurie animalică.

Întinse mîna și îi arătă lui Malko un cerc de sfoară din care plecau niște asperități circulare.

– Știi ce este?

Era mașina infernală care declanșase acel superorgasm.

– Nu, zise Malko.

– Este un *guesquel*. Provine din Bolivia. Cei din tribul ayamara îl confecționează dintr-o pleoapă de lama căreia i s-au lăsat genele. Cînd faci dragoste, acestea se întăresc. Am impresia că am o perniță de ace care încearcă frenetic să iasă din mine. Senzația e atît de puternică încît e aproape insuportabilă. Numai că, nu trebuie făcut prea repede pentru că aș putea să mor sau să-mi pierd mințile, să nu mă mai gîndesc decît la asta...

Malko contemplă visător obiectul. Hotărît lucru, civilizația inca era mult mai avansată decît se credea...

– Cine ți l-a dat?

– Primul băiat cu care am făcut dragoste după divorț. Pentru că nu reușeam să simt plăcerea. Un bolivian frumos ca un zeu. S-a întors acolo, mi-a spus că nu voi uita niciodată, că mă voi gîndi la el de fiecare dată cînd voi face dragoste cu acest... Că fără el mi se va părea fad...

– E adevărat?

– E adevărat, făcu ea cu gravitate. E ca un drog. Orice *macho* de aici m-ar ucide dacă ar ști că mă gîndesc la un alt bărbat în timp ce fac dragoste cu el...

– Ca să vezi, zise Malko, locotenentul tău încă nu te-a sunat.

– Nu va întîrzia, îl asigură ea cu un zîmbet ambiguu.

Malko avu o inspirație bruscă.

– Știi că Tania a evadat de la D.I.N.A....

Oliveira se încruntă.

– A evadat! Nimeni nu evadează de la D.I.N.A.

– Întreabă-l pe locotenentul tău, zise el pe jumătate în serios, pe jumătate în glumă.

Chiar în acel moment sună și telefonul.

Oliveira îi așeză un deget pe buze.

– Ssst! Cu siguranță că e el.

Ridică receptorul și zise cu o voce pe care reuși să și-o prefacă adormită:

– Alo?

Făcu cu ochiul lui Malko și se instală cu spatele sprijinit de pat și picioarele îndoite. Malko își închipui ce mutră ar fi făcut locotenentul Aguirre dacă ar fi văzut-o astfel. Evident că nu

auzea decît jumătate din conversație. Destul ca să înțeleagă. Nu constitui nici o surpriză pentru el cînd o auzi spunînd, după ce închise telefonul:

– Ai avut dreptate. Mi-a spus că s-a scris în ziare. Dar eu nu le citesc.

Îl sărută... Apoi puse un disc și rămaseră multă vreme întinși pe mochetă. Malko era atît de obosit încît ațipi. Se trezi tresărind, visa că un condor îi păpa părțile nobile.

Dar erau doar dinții ascuțiți ai Oliveirei. Se uită și văzu că pusese din nou *guesquel*-ul.

Nesățioasă.

Oliveira își abandonă activitatea și se urcă călare pe Malko cu o strălucire amuzată în ochi.

– N-am mai făcut niciodată așa, zise ea. Să fii atent.

Se pătrunse încet, mișcîndu-și buzele să nu țipe, apoi rămase cîteva secunde nimișcată, trăgîndu-și răsuflarea. Începu să se miște cu ochii închiși, cu degetele crispate pe pîntecul lui Malko, de parcă ar fi vrut să-l respingă. Instrumentul infernal îi rîcîia intimitatea ca un mic animal ostil și complice totodată. În ciuda durerii, Oliveira acceleră ritmul și începu să țipe. Avu un orgasm foarte repede, apoi un al doilea, după care continuă fără încetare, legănîndu-și capul, cu unghile crispate în trupul lui Malko.

Un sunet neașteptat domină deodată urletele Oliveirei. Telefonul. Malko trebui s-o zguduie ca să se întrerupă. Tînăra femeie se uită la el cu privirea în ceață.

– Puțin îmi pasă...

– Dacă e locotenentul tău și nu răspunzi; s-ar putea să vină aici...

Asta o hotărî. Fără să se ridice de pe Malko, Oliveira întinse mîna și ridică receptorul. Conversația fu scurtă. Tînăra închise cu o exclamație enervată:

– Lasă-mă! Dorm!

– Era Pedro, zise ea. Voia să știe de ce mă interesez de Tania. Îl muncește ideea asta.

Reîncepu să se miște încet. Malko nu reușea să se concentreze asupra plăcerii lui. Locotenentul era cam alertat.

– Nu-ți mai plac? întrebă Oliveira indignată.

Malko o prinse de șolduri.

– Ba da.

Încercă din toate puterile să se concentreze, să se convingă că situația era clară. Locotenentul Aguirre confirmase evadarea Taniei.

Oliveira își primi plăcerea cu un urlet sălbatic și căzu peste el; fața inundată de sudoare i se lipi de pieptul lui Malko.

Acesta rămase cu ochii deschiși, pîndind tăcerea nopții. Unde era Tania Popescu?

Capitolul XII

Oliveira dormea pe burtă. Fundul ei ridica aşternutul ca o sfidare tăcută. Malko se ridică încet. Dormise foarte prost, întorcînd pe toate feţele datele problemei. Unde se ascundea Tania? Construise o ipoteză. Tania, agent K.G.B., putea foarte bine să-l fi manipulat pe Carlos Geranios, pentru a-l separa de americani, făcîndu-l să creadă că CIA voia să-l omoare, îl ajuta să ajungă în cuibuşorul stîngii.

De verificat nu se putea verifica, pentru că cel în cauză făcea des contactele cu foştii lui patroni.

Se potrivea perfect cu tot ce ştia. Inclusiv cu faptul că Tania prefera să nu fie confruntată cu Carlos.

Vinul chilian îi lăsase o gură de carton. Bău jumătate dintr-o sticlă de Contrex, aşezată pe podea, lîngă pat, şi se simţi mai bine.

Oliveira mîrîi şi Malko se grăbi să iasă din cameră. O ceaţă matinală plutea încă peste Santiago. Urcă în Datsun şi porni spre centru. Era nerăbdător să vorbească cu John Villavera.

Să-i spună ce idei avea. Şi să-i aducă la cunoştinţă ce-i ascunsese.

Fu nevoit să aştepte cu răbdare în spatele autobuzelor urît mirositoare în timp ce parcurgea Providencia. Fără să vrea, de fiecare dată cînd auzea o motocicletă se uita în oglinda retrovizoare. Misterioasa motociclistă care îl urmărise de mai multe ori lucra probabil pentru Tania. Şi asta închidea perfect cercul.

Mai era încă loc în marea parcare de la Moneda şi traversă piaţa pe jos pînă pe Calle Augustinas. John Villavera era matinal. Şef al biroului CIA din Santiago, americanul trebuia deseori să trimită telexuri foarte de dimineaţă. Malko trecu de barajul secretarelor, bătu la uşă şi intră în biroul americanului. Acesta tocmai îşi bea cafeaua.

– Te-am sunat la hotel, zise Villavera. Plecaseşi deja...

Malko nu se aşteptase. Viaţa lui personală nu-l privea decît pe el.

– Eram la *footing,* explică Malko, fără să se aştepte să fie crezut.

– Am ceva pentru dumneata, zise John Villavera cu un zîmbet misterios.

Îi întinse lui Malko un articol tăiat din *Mercurio.* Ziarul relata despre evadarea spectaculoasă a unei teroriste periculoase, Tania Popescu, datorită atacului unui coamando mirist care îi doborîse cu sălbăticie pe cei doi gardieni din escortă. Sfîrşitul articolului stigmatiza sălbăticia duşmanilor marxişti... Malko puse jos bucata de hîrtie.

– Şi eu am o surpriză pentru dumneata, zise el.

Îi povesti americanului de vizita făcută lui Carlos Geranios în mina părăsită. John Villavera zîmbi în faţa stingherelii lui Malko cînd acesta menţionă acuzaţiile lui Carlos aduse agenţiei...

– Îl înţeleg pe băiatul ăsta nefericit, zise el. D.I.N.A. s-a purtat oribil cu el. Povestea de la ambasadă este adevărată. Dar nu eu am denunţat-o pe această Magali, adăugă el cu un zîmbet puţin forţat, ci Tania.

– Tania?

John Villavera îi arătă un dosar gros.

– Iată ce mi-a lăsat predecesorul meu despre Tania Popescu. Este un agent al lui Castro şi al K.G.B.-ului. Trimisă aici să supravegheze regimul. Ştia, de la Chalo Goulart, despre ajutorul dat de Carlos Geranios agenţiei. Dar nu putea face nimic căci, acum, toate mişcările de stînga sînt solidare. A preferat să facă treaba pe care ar fi trebuit s-o facă D.I.N.A. Ea a denunţat-o pe Magali. Ştiu asta din informaţii absolut sigure. A recidivat atunci cînd a fost arestată. Dacă nu era ea, D.I.N.A. n-ar fi găsit niciodată ascunzătoarea lui Geranios.

Ţinea. Malko simţea o imensă uşurare. Tania nu-l interesa. Dar trebuia să-l ajute pe Carlos Geranios să fugă, mai înainte ca acesta să aibă proasta idee de a se întîlni cu ea.

– Ai putea organiza fuga lui Geranios? întrebă el.

John Villavera dădu din cap afirmativ.

– Cu siguranţă. Ia legătura cu el, ca să fim siguri că este pregătit să piece. Fii atent! Pentru Tania eşti omul care trebuie doborît...

Malko se ridică și îi strînse mîna.

Era aproape vesel cînd ajunse în piața zgomotoasă și se hotărî să se ducă să-i ceară scuze Oliveirei pentru plecarea lui precipitată. O merita. După care se va duce la mina părăsită și va încerca să-l convingă pe Carlos Geranios.

Urcă din nou în Datsun, fericit să scape de centrul sufocant și zgomotos. Ceața mai ascundea încă creștetul colinelor care împresurau Santiago. O mașină tocmai cobora de pe trotuar în fața prăvăliei unde lucra Oliveira.

În timp ce aștepta să se elibereze locul, Malko aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Simți că îi îngheață sîngele în vine. Bătrîna ucigașă cu motocicleta era oprită la semaforul de pe Calle Condell, cu ochelarii care îi ascundeau chipul și cizmele albe. Băgă imediat mîna sub banchetă, scoase pistolul extraplat și lăsă în jos geamul cu mîna stîngă. Își simțea gura uscată. Motocicleta pornise de la semafor. Peste cîteva secunde ajungea în dreptul lui.

Sprijini țeava pistolului pe marginea portierei. Nu exista decît o șansă mică de tot să o doboare fără să fie omorît.

Capitolul XIII

În secunda în care urma să apese pe trăgaci, ochiul lui Malko înregistră că femeia de pe motocicletă nu avea nici o armă în mînă. Duduitul motocicletei se auzi lîngă el. Bătrîna făcu un gest cu mîna stîngă, aruncînd un obiect în interiorul mașinii. Instinctiv, Malko crezu că e vorba de o grenadă. Se aruncă afară dintr-un singur elan, se rostogoli pe asfalt și rămase ghemuit în imediata vecinătate a mașinilor. Apoi, pentru că nu se întîmpla nimic, se ridică furios și încurcat.

Un grup de *lolas,* sugînd înghețate pe trotuar, comentau plonjonul lui cu ironie.

Motocicleta nu mai era decît un punct care se pierdea în zare. Se întoarse în Datsun și remarcă imediat pe podeaua din față un cocoloș alb.

Îl luă de jos: era o foaie de hîrtie cu o piatră înăuntru. Desfăcu hîrtia și descifră cele cîteva rînduri scrise în spaniolă. Cu senzația că brusc i se injectase mercur în vene. *"Tania este închisă într-o casă de pe Calle Subercaseaux nr. 34, alături de* ***Cerro*** *Santa-Lucia. Este o clădire mică cu aparența unei clinici chirurgicale... Tania se află.într-una din celulele de la subsol."*

Împături hîrtia, o puse în buzunar și demară ca un automat, fără să răspundă la apelurile Oliveirei care tocmai ieșise din magazin.

Nu era în stare să-i vorbească. Era dominat în egală măsură de o furie oarbă și de o angoasă îngrozitoare. Tot edificiul său se năruia. Dacă Tania nu evadase, asta însemna că toată lumea îl mințise. Cu excepția lui Carlos Geranios. Abia reuși să nu dea peste un grup de *lolas* care făceau autostopul în mijlocul drumului. Coti la stînga pe o alee și pătrunse în cartierul Barrio Alto. Opri mașina și căzu pe gînduri. Primul impuls era să se întoarcă la Ambasada Americană și să-l arunce pe John Villavera pe fereastră.

Reciti mesajul, încercînd să ghicească intenţiile celor care gravitau în jurul lui. Incontestabil că jena mulţi oameni. Asta putea să fie o nouă viclenie deosebit de înşelătoare pentru a se debarasa de el.

Nimic nu doveea că femeia cu motocicleta lucra pentru Carlos Geranios. Putea foarte bine să lucreze pentru Tania. Şi să-i întindă o cursă.

Mototoli cu furie hîrtia. Totul revenea mereu în acelaşi punct. Atîta vreme cît nu o găsea pe Tania, oriunde s-ar fi aflat, nu putea să rezolve dilema. Toată lumea putea fi bănuită că minte, de ambele părţi. Ancheta trebuia luată de la capăt şi dusă pas cu pas, în ciuda riscurilor.

***

Cele două ambulanţe erau parcate în faţa unei mici clădiri albe cu două etaje, cu storurile lăsate la ferestre. Lîngă uşă se găsea o placă de cupru: *Casa de Saudade.*

Malko trecu încet prin faţa ei, fără a îndrăzni să se oprească, ca să nu atragă atenţia. Una dintre ambulanţe era goală. La volanul celeilalte dormita un bărbat destul de în vîrstă îmbrăcat cu o bluză albă. Absolut nimic suspect. Continuă să înconjoare ***Cerro*** Santa-Lucia, o mică colină înaltă de vreo sută de metri, în formă de boabă de fasole, brăzdată de alei cu bănci pentru îndrăgostiţi. Opri maşina ceva mai departe. O porni pe jos, abordă ***Cerro*** Santa-Lucia din altă parte şi ajunse la o bancă ce domina clinica prin poziţia ei mai spre vîrful colinei. Se aşeză pe bancă, prefăcîndu-se că dorea să profite de soare, şi începu să observe ce se petrecea.

După zece minute, un bărbat ieşi din clinică, urcă în ambulanţa cu şofer şi vehiculul se îndepărtă.

Apoi timpul se scruse fără să se mai întîmple ceva. Ambulanţa reveni peste patruzeci de minute. Cei doi bărbaţi deschiseră uşile din spate şi transportară o targă pe care Malko zări forma unui corp întins. Apoi şoferul se întoarse la maşină şi se instală din nou la volan cu un ziar în mînă.

Mako îşi impuse să mai rămînă încă două ore. Era copleşit de necaz şi frustrare. Clădirea semăna cu o clinică adevărată. Fără antene pe acoperiş, fără oameni în uniformă, nici măcar multă vînzoleală. În trei ore nu fusese adusă decît o singură

persoană. Cealaltă ambulanță nu se mișcase din loc. Faptul că această clinică exista în locul indicat nu însemna nimic.

Furat de gînduri, Malko nu o zări pe bătrîna care se apropia cu pași mici. Femeia se așeză lîngă el și începu imediat conversația, plîngîndu-se de ultimele scumpiri... Malko îi răspunse monosilabic nedorind să se facă remarcat. Apoi se gîndi deodată la ceva.

– Locuiți în acest cartier? întrebă el.

Încîntată că se interesează de ea, femeia îi răspunse:

– Da, locuiesc mai jos, pe Calle Salvador, cea de colo.

– Lucrați la clinica de pe Calle Subercaseaux? întrebă cu nevinovăție Malko. Acolo unde se văd ambulanțele?

Femeia se uită la clădirea albă pe care i-o arătă el, bombăni un răspuns neclar, rămase o clipă tăcută apoi se ridică și se îndepărtă fără nici o vorbă. Mutismul brusc contrasta în mod ciudat cu flecăreala de mai înainte.

Tulburat, Malko se ridică și el. Murea de foame. Soarele îi ardea rana. Coborî colina, urcă în mașină și se îndreptă spre *Los Leones.*

La o masă de pe terasă îl zări pe Jorge Cortez. Diplomatul dominican era însoțit de două ființe încîntătoare cu părul ca pana corbului. Dominicanul îi făcu semn să vină la masa lor și îl prezentă celor două *lolas.*

– Să luăm masa împreună, propuse el.

– Ai avut un accident? întrebă una dintre fete.

Malko își pipăi involuntar arcada. *Los Leones* era într-adevăr o oază de calm. Încercă să uite ororile care aveau loc în jurul lui. Cinci minute mai tîrziu, un amiral – unul dintre cei patru ofițeri ai juntei – trecea escortat de patru carabinieros îndreptîndu-se spre terenul de golf. Prietenele lui Jorge Cortez se uitau cu jind la Malko. Erau niște produse pure ale cartierului Barrio Alto. Purtau haine costisitoare provenite din Brazilia, erau bine coafate, arogante, atrăgătoare și disponibile.

Au comandat eternele *erizos* și *churrascos.* Malko nu era prea atent la conversație. Se gîndea la bătrîna de pe ***Cerro*** Santa-Lucia. Deodată ciuli urechea: una dintre ele vorbea de noua ei muncă de jurnalistă la agenția *Prensa Latina.*

– O cunoşti pe Carmen Rosario, o întrebă el, o ziaristă de la *Mercurio*?

O cunoştea. Malko făcu uz de privirea lui seducătoare.

– Aş vrea s-o întîlnesc, zise el. Pregătesc un memoriu despre Chile şi am nevoie de informaţii.

Lola luă un aer puţin cam înţepat.

– Va fi încîntată, afirmă ea. Pot să-i telefonez, dacă vrei. La ora asta e la ziar.

Fata se îndepărtă legănîndu-şi cu naivitate şoldurile.

Cînd se întoarse la masă anunţă cu un aer plin de regret:

– Carmen te aşteaptă la *Mercurio* după-masă. Adică la orele patru...

Regreta în mod vizibil iniţiativa lui Malko. Piciorul prietenei se sprijini sub masă de cel al lui Malko fără ca asta s-o împiedice să-l prindă de mînă pe dominican.

– Diseară dau o mică petrecere, zise diplomatul. Vino şi dumneata. Împreună cu Oliveira.

– Oh! O cunoaşte pe Oliveira! exclamă prietena lui.

Piciorul se sprijinea cu şi mai multă insistenţă de cel al lui Malko. Era delicios de excitant să sufli amantul unei prietene...

– Dacă mai rămîi mult la Santiago, n-ai să mai poţi pleca.

Sînt prea multe fete drăguţe, zise Jorge rîzînd.

Cele două *lolas* chicotiră încîntate. Lui Malko îi era cam greu să participe la această veselie. Se gîndea la ce-i mai putea aduce ziua aceasta. Probabil că Oliveira era furioasă la culme. Şi cînd va mai şi afla că a luat masa fără ea la *Los Leones*... Prietenele ei se vor grăbi să o informeze. Era nerăbdător să ajungă la *Mercurio*. Bău o gură de vin chilian tare şi încercă să se destindă puţin. Dar nodul care îi strîngea stomacul refuza să-i dea pace.

***

Carmen Rosario era o blondă drăguţă, puţin cam solidă, cu pieptul dezvoltat, cu părul lung şi nasul coroiat. Îl primise pe Malko într-un mic separeu din sticlă în redacţia ziarului *Mercurio*, care era aproape goală a ora aceea. El îi propuse să meargă să bea ceva şi ea acceptă imediat.

– Să mergem la Carlton, îi zise ea. E alături. Să pot fi anunţată dacă se iveşte ceva.

Cînd intră la Carlton, Malko avu impresia că se întoarce cu cincizeci de ani în urmă. Totul era prăfuit, chiar și chelnerii; scaunele aveau fundurile rupte, perdelele erau adevărate zdrențe, totul mirosea a mucegai. Cîteva doamne bătrîne serveau ceaiul și flecăreau cu glas scăzut. Probabil că pe la începutul secolului fusese un local foarte elegant, dar de atunci nimeni nu mai schimbase fețele de masă...

În fața eternului *pisco-sour* – whisky-ul nefiind la îndemîna chilianului mediu – Carmen și Malko au început să discute. Despre politică, modă, orice. Ziarista vorbea cu ușurință. Cînd Malko o întrebă cum intrase la *Mercurio* tînăra rîse.

– Oh, eram deja ziaristă de pe vremea lui Allende.

– Și nu ai avut necazuri? se miră el.

O luminița veselă luci în ochii ziaristei.

– Nu. Tatăl meu are prieteni în juntă. Directorul ziarului a fost arestat și totul s-a oprit aici. Acum cîștig 1 500 000 escudos – un salariu bun.

– Și scrii ce vrei?

Ea ezită puțin înainte de a răspunde.

– Da... Dar sînt lucruri pe care e mai bine să nu le încerci. De exemplu să ataci guvernul.

Rîse.

– Am făcut o anchetă despre hrana socială, pe care junta a impus-o tuturor restaurantelor, obligîndu-le să o afișeze în meniul lor pentru prețul de 1 luca. Ca săracii să nu sufere prea mult din cauza inflației. Am descoperit că majoritatea restaurantelor ofereau pentru acest preț ciorbă de capete de pește! Am fost sfătuită să nu-mi public ancheta. Deocamdată...

– Ce ți s-ar fi întîmplat dacă ai fi publicat-o?

Tînăra se strîmbă.

– Oh probabil că aș fi fost convocată la D.I.N.A. unde niște ofițeri mi-ar fi explicat că făceam jocul marxiștilor și mi-ar fi citit lista amanților mei, ca să mi se arate că se știa totul despre mine. Și după aceea mi-ar fi oferit o "cafea-cafea".

– Chiar știu totul?

Carmen Rosario dădu cu gravitate din cap.

– Totul, confirmă ea. Au multe mijloace și un număr mare de informatori. Cei mai buni.

Tînăra zîmbi.

– Dacă trimiţi o telegramă la hotel, trebuie să nu apară în ea lucruri compromiţătoare. Vezi mica anexă de sub scară, acolo unde se află biroul I.T.T.? Un poliţist vine de două ori pe zi după copia telegramelor...

– Încîntător!

Malko îşi zise că ziarista părea un spirit destul de independent ca să poată merge mai departe.

– Mi se pare că am citit ceva scris de dumneata în *Mercurio*, zise el. Recent. O poveste cu o evadare.

Ea aprobă imediat.

– Ah da, evadarea Taniei Popescu.

– Cum ai obţinut această informaţie? Credeam că D.I.N.A. este destul de discretă în privinţa operaţiunilor ei.

Tînăra ezită imperceptibil, apoi îşi aşeză picioarele unul peste altul.

– Logodnicul meu este ofiţer, explică ea. Din cînd în cînd îmi dă informaţii pe care ceilalţi nu au cum să le afle. De aceea sînt aşa de bine plătită la *Mercurio*...

Cu siguranţă că militarii făceau ravagii printre aceste *lolas*.

– Prin urmare, te-a dus la locul faptei? întrebă Malko.

– Oh nu! exclamă imediat Carmen Rosario. Mai întîi, că s-a întîmplat noaptea. Şi apoi, D.I.N.A. nu vrea să i se identifice agenţii! Mi-a povestit cum s-a întîmplat şi chiar mi-a dat o fotografie a Taniei ca să o public, promiţînd o recompensă. Era o poveste foarte bună pentru că este prima dată cînd cineva evadează de la D.I.N.A.

Conversaţia devie spre politică, M.I.R., junta. Chiliana era în mod vizibil favorabilă regimului fără a-i fi cu adevărat robită. Malko plăti şi ieşiră de acolo revenind în secolul XX.

Ziarista urcă la sediul ziarului. El plecă de jos. Era din ce în ce mai gînditor. Faţa Taniei plutea în mintea lui ca o fantomă rea.

Unde era?

Nimeni altul decît el n-ar fi putut să răspundă în mod sigur la această întrebare. Răspunsul implica un risc extrem de mare. Totuşi, Malko era hotărît să şi-l asume încercînd să profite de un strop de noroc...

***

Jorge Cortez, înfășurat într-un halat de baie, cu picioarele goale, cu părul răvășit, deschise ușa cu un zîmbet surprins și îl invită pe Malko să intre.

– Nu mă așteptam să te văd, făcu el.

Și adăugă cu glas scăzut:

– Făceam dragoste.

Malko îl urmă în salon. Casa era situată pe una din nenumăratele străduțe liniștite din Barrio Alto, într-un colț strict rezidențial. O servitoare bătrînă se ivi bombănind, dar se îmblînzi văzîndu-l pe Malko.

Diplomatul izbucni în rîs.

– E de speriat cu ea, urăște femeile.:. De fiecare dată cînd e aici o fată, bătrîna e odioasă, refuză chiar să le aducă micul dejun sau să le vorbească.

Încă nu-și termiase fraza cînd își făcu apariția una din fetele de la restaurant, cu aerul furios, înfășurată într-un prosop care se oprea în partea de sus a coapselor puternice și frumoase. Se lăsă să cadă lîngă Malko, descoperind și mai mult din trupul ei, și izbucni:

– Servitoarea ta m-a făcut putoare cînd am întrebat-o unde e sala de baie!

Prosopul alunecă, descoperind un sîn alb pe care nu-și dădu osteneala să și-l acopere. Era furioasă foc.

– Dacă te va vedea în ținuta asta, remarcă cu blîndețe Jorge, își va spune că nu s-a înșelat.

Furioasă la culme, fata se ridică dînd drumul prosopului și traversă camera, în întregime goală, aproape lovindu-se de servitoare. Aceasta bombăni cu claritate un cuvînt urît și își făcu semnul crucii. Fata scuipă ca o pisică furioasă. După cinci minute pleca, trîntind ușa, mai-mai să năruie pereții.

– Cred că acesta e sfîrșitul unui frumos roman de amor...

Plină de bunăvoință, bătrîna veni să-l întrebe ce dorea să bea. Jorge rîse din toată inima și se întoarse spre Malko.

– Sper că n-ai venit să-mi deranjezi viața sentimentală fără un motiv serios.

Zîmbetul lui era cam șters. Malko zîmbi și el, dar privirea îi rămase rece.

– Întîmplarea face ca în acest moment să fii singura persoană din Santiago în care am încredere, zise el, deși abia ne cunoaștem. Or, am astăzi nevoie de cineva în care să am încredere absolută. Pentru o problemă de viață și de moarte.

Jorge Cortez ridică mirat din sprîncene.

– Mi s-a spus că ești agent CIA. Ai totuși numeroși prieteni în oraș. În ciuda micului incident pe care l-ai avut cu D.I.N.A., John Villavera are legătură cu cei pentru care lucrezi.

– Este adevărat, recunoscu Malko. Dar asta nu schimbă cu nimic problema mea.

– Te ascult, zise Jorge Cortez fără să insiste.

– Nu îți voi cere nimic periculos, explică Malko. Doar să anunți un mic număr de persoane dacă nu-ți voi da nici un semn de viață la un moment dat. Dacă nu vorbești nimănui de această înțelegere, atunci nu riști nimic.

– Foarte bine, zise diplomatul. Ai cuvîntul meu.

***

Malko opri Datsun-ul în spatele ambulanței și se îndreptă spre intrarea clinicii. Liniștit, dar cu stomacul contractat, deschise ușa. Culoarul era destul de întunecat, dar la stînga lui se găsea o gheretă din sticlă care nu se putea vedea din exterior. Acolo se aflau doi bărbați în civil. Unul dintre ei, văzîndu-l pe Malko, își părăsi locul și ieși pe culoar, barîndu-i calea.

– Señor?

Se vedea clar că nu avea mutră de infirmier.

– Am întîlnire cu locotenentul Pedro Aguirre, zise Malko. La ora cinci.

Era cinci fără zece.

– Locotenentul Pedro Aguirre? repetă civilul. Nu-l cunosc. Aici este...

– Informează-te, zise tăios Malko.

Civliul îl măsură din cap pînă în picioare, nehotărît, apoi, vizibil tulburat, încuviință din cap.

– Așteptați aici, señor.

Intră în ghereta de sticlă, închise ușa și se apropie de un telefon. Malko nu-și lua ochii de la el. După spusele Oliveirei, Aguirre lucra noaptea, deci n-ar fi trebuit să fie la post în timpul

zilei... Dacă l-ar fi găsit, Malko avea o explicaţie gata pregătită. Convorbirea telefonică se prelungea. Semn bun. În sfîrşit, civilul puse telefonul în furcă şi reveni cu un aer necăjit.

– Nu l-am putut găsi pe locotenentul Aguirre, zise el. Dar dacă v-a dat întîlnire, cu siguranţă că va veni. Să vă arăt unde îl puteţi aştepta.

Malko îl urmă pînă la capătul culoarului. Acolo intrară într-o încăpere mică cu cîteva scaune. Civilul îl lăsă acolo şi închise uşa.

Parcă ceva îngheţase în el. Îşi recăpătase tot sîngele rece. Mesajul aruncat de bătrîna motociclistă nu minţise. Această "clinică" era într-adevăr un centru al temutei D.I.N.A. De altfel îl frapa ceva: lipsa mirosului caracteristic al clădirilor spitaliceşti. Acum trebuia verificat ultimul punct. Nu avea mult timp la dispoziţie. Se ridică, deshise uşor uşa şi privi în jur. La cîţiva metri de acolo, în faţa unei scări care ducea la subsol, doi carabinieri stăteau pe două taburte, cu puştile de asalt SIK între picioare. Malko înaintă încet pe culoar, mergînd în direcţia opusă pînă cînd ieşi din raza lor vizuală. Apoi se întoarse fără să se ascundă. Văzîndu-l pe Malko, amîndoi se ridicară în picioare. Acesta îi măsură cu privirea şi întrebă tăios:

– A apărut cumva locotenentul Aguirre?

Unul dintre soldaţi scutură din cap.

– N-am văzut pe nimeni. Dar, señor, cine...

– Tu, vino cu mine, zise Malko. Tu rămîi aici, Imediat ce locotenentul Aguirre soseşte de la sediul de pe Calle Londres, spune-i că maiorul Salto a şi venit.

Carabinierii erau dezorientaţi. Tonul de comandă al lui Malko îi impresiona. În principiu, toţi cei care se găseau în "clinică" făceau parte din D.I.N.A. sau din armată. Mulţi ofiţeri se îmbrăcau în civil.

Celulele se aflau la subsol. Ei nu se găseau acolo decît de la începutul dimineţii şi nu cunoşteau pe toată lumea. Gărzile se schimbau noaptea, cînd circulaţia era interzisă, ca să nu se vadă uniformele. În timpul zilei, carabinierilor li se interzicea în mod categoric să apară afară, dacă nu voiau să se trezească la Ritoque.

– *Vamos,* repetă Malko cu un ton nerăbdător.

Ascultător, unul dintre soldați porni pe scară cu arma în mînă. Malko venea după el. Celălalt se așeză din nou pe taburet.

Ajunseră jos. Soldatul bătu într-o ușă și se întoarse spre Malko.

Acesta își strecură mîna sub haină, scoase pistolul extraplat cu un gest foarte natural și înfipse țeava în gîtul soldatului.

– *Silencio,* zise el cu glas scăzut, *si no te mata.*[1)]

Îi smulse arma cu mîna stîngă și se rezemă de zid. Încremenit de uimire, celălalt nu-și recăpătase glasul. Malko deschise ușa și îl împinse cu putere înaintea lui.

Zări un civil așezat la o masă de lemn și citind o revistă ilustrată. Omul ridică capul și văzu pistolul lui Malko îndreptat spre el.

În spatele mesei se întindea culoarul central spre care se deschideau vreo douăsprezece uși.

Civilul se schimbase la față. Nu era ras, nu purta armă, era gras și destul de în vîrstă. Privirea lui se plimba de la Malko la carabinier, plină de mirare.

– În care celulă e Tania Popescu?

Gardianul nu reacționă, fie că că nu știa, fie că era prea uluit ca să răspundă. Malko se îndreptă spre prima ușă fără să-i scape din ochi.

O deschise fără greutate. Înăuntru nu era nimeni.

Făcu semn celor doi să se apropie, îi împinse în interior și trase un zăvor mare pe afară. Apoi se duse la următoarea ușă, trase zăvorul și deschise. Doi bărbați stăteau întinși direct pe podea, în mijlocul propriilor excremente, plini de sînge, într-un miros îngrozitor. Malko lăsă ușa deschisă, cuprins de greață. Nenorociții nici măcar nu se mișcară. Alte două încăperi erau goale. O alta adăpostea șase prizonieri așezați pe jos, cu spatele la zid, cu mîinile legate în lanțuri unii de alții. Oamenii ridicară spre Malko o privire lipsită de expresie, luîndu-l în mod vizibil drept unul din călăii de la D.I.N.A.

– Tania? întrebă el. Tania Popescu?

---

1) Liniște sau te omor. (n.t.)

Nu i se răspunse. În celula următoare, o femeie tînără, cu hainele sfîşiate, cu sîngele curgîndu-i de-a lungul piciorului, gemea slab, cu ochii închişi. Fu gata să vomeze. Cînd ieşi de acolo auzi strigăte şi paşi pe culoarul de la parter. Probabil că se întrebau unde dispăruse... Nu mai avea decît foarte puţin timp.

Zgomotul cizmelor zguduiră scara. Mai avea trei uşi. S-ar fi putut să nu aibă timp să le deschidă pe toate. Dacă nu o găsea pe Tania, atunci ar fi rămas cu o îndoială. Asta era ultima ocazie... Alese ultima uşă din dreapta şi o deschise în momentul în care uşa culoarului se deschidea cu violenţă.

Un bec gol ardea agăţat de tavan.

Într-un colţ era ghemuită o formă omenească, într-un miros insuportabil, cu faţa atît de umflată încît abia o puteai recunoaşte, cu capul căzut pe piept. În faţă i se pusese o strachină, ca unui animal. Părul murdar atîrna, lipit de sudoare şi sînge. Nasul era ca un cartof. Strivit. Pieptul semăna cu cel al unei femei bătrîne, flasc, plin de urmele loviturilor. Tania întoarse uşor capul spre Malko. Privirea ei lipsită de expresie nu-i putea indica dacă îl recunoaşte sau nu.

Urletele şi răpăitul cizmelor îl forţară pe Malko să se întoarcă în momentul în care haita se arunca asupra lui.

Copleşit de numărul soldaţilor şi al civililor, Malko căzu sub lovituri. Ultimul gînd, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, fu că nu-l vor ucide imediat.

Pe asta şi contase.

Capitolul XIV

Jorge Cortez își termină paharul de J&B și se ridică să schimbe discul. Se făcuse noapte și era răcoare. Închise ușa din salon, se întoarse în fotoliu și luă telefonul lîngă el. O angoasă difuză îl împiedica să se destindă. Malko ar fi trebuit să fie înapoi de mai bine de o oră. Încercase să-și spună că circulația pe Providencia era îngrozitoare la sfîrșitul zilei, că ar fi putut să rămînă în pană, că poate îi pierduse numărul de telefon... Dar toate astea nu-l liniștеau deloc.

Se uită la plicul închis pe care i-l lăsase vizitatorul lui. Jorge Cortez nu era un om de acțiune. O avere importantă îi permisese o carieră agreabilă în diplomație, fără să se preocupe prea mult de salariu. Îi plăceau femeile, petrecerile, conversațiile mondene și mîncarea bună. Niciodată înainte de Chile nu mai fusese amestecat în vreo poveste a Serviciilor Secrete. Chiar evita să-i frecventeze prea mult pe atașații militari. De data aceasta își vîrîse degetul în mașinărie. Zvonurile îi aduseseră foarte repede la cunoștință că Malko nu se găsea în Chile ca să se ocupe de *Wild Life Fund.* Totul se știa în micul cerc diplomatic. Nu voia să cunoască adevăratul motiv al vizitei lui. Dar nici nu se putea sustrage. O complicitate insolită îl lega de Malko. În parte din cauza experienței lor comune cu D.I.N.A. Mai ales pentru că se recunoscuseră ca fiind din aceeași rasă. Desfăcu plicul și se uită la hîrtie. Erau înșirate trei nume în ordine, fiecare cu cîte două numere de telefon.

1. John Villavera.
2. Colonelul Federico O'Higgins.
3. David Weise. Langley. Virginia.

Malko îi precizase lui Jorge Cortez să-i anunțe pe primii doi despre telefonul care îi fusese dat celui de al treilea. Jorge își trecu limba peste buzele uscate și formă primul număr. Sigur că Malko nu va mai reveni.

***

– Aşa, porcule, voiai să mă vezi, ai?

Petrolul se scurgea în picături de pe faţa lui Malko, arzîndu-i ochii. Mîinile prinse în cătuşe la spate nu-i permiteau să se şteargă. Lichidul cleios i se lipea de piele. Dar nu se gîndea la propriile lui suferinţe. Era sufocat de o furie oarbă împotriva celor care îl minţiseră. Dădu din cap, încercă să deschidă ochii, zări vag silueta locotenentului Pedro Aguirre postat în faţa căzii pline cu petrol. O variantă a supliciului *El scaphandro* perfecţionată de D.I.N.A...

Bine înfipt în cizmele lustruite, cu uniforma impecabilă strînsă pe el, cu privirea rea, locotenentul Aguirre se uita la Malko clocotind de o furie nemărginită. Şapca înaltă era agăţată în cuier. Tăcuţi, cei doi carabinieri în haine de lucru, care îl ţineau pe Malko în cada de petrol, se străduiau să nu alunece pe mozaicul lipicios. Şi ei erau murdari de lichidul urît mirositor. Fuseseră gata să-l omoare cu lovituri de picioare. Îl urcaseră la primul etaj numai într-o bătaie, pînă cînd un ofiţer dăduse ordin să nu fie ucis înainte de a vorbi. Carabinierul îşi amintea de numele dat de Malko pentru a-i înşela vigilenţa... Plecaseră acasă după locotenentul Aguirre. În aşteptarea acestuia, se străduiseră să-l pregătească pe Malko.

Mai întîi lovituri, apoi dezbrăcatul la pielea goală, scotoceala umilitoare, loviturile. În sfîrşit, cada cu petrol.

Aguirre tocmai sosise. Copleşit de o mînie indescriptibilă.

Faptul că Malko ajunsese la Tania servindu-se de numele lui nu putea decît să-i atragă necazuri. Dar era ceva şi mai rău. Avea siguranţa că Malko se afla cu Oliveira cînd telefonase. Şi Oliveira îl refuza...

Îl va face pe acest gringo să plătească pentru toate.

– Nu vrei să spui nimic? urlă el la Malko.

"Ce face Jorge?" îşi zicea acesta din urmă. Se întreba dacă nu cumva fusese nebun să se încreadă într-o persoană aproape necunoscută.

Pedro Aguirre îşi dădu seama deodată că dezvăluirile prizonierului puteau fi stinghieritoare pentru orgoliul lui.

– Voi ieşiţi, le ordonă el carabinierilor.

Aceştia îi dăduseră drumul lui Malko care alunecă în cadă,

numai cu capul ieşit afară, pentru că se proptise cu picioarele de pereţi. Imediat ce uşa se închise, locotenentul Aguirre se aplecă spre el.

– Cine ţi-a spus că Tania e aici, căcat de comunist ce eşti?

– Nimeni! făcu Malko.

– Mincinosule! răcni locotenentul. O să te fac să plăteşti pentru toate minciunile.

Probabil că în acest moment telefonul funcţiona între Washington şi Santiago. Colonelul O'Higgins era deci anunţat că Washington-ul era la curent. Malko conta pe faptul că, în mod oficial, Chile nu-şi putea permite să lichideze un agent CIA.

Dar nu se ştia niciodată...

Dacă Malko se înşelase, David Wise ar fi fost obligat să se mulţumească cu repatrierea a ceea ce mai rămînea din el în condiţii decente.

– De ce voiai s-o vezi pe Tania? întrebă locotenentul Aguirre.

Malko înghiţi puţin petrol şi tuşi.

– Asta nu te priveşte.

Şi adăugă cu un ton dispreţuitor:

– Locotenente Aguirre, vei fi obligat să mă eliberezi şi să-mi ceri scuze. Reprezint Guvernul Statelor Unite. Vei avea de dat socoteală... Şi s-ar putea ca Oliveira să-ţi poarte pică pentru asta...

Pedro Aguirre îl contemplă îndelung, clocotind de ură. Apoi încuie uşa şi se aplecă peste cadă.

– Ştii că îi interoghez pe toţi ticăloşii de felul tău? Că nimeni nu a venit pînă acum să se plîngă? Ştii, spune? Nici tu nu vei veni să te plîngi. Nici americanilor, nici altcuiva.

Fără să-i lase timp să-i răspundă, chilianul apăsă cu palma mîinii drepte capul lui Malko, cu toată puterea, forţîndu-l să alunece în petrol. Malko se încordă din toate puterile sprijinindu-se de pereţii alunecoşi şi rezistă mai multe secunde. Mîna apăsa fără milă. Pe faţa lui Aguirre apăruse un rictus feroce şi plin de încîntare. Ca în ziua în care îi turnase apă pe gît unui student de stînga pînă cînd acestuia îi plesniseră intestinele. Însărcinările lui speciale îi confereau o

atotputernicie amenințătoare. Brusc, picioarele lui Malko derapară și alunecă în cadă. Brațul locotenentului intră în petrol, murdărind uniforma pînă la cot. Dar nu-i păsa. La douăzeci de centimetri sub petrol simțea capul lui Malko luptînd împotriva asfixiei și asta aproape că îi procura o plăcere sexuală.

Imaginea Oliveirei îi trecu prin fața ochilor și apăsă și mai tare.

Malko n-ar fi fost primul suspect decedat în timpul unui interogatoriu. De la clinica rechiziționată, D.I.N.A. nu păstrase decît un singur medic. Foarte util la semnarea certificatelor de deces cu motivații de tipul: stop cardiac. Bineînțeles, fără să precizeze cauza.

Corpul lui Malko avu un spasm furios. Înghițise o gură mare de petrol.

***

Colonelul O'Higgins tocmai schimba pila electrică de la buiotă cînd telefonul începu să sune.

Ridică receptorul cu mîna stîngă. Dreapta îl durea din ce în ce mai rău. Lividă, se strînse ca o gheară de animal, cu unghiile albăstrite. Auzind vocea lui Jorge Cortez, îl rugă să aibă răbdare cîteva secunde și își puse la loc mănușa de lînă. Apoi apucă iar receptorul.

Fața îi încremeni imediat ce auzi vorbele diplomatului. Răspunse monosilabic, fără să se angajeze la nimic, ascultîndu-l pe dominican pînă la capăt.

Apoi, foarte politicos, îi explică că era foarte sigur vorba de o păcăleală, de o glumă proastă... Că se vor întîlni a doua zi la club și vor rîde împreună de această întîmplare. Dar Jorge Cortez nu prea părea dispus să rîdă. Cînd menționă numele lui David Weis, Federico O'Higgins fu nevoit să facă un efort ca să nu închidă și să nu-i trimită o echipă D.I.N.A. În lagăre și cimitire mai erau încă destule locuri. Se strădui din răsputeri să continue cu o voce mondenă, glumind chiar. Îl asigură că totuși se va informa, în virtutea raporturilor excelente dintre ei. Dar că, mai mult ca sigur, nimic nu era adevărat în povestea asta. Chilianul puse receptorul în furcă, scoase un mîrîit furios, lovi cu piciorul coșul de hîrtii și începu să se plimbe prin birou,

strîngînd buiota japoneză de parcă ar fi vrut s-o rupă.

Ticălosul!

Spumega de furie. Încredinţînd mesajul unui diplomat, Malko îl punea la adăpost de represaliile celor din D.I.N.A. Nici colonelul O'Higgins nu putea să ordone arestarea primului consilier al Ambasadei Dominicane, din cauza reputaţiei pe care o avea Chile. Se aşeză din nou. Dădu cîteva telefoane şi recapitulă situaţia...

Avea foarte puţin timp la dispoziţie ca să acţioneze. După aceea, procesul ar fi fost ireversibil. Ridică receptorul şi formă un număr cu arătătorul mort.

Capitolul XV

Mîna care îl apăsa pe cap îl prinse deodată de păr și îl trase în sus. Sufocîndu-se, dar conștient încă, Malko își zise că în sfîrșit sosea "cavaleria". Capul îi ieși afară din petrol, aspiră cu aviditate o gură de aer, auzi vociferări, strigăte, interjecții furioase. Apoi începu să vomite și puțin îi mai păsă de restul. Avu impresia că s-a scurs un timp infinit de lung pînă cînd niște mîini l-au ridicat, l-au smuls din cadă și l-au aruncat jos. Ochii lipiți de petrol îl împiedicau să vadă cu claritate. Nu distingea decît siluete. Cineva înjură încercînd să-l apuce cu mîinile. În cele din urmă îl traseră de picioare într-o încăpere vecină și îi desfăcură cătușele.

Aproape imediat un jet violent de apă îl lovi în față. Sufocîndu-se din nou, Malko tuși, se zbătu, jetul coborî asupra corpului. Începu să spele petrolul. Apoi l-au frecat viguros cu niște cîrpe, curățindu-i mai ales ochii și fața. În sfîrșit putu să vadă. Se găsea pe mozaicul unei încăperi. Doi carabinieri, în cămăși, cu un aer dezgustat, îl curățau cu buretele. În fine i se aruncă un șervet umed.

Făcu un mare efort să se ridice în picioare, se sprijini de zid și simți că amețește. Carabinerii se uitau la el rînjind.

– Ne simțim mai bine după baie, nu?

Malko preferă să nu răspundă. Dacă scăpase de petrol, asta însemna că planul lui mersese. Îl binecuvîntă în gînd pe Jorge Cortez. Diplomatul își ținuse promisiunea. Altfel, probabil că acum și-ar fi dat ultima suflare, cu plămînii plini de petrol. O femeie fără vîrstă intră în încăpere și îi întinse hainele, după ce-l puse să semneze de primire. Legalitatea nu-și pierdea drepturile. Se îmbrăcă cum putu... Se uită la ceas. Nouă și zece. Mersese repede.

Un civil, cu o față impenetrabilă, îl aștepta pe culoarul de la parter. Cînd îl zări se ridică în picioare.

– Señor, am ordin să vă conduc la colonelul O'Higgins.

Malko ieşi primul din "clinică" şi se opri în prag să adulmece aerul proaspăt. O furgonetă Chevrolet, vopsită în negru şi alb, staţiona în spatele ambulanţei. Datsun-ul dispăruse. Malko urcă în Chevrolet. Civilul se sui lîngă el şi trecu la volan. Partea din spate era separată de cabină printr-un grilaj gros. De pereţi atîrnau curele. Chevrolet-ul se deplasa cu repeziciune. Maşinile se îndepărtau singure din calea lui. Numai D.I.N.A. folosea acest tip de vehicul... Parcurseseră Providencia fără să schimbe nici o vorbă, pătrunseră în cartierul Barrio Alto, prin acel labirint de străduţe, şi în cele din urmă maşina opri într-o curbă, în faţa unei case joase înconjurată de o grădină.

– Aici este, señor, zise civilul.

Malko coborî. Se grăbea să ajungă în faţa lui John Villavera. Americanul îi deschise uşa cu faţa gravă. Se măsurară din priviri cîteva secunde, apoi primul îi zise celuilalt cu o căldură puţin cam forţată:

– Îmi pare bine că nu te simţi prea rău.

Malko îl ţintui cu o privire glacială fără să ia în seamă mîna întinsă spre el.

– Cred că ai să-mi dai anumite explicaţii.

Americanul clătină din cap şi trăsăturile îi încremeniră brusc. Se trase într-o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre.

– Colonelul Federico O'Higgins se află aici, îl anunţă el.

Malko simţi cum îl cuprinde furia.

– Sînt încîntat să ajung din nou în faţa acestei lepădături, zise el.

Intră în salon clocotind de furie. Ofiţerul chilian stătea într-un fotoliu, cu mîna dreaptă strînsă pe buiotă. Schiţă un surîs palid şi stînjenit şi zise cu o voce blîndă:

– Vă înţeleg iritarea, prinţe Malko, dar şi dumneata m-ai minţit. Mi-ai promis categoric că nu te vei mai ocupa de cazul Geranios. (Suspină.) N-am o meserie uşoară.

Malko îl întrerupse necruţător.

– Aproape toţi cei care au avut aceeaşi meserie ca a dumitale au fost spînzuraţi, colonele.

Tenul lui Federico O'Higgins deveni şi mai palid ca de obicei.

– Prinţe Malko, îl întrerupse John Villavera, nu fi prea aspru cu colonelul.

Malko căută privirea chilianului.

– Şi aşa, Tania Popescu a evadat?

Federico O'Higgins lăsă ochii în jos şi zise cu un zîmbet josnic:

– Prinţe Malko, pentru motive care ţin de securitatea ţării, nimeni nu trebuia să ştie că această persoană mai este încă deţinută la noi. Am primit ordinul scris chiar de la generalul Pinochet.[1] A trebuit să-l mint şi pe domnul Villavera, lucru pe care poate să-l confirme. N-am făcut-o cu inima uşoară...

Scîrbit, Malko îndreptă un deget răzbunător spre colonelul chilian.

– Ai minţit pentru că voiaţi s-o torturaţi în linişte. Pînă cînd va vorbi sau va muri. Aşa cum faceţi cu toţi oamenii pe care îi arestaţi...

– Nu am mai torturat-o, protestă O'Higgins. A fost transportată în acea clinică ca să fie îngrijită în urma exceselor comise asupra ei.

– Îngrijită cu băi de petrol, făcu cu amărăciune Malko. Încetaţi să mai minţiţi.

Se întoarse spre John Villavera, care asista mut la această altercaţie.

– Asta e valabil şi pentru dumneata. Manipulîndu-mă, ai încercat să-l dai pe Carlos Geranios pe mîna celor de la D.I.N.A. ca să-l asasineze.

Americanul se înroşi brusc, începînd cu fruntea.

– Uiţi că lucrăm pentru acelaşi guvern şi că colonelul O'Higgins este un prieten al Statelor Unite.

– Mă îndoiesc că Congresul se mîndreşte cu o astfel de prietenie, lovi Malko. În ultima vreme la Washington s-au schimbat anumite lucruri. Ar trebui să faci o plimbare pînă acolo...

Federico O'Higgins se ridică şi îşi puse mîna înghetată pe braţul lui Malko.

– Vreau să mă explic, zise el, veţi judeca după aceea. Mai

---

1) Generalul PINOCHET a fost înlocuit în funcţia supremă în anul 1990 de PATRICIO AYLWIN, cîştigătorul alegerilor. Dar PINOCHET a rămas comandantul armatei chiliene (n.t.)

întîi jur că John Villavera nu știa mai mult decît dumneata. Această persoană, Tania Popescu, aștepta întăriri din Argentina. Un comando de asasini de extremă stîngă. Veneau aici să reinstaureze teroarea. Arestarea lor în munți ar fi fost cu neputință. Sînt patru mii de kilometri de frontieră și nu avem prea multe mijloace la dispoziție. Singurul nostru indiciu era Tania Popescu.

Știind-o încă în închisoare, stîngiștii n-ar fi venit... Supraveghem toate ascunzătorile. Ca să le aflăm locul, am fost obligați să o interogăm puțin cam brutal...

Furia lui Malko slăbea. Oboseala și dezgustul... Și apoi, vocea blîndă și persuasivă a colonelului O'Higgins era greu de combătut. Acesta schimbă buiota dintr-o mînă în alta și adăugă:

– Prințe Malko, nu luptăm împotriva unor copii de cor. Cunoașteți metodele marxiștilor. Știți ce se petrece în Argentina. Această Tania a fost cauza uciderii multor oameni în timpul "regimului Allende". De multă vreme am fi arestat-o dacă nu ar fi avut protecții înalte.

Ochii mari și proeminenți păreau avizi să convingă. Dar Malko nu voia să fie convins. Se întoarse spre John Villavera.

– Cum poți susține în mod serios că încercai să-l scoți pe Carlos Geranios din Chile cînd întreții legături atît de bune cu colonelul O'Higgins?

John Villavera își trecu limba peste buzele uscate. Ochii palizi și proeminenți ai colonelului chilian se îndreptară asupra americanului.

– Sper că prințul Malko vorbește la trecut. Știți că acest Geranios este extrem de periculos și s-a făcut vinovat de delicte grave în această țară.

– N-am vrut niciodată să-l sustrag justiției voastre, bîigui John Villavera, ci doar să-l încurajez să se constituie prizonier. Și cred că atunci, făcînd apel la generozitatea dumitale...

Colonelul O'Higgins dădu cu gravitate din cap.

Efectiv sîntem totdeauna gata să-i iertăm pe cei care se căiesc...

– S-ar trezi macerîndu-se în petrol, în așteptarea gestului dumitale generos, remarcă Malko caustic.

Chilianul nu-l luă în seamă.

– Prinţe Malko, mă crezi în privinţa Taniei Popescu? (Se apropie şi mai mult de Malko.) Dacă într-adevăr am fi vrut să ne debarasăm de Carlos Geranios, şi dacă domnul Villavera ar fi fost complicele nostru, era uşor să vă urmărim şi după aceea să punem mîna pe el. Mi se pare că i-ai comunicat locul unde se ascunde.

Malko nu răspunse. Era singurul argument care îl tulbura cu adevărat. Şi la care nu avea nici un răspuns. Se aşeză, epuizat, mirosind încă a petrol.

– Foarte bine, admise el cu o voce ostenită. Toate astea sînt o ţesătură de chiprocouri. Asta nu înseamnă că D.I.N.A. nu seamănă tare mult cu un organism pe care l-am cunoscut în tinereţea mea: Gestapoul.

O'Higgins îşi masă cu grijă buiota. John Villavera îşi freca bărbia grea, stînjenit.

– Astea sînt nişte vorbe foarte aspre, zise el, care cu siguranţă că nu reflectă exact ceea ce crezi...

– Vă voi părăsi, anunţă O'Higgins. Sper că această afacere s-a terminat definitiv.

Apăsase pe cuvîntul "definitiv".

Malko îl lăsă pe american să-l conducă pe colonelul O'Higgins; între timp îl cuprinsese un acces de tuse provocat de petrol. John Villavera se întoarse cu fruntea barată de o cută adîncă.

– M-ai pus într-o poziţie foarte dificilă, îi reproşă el lui Malko. O'Higgins e furios rău de tot împotriva mea. Am fost obligat să-i povestesc totul ca să te scot din buclucul în care te vîrîseşi.

Malko nu se putu hotărî dacă să-i tragă un picior în burtă sau să-l scuipe în faţă. Era prea obosit.

– Am fost torturat de două ori de o organizaţie pe care mi-ai lăudat-o pentru comportarea ei corectă, făcu el cu amărăciune. Toată lumea m-a minţit. Au încercat să mă asasineze!

– Nu ştiam că Tania Popescu fusese transferată într-un alt centru de tortură, mărturisi Villavera. Ştii, O'Higgins nu-mi spune totul. În privinţa lui Carlos Geranios însă îţi jur că nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l dau pe mîna celor din D.I.N.A.

Dimpotrivă. Te implor să mă crezi și să continui încercarea de a-l salva. Ești singurul care o poate face.

Malko închise ochii, cuprins de amețeală. Era prea mult pentru o singură zi. Întreaga povară recădea pe umerii lui. Care era adevărul? Scrută fața crispată a lui John Villavera care emana sinceritate și angoasă.

Într-un fel sau altul, soarta lui Carlos Geranios se afla în mîinile lui.

Se ridică.

– Duceți-mă la hotel, ceru el. Vom mai vorbi mîine.

***

Malko deschise pleoapele. Senzația era oribilă: cum închidea ochii se vedea în cada cu petrol. Dormise prost. Prin fereastra rămasă deschisă auzea rumoarea din piața Moneda. Se ridică. Luase o hotărîre: îl va anunța pe fugar, furnizîndu-i toate elementele, apoi îl va lăsa să-și aleagă singur soarta. Totul era să ajungă la ascunzătoarea lui cu o șansă rezonabilă de a nu fi urmărit. Era riscant, dar nu avea de ales. Se îmbrăcă și coborî. În mod miraculos, Datsun-ul își făcuse apariția în parcarea pieței, iar cheia, lăsată la hotel, fusese pusă într-un plic cu numele lui. În timp ce mergea pe lîngă gaura de metrou de pe Alameda, un zgomot ca de petardă îl făcu să întoarcă capul: bătrîna ucigașă pe motocicletă sosea în spatele lui. Se uită cum se apropie. Bătrîna ținea cît se poate de limpede ghidonul cu ambele mîini și mergea foarte încet. Era o apariție incredibilă cu ochelarii ei mari și cerceii de țigancă. Dar nu părea să aibă intenții rele.

Rămînînd totuși circumspect, Malko o lăsă să ajungă în dreptul lui și coborî geamul. Ea se aplecă, fără să dea drumul ghidonului, schiță un zîmbet și strigă:

– *Hay informaciones para el Señor Carlos?*[1)]

– Da, strigă Malko.

Femeia îi făcu semn să coboare și Malko îi dădu ascultare. Îl așteptă să ajungă lîngă ea fără să oprească motorul.

– Vamos, señor!

Malko se uită la șaua dublă, apoi se hotărî să încalece. Bătrîna demară imediat și o luă la dreapta pe o stradă cu sens

---

1) *Ai noutăți pentru Carlos? (n.a.)*

interzis. O parcurse trecînd foarte aproape pe lîngă mașini și primind cu calm toate înjurăturile șoferilor. Conducea cu îndemînarea unui bărbat. Malko se prinse de mijlocul ei gros. Nimeni nu putea să-i urmărească. Puțin mai departe se întoarseră în cartierul central. Opri în fața unei case vechi de prin anii treizeci, murdară și negricioasă, își scoase ochelarii și își netezi fusta. Era perfect calmă.

– Pe aici, domnule.

O urmă într-un ascensor greoi. Intrară într-un apartament burghez de la etajul nouă. Cîteva fete stăteau pe divane și scaune, fumînd și flecărind. Nu era nevoie să întrebe unde se găsea. O braziliancă enormă veni să-i propună serviciile într-o spaniolă aproximativă. Bătrîna își făcu din nou apariția însoțită de o femeiușcă mică și rotofeie cu ochi vioi. Se închiseră toți trei într-o încăpere goală și femeia îl întrebă pe Malko:

– V-au dat drumul?

– Da, răspunse Malko. Vreau să-l văd pe Carlos. Am noutăți. Am găsit-o pe Tania.

Cele două femei rămaseră tăcute. Malko insistă:

– E în același loc?

– Da, zise bătrîna.

– Anunță-l, îi ceru Malko.

Coborî împreună cu bătrîna. Femeia se urcă pe motocicletă și se îndepărtă, fără măcar să-i propună să-l ducă de unde îl luase. Malko fu nevoit să ia un taxi. Totul durase aproape un sfert de ceas. M.I.R. era încă bine organizat... Se hotărî să-i facă o vizită Oliveirei.

Aproape că nu mai sintea petrolul și avea nevoie de puțină destindere. Găsi un loc de parcare în față la *Coppelia* și merse pe jos pînă la Palta. Fu nevoit să urce la primul etaj ca să dea de Oliveira. Ea îl văzu într-o oglindă și se întoarse spre el. Malko își reținu o exclamație de surpriză. Ochiul stîng, și mai albastru ca de obicei, era subliniat de un semn lat și vînăt care se întindea pînă la mijlocul obrazului. Pometul și maxilarul erau umflate.

Oliveira îi aruncă o privire în stare să înghețe un mort.

– Ce vrei? Nu-mi place să fiu deranjată aici...

Malko nu se aștepta deloc la o astfel de primire.

– În fond, ce ți-am făcut? întrebă el cu glas scăzut.

Se temu o clipă că chiliana îi va scoate ochii.

– Ce mi-ai făcut? mîrîi ea. I-ai spus lui Pedro că m-am culcat cu tine! A venit ieri seară și puțin a lipsit să nu mă omoare.

Acum era rîndul lui Malko să fie cuprins de mînie.

– Ascultă, îți dau cuvîntul meu de onoare că nu i-am spus nimic locotenentului. El a fost gata-gata să mă asasineze. Dacă a aflat despre noi, eu nu am nici un amestec, deși ghicesc eu cum. Dacă ne întîlnim diseară îți voi explica...

Ochii Oliveirei se mai îmblînziră.

– Vino mai tîrziu să mă iei. Îmi pare bine că nu i-ai spus. Mă întristasem.

***

Santiago dispăruse în depărtare de multă vreme. Malko aștepta să fie depășit de un autobuz mare înainte de a se angaja pe drumeagul de ducea la mina părăsită. Era obosit. Împăcarea cu Oliveira fusese aproape la fel de epuizantă ca o baie în petrol. Măcar să-i fi trimis bătrîna mesajul. Altfel oamenii lui Carlos l-ar fi ciuruit fără vorbă multă... Încetini și intră domol în mină, semnaliză cu farurile și așteptă.

Nu dură mult. Un bărbat cu o torță și o armă Kalașnikov se apropie de mașină.

Carlos Geranios era în spatele lui. Chilianul îi strînse mîna lui Malko. Fața fugarului era și mai slăbită iar barba îi năpădise de tot obrajii subți. Cearcăne mari îi subliniau ochii prea strălucitori.

– Știu ce s-a întîmplat, zise el. Era gata să mori din cauza mea. Dar acum ai aflat adevărul!

– Am multe noutăți, îl anunță Malko.

Carlos Geranios îl conduse spre interiorul minei. Se așezară pe lăzile vechi și Malko începu să-i povestească tot ce aflase.

– Voi pleca!

Malko își asuma o responsabilitate enormă. Dar chilianul era și el în aceeași situație. În cele din urmă, după ce cîntăriseră totul, ajunseseră la concluzia că John Villavera spusese adevărul. Că prin urmare Carlos Geranios se putea

încrede în el. Malko se ridică.

– Pe mîine.

– Pe mîine, zise Carlos.

Se uită la Malko cum se îndepărtează, gîndindu-se la corpul aruncat în curtea Ambasadei Italiei cu trei săptămîni în urmă. Datsun-ul se pierdu în depărtare de-a lungul colinelor. Zarurile erau aruncate. Oricum, n-ar fi putut să stea la infinit în gaura aceea.

Capitolul XVI

– Îmi pare bine că neînțelegerile dintre noi s-au risipit, strigă John Villavera pe deasupra mesei.

Vacarmul era atît de mare la celelalte mese de la *El Parron* încît erai obligat să strigi ca să poți comunica. Zilnic era la fel la ora prînzului. Chilieni înstăriți, negustori sau prieteni ai regimului care se îmbuibau cu *nidos*[1] udate de valuri de *vino tinto* de 15 grade... Cel puțin, nimeni nu putea asculta conversațiile. Malko alesese acel local pentru că era chiar în fața magazinului unde lucra Oliveira, pe Providencia. Tocmai îl anunțase pe șeful biroului CIA de acceptarea lui Carlos Geranios de a se folosi de ajutorul agenției pentru a părăsi Chile. Malko așteptă să se potolească gălăgioșii de la o masă vecină și îl privi pe american drept în ochi.

– John, zise el, ești sigur că nu va fi nici o fraiereală? Răspunzi cu viața ta de Geranios...

Americanul avu o mimică șocată.

– Tot ceea ce-ți cer, făcu el, este ca O'Higgins să nu afle niciodată că l-am mințit pînă la capăt. Mi-ar face o viață infernală... Voi pune toate amănuntele la punct chiar azi. Va trebui mers pe drumul spre Ibacache, pe dreapta, începînd de la drumul spre Valparaiso, după care oprirea se va face între kilometrul șapte și kilometrul opt. Acolo e o porțiune dreaptă unde poate ateriza un avion ușor.

– Credeam că folosim un teren.

– M-am informat și e mult prea frecventat. Poate că e chiar supravegheat de D.I.N.A. Aparatul se va îndrepta direct spre Mendoza, în Argentina. Cu Geranios. Iar dumneata, dacă vrei, mă iei de acasă și mergem să petrecem week-end-ul la Viña Del Mar.

Ochii americanului străluceau de o bucurie anticipată.

---

[1] *Nido – mîncare chiliană din carne și cartofi (n.a)*

Chemă chelnerul.

– Voi trimite imediat un telex la Langley ca să anunţ vestea cea bună.

– Aş vrea şi eu o copie, ceru Malko.

– Numai că e o telegramă codificată, "ultrasenzitivă", protestă John Villavera, şi nu ştiu dacă eşti autorizat să ai cunoştinţă de ea. Mai întîi trebuie să întreb la Langley.

– Asta îl va linişti pe Geranios.

Gîndul îi zbură la o altă evacuare în curs, la mii de kilometri de acolo la enormele aparate C5-A evacuîndu-i de la Saigon pe toţi "trădătorii" hărăziţi plutonului de execuţie de către G.R.P. şi nord-vietnamezi. De toată bucătăria asta se ocupa CIA. Cubanezi, sud-vietnamezi, sud-americani: începea să se strîngă cam multă lume... Dacă se continua în ritmul ăsta, ar fi fost evacuat şi Israelul.

– De unde iei avionul? întrebă Malko.

– Îl închiriez de la aeroclubul Eulegio Sanchez, zise americanul. Nu e prima oară cînd o fac. Un mic *Piper Comanche*. Va decola cu un plan de zbor fals.

– Cine îl va pilota?

– Un băiat sigur. Un tip de la noi, detaşat într-o misiune de asistenţă tehnică la Anaconda. Se pare că a făcut o treabă bună înaintea evenimentelor. În seara asta stabilim ora... Pînă atunci relaxează-te.

– Sper că prietenul nostru O'Higgins pleacă şi el în vacanţă, zise Malko.

Se despărţiră pe trotuar, şi Malko traversă Providencia pentru a ajunge la Oliveira. Se simţea ciudat de calm. Acum acţiunea era pornită. Dar era cu neputinţă ca D.I.N.A. să fi abandonat orice speranţă de a-l găsi pe Geranios prin intermediul lui. Prin urmare, trebuia să fie mai prudent ca de obicei.

Oliveira aştepta în faţa magazinului. Faţa i se dezumflase, iar ochelarii negri îi ascundeau ochiul vînăt pe care îl compensa cu o pereche de blugi care ţipau pe ea şi păreau lipiţi pe fesele ei insolent de provocatoare. Îl luă pe Malko de braţ şi îl trase spre Datsun. Se înţeleseseră să ia cafeaua la *Los Leones*.

– Mîine voi pleca la Viña, îl anunță ea.

– Bună idee, aprobă Malko.

Merseră pînă la *Leones*. Malko avea întîlnire cu Jorge Cortez. Dominicanul îl aștepta singur la o masă. În timp ce Oliveira era plecată să-și mai fardeze puțin ochiul învinețit, Jorge se aplecă spre Malko.

– Acum mă urmăresc tot timpul...

Îi arătă cu privirea doi bărbați așezați la o altă masă. Costume de culoare deschisă, păr gras, fețe măslinii. Polițiști. Țineau sub observație masa fără să se ascundă. Malko își întoarse privirea de la ei.

– Ai avut necazuri?

– Nu chiar, zise dominicanul. Am fost convocat la D.I.N.A., unde un maior mi-a reamintit relațiile excelente care domnesc între țările noastre și obligația pe care o aveam de a nu mă amesteca în afacerile interne ale acestei țări... Am spus că a fost vorba de o intervenție personală și totul s-a oprit aici. Dar știu că de atunci telefonul meu este pus sub ascultare și sînt urmărit zi și noapte. Servitoarea mi-a spus că niște polițiști au interogat-o la piață.

– Îmi pare rău, zise Malko. Dar te asigur că intervenția dumitale a fost indispensabilă...

– Nu te scuza, protestă diplomatul, dar fii atent. Știu dintr-o sursă sigură că O'Higgins a jurat că nu vei părăsi Chile în viață. Un accident se poate întîmpla oricînd. Oh, nu te vor împușca, asta ar face prea multe valuri. Dar poate foarte bine să te calce o mașină...

Tăcu. Oliveira se întorcea la masă. Conversația abordă subiectul zilei. Cea de a șaptesprezecea devalorizare a monedei naționale de la începutul anului. Asta o încînta pe tînără femeie.

– Afacerile nu au fost niciodată așa de bune, zise ea. O sumedenie de *lolas* cumpără ca niște nebune...

Și în acest timp 30% din copii sufereau de malnutriție. Iar salariul minim era de 80 de mii de escudos, aproape 20 de dolari S.U.A.

Malko se uită la cei doi polițiști. În minte îi stăruie dureros avertismentul lui Jorge Cortez. D.I.N.A. dispunea de mijloace

puternice şi un accident putea fi înscenat cu uşurinţă!

Oliveira se aplecă la urechea lui şi îl atinse uşor cu limba.

– Vii diseară?

– Nu. Îmi adun forţele pentru mîine.

– Vom face dragoste ca nişte nebuni, îi şopti ea. Am o surpriză pentru tine. Vei vedea.

Poate un alt *guesquel*?

Jorge Cortez se uită la ea zîmbind.

***

– Iată tichetul dumneavoastră, zise tînăra funcţionară de la Lan-Chile. Avionul decolează la orele 14. Să fiţi la aeroport cu două ore înainte. Formalităţile durează totdeauna mult. Călătorie plăcută.

Malko mulţumi şi ieşi din agenţie amestecîndu-se cu mulţimea de pe Calle Augustinas. Chiar în faţă se găsea un fals Gucci. Obiecte de o urîţenie întristătoare care purtau acest nume celebru. O glumă a lui Allende, perpetuată de noul regim. Malko se gîndi cu o fărîmă de nostalgie la week-end-ul cu Oliveria. Era un risc pe care nu şi-l putea permite. Mai ales după avertismentul lui Jorge. Neanunţînd-o pe Oliveira, telefonîndu-i pentru a-i vorbi despre acest week-end, nu făcea decît să liniştească D.I.N.A. În felul acesta vor considera că mai au încă puţin timp la dispoziţie ca să se debaraseze de el. Va trimite cîteva rînduri pentru Oliveira. De la New York sau de la Rio. Universul paralel în care trăia parţial nu permitea sentimentalismul. Era nerăbdător să ajungă la castelul lui din Liezen, să simtă mirosul de lemn al bibliotecii, să vadă boscheţii frumos tăiaţi, să fie servit de Krisantem şi mai ales să o regăsească pe vulcanica, cărnoasa, incredibila şi unica Alexandra, care probabil că îşi pierduse răbdarea bănuindu-l de cele mai rele neruşinări. Măcar de n-ar afla vreodată de existenţa *guesquel*-ului! Sănătatea lui Malko n-ar fi rezistat... Era nerăbdător să vadă noile ţigle pe care le comandase în Boemia pentru refacerea acoperişului. Costau practic cît greutatea lor în aur.

Sau în sînge.

Regreta că nu găsise nici un loc pe Scandinavian Airlines, dar toate avioanele lor care zburau spre Rio erau pline, chiar şi

la clasa întîi. Lan-Chile nu-i inspira decît foarte puţină încredere. Merse pînă la Ambasada Statelor Unite să vorbească din nou cu John Villavera.

***

– *Piper*-ul va fi aici la orele şapte, îl anunţă americanul. Pilotul are de gînd să aterizeze la Mendoza, de cealaltă parte a Anzilor. Cineva de la noi va fi acolo să-l întîmpine pe Carlos cu bani şi un paşaport.

John Villavera jubila. Maxilarul lui mare părea că a mai cîştigat în greutate. Îl duse pe Malko în faţa unei hărţi prinse de perete şi îi arătă drumul spre Ibacache. Era barat cu două linii roşii.

– Avionul va ateriza în acest loc, preciză el. Între bornele şapte şi opt. Mai întîi va face o trecere să se asigure că sînteţi acolo. I-am spus cum arată tipul şi ce culoare are maşina dumitale. Pentru a evita o eroare improbabilă, vei face un cerc cu vopsea neagră pe acoperiş în ultimul moment;

– Şi D.I.N.A.? întrebă Malko.

– E week-end, explică Villavera. Majoritatea serviciilor moţăie. O'Higgins pleacă în sud. Dar fii totuşi atent să nu te urmărească...

Villavera dădu ocol biroului şi îi strînse mîna îndelung, cu ochii strălucitori în dosul ochelarilor.

– Voi trimite un raport extrem de favorabil la Washington, zise el.

***

Sprijinit cu coatele de fereastră, Malko se uita jos la piaţa pustie. În parcare nu mai rămăseseră decît cîteva maşini, printre care şi a lui. Era ora unu fără zece. Peste zece minute circulaţia în Santiago era interzisă. Rarii trecători se grăbeau spre casele lor. Peste tot se închisese de multă vreme. Bagajele lui erau gata. În mod oficial pleca foarte devreme la Viña Del Mar.

În week-end.

Se culcă, încercă să doarmă, numără orele şi jumătăţile de oră anunţate de biserica din apropiere.

Se trezi tresărind şi se uită la ceas: era patru şi jumătate. Pînă la urmă adormise. Fu gata în zece minute; nu luă cu el

decît o husă de haine. Holul era pustiu. Un funcționar mătura și altul moțăia la recepție. Malko ieși în piața Moneda. Încă nu se luminase. Urcă în mașină, singura rămasă în parcare, și plecă pe Alameda.

Abia încetase interdicția de circulație. Zări o mașină de poliție care nu-i dădu atenție; zece minute mai tîrziu gonea pe drumul spre Valparaiso. Deodată, la ieșirea din oraș, un carabinier ieși dintr-un adăpost și îi făcu semn să oprească.

– Señor, viteza e limitată la 45 pe acest tronson. N-ați văzut panourile indicatoare?

Malko îngînă o sumedenie de scuze și plecă mai departe. Pistolul extraplat era ascuns sub husă. În spatele lui răsărea soarele, dar perdele mari de ceață mai ascundeau încă vaste zone din peisaj. Nu se zărea nici măcar aeroportul, pe dreapta drumului. Un autobuz trecu pe lîngă el, din sens invers, venind de la Valparaiso. Altfel, drumul era total pustiu. Ca și cerul. Zadarnic se uitase în oglinda retrovizoare, nu zărise nimic apărîndu-i în spate. Plecînd la acea oră, era sigur că nu va fi urmărit. Condiție *sine qua non* pentru reușita operațiunii.

În afară de pericolul la care se expunea, era nerăbdător să afle dacă hotărîrea lui fusese justă, dacă intuiția îl înșelase sau nu. Absorbit de gînduri, trecu de bifurcația care ducea la mina părăsită și fu nevoit să se întoarcă. Acum se făcuse ziuă de-a binelea și deșertul era mov.

Avea un avans de o oră. Frînă brusc: drumul era barat de o șaretă cu cal. Pe cînd se pregătea s-o ocolească, niște oameni înarmați ieșiră din boschetii de pe marginea drumului. Malko recunoscu trăsăturile slabe ale lui Geranios. Rebelul îi adresă un salut vesel și se apropie de mașină.

– *Buenos dias*! Nu ne temem de dumneata, dar nu se știe niciodată! S-ar fi putut să fii capturat ieri seară și să fi fost forțat să spui unde se află ascunzătoarea. Așa că ne-am mișcat din loc...

Malko se uită în jurul lui. Erau vreo doisprezece oameni, toți foarte tineri, echipați cu arme de tot felul, îmbrăcați în civil și nerași. În plus, Isabella-Margarita avea cizme și blugi. Și ea era înarmată cu un pistol-mitralieră Beretta. Deodată Malko fu cuprins de neliniște:

– Nu pot lua pe toată lumea!

Carlos Geranios îl liniști imediat.

– Ceilalți nu pleacă. Mai este încă treabă de făcut aici. Să-i regrupeze pe camarazi, să refacă celulele, să prelucreze masele. Pînă la urmă regimul se va nărui, iar noi îi vom da o mînă de ajutor...

– Să mergem, zise Malko. Ești gata?

– Sînt gata, răspunse Geranios.

Întinse arma unui bărbos și înaintă spre Isabella-Margarita. Și ea lăsase arma jos. Se îmbrățișară îndelung, fără o vorbă, apoi se sărutară cu furie.

Se despărțiră și Carlos Geranios se lăsă să cadă pe bancheta mașinii. Ridică pumnul.

– *Viva El Mir!*

– *Viva!*

Strigătul ieșise din toate piepturile. Malko își zise că viața era ciudată. În timp ce mașina se îndepărta, Carlos se întoarse de mai multe ori. Isabella-Margarita stătea în mijlocul drumului și îi făcea cu mîna.

– Nu știu cînd o voi revedea, zise chilianul.

Merseră în tăcere. Carlos Geranios îl îndruma pe Malko pe întortocheatele piste ale deșertului, pentru a evita reîntoarcerea pe drumul mare spre Valparaiso. Nu se vedea nici țipenie de om.

– Ți-ai riscat viața și ai suferit din cauza mea, remarcă deodată chilianul. N-aș fi crezut așa ceva cu putință din partea unui agent CIA.

– Nu sînt un agent obișnuit, zise Malko. În plus, mi se pare că ai lucrat și dumneata pentru CIA.

Carlos Geranios afișă un surîs disperat.

– Este adevărat. Dar am comis o greșeală teribilă, *teribilă*, repetă el cu glas scăzut. Voiam să-l forțez pe Allende să accepte revendicările muncitorilor. Dar ei aveau nevoie de hrană. Așa că am acceptat banii de unde veneau; nu credeam că Allende era atît de fragil. Nu mi-o voi ierta toată viața. Comuniștii ne acuză că ne-am lăsat cumpărați. E fals. Ne-am înșelat. Totdeauna am urît imperialismul Nordului.

Se făcu din nou tăcere. Malko se simți deodată obosit. Vedea drumul dublu în fața lui.

– Ăsta e drumul spre Ibacache, zise Carlos Geranios. Ia-o la dreapta.

Malko intră pe un mic drum asfaltat care ducea spre sud, şerpuind prin deşert. Încetini, depăşi borna şapte. Ajunseseră la locul întîlnirii. Malko trase pe margine şi opri motorul.

Tăcerea era impresionantă. O pasăre trecu în zbor în înaltul cerului. Un vultur. Cei doi bărbaţi coborîră. Era ora şase şi jumătate. Malko căscă, scoase pistolul din husă şi îl încărcă. Carlos avea la centruă un pistol-automat de calibrul 45. Chilianul se sprijini de maşină epuizat.

– De cînd am fugit de la Ambasada Italiei, mărturisi el, n-am mai petrecut o singură noapte adevărată... Nu ştii ce înseamnă să nu poţi *niciodată* să te odihneşti total. Să fii gata mereu să sari la arme. Cînd voi ajunge la Mendoza, voi dormi o săptămînă întreagă.

Malko scoase cutia cu vopsea, o pensulă şi începu să traseze cercul negru pe acoperişul maşinii, după ce îi explică lui Geranios despre ce era vorba. Apoi examină drumul cu neliniște. Era plin de găuri mari. Niciodată avionul n-ar fi putut să aterizeze. Se întoarse la Carlos Geranios, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea. Chilianul stătea jos, sprijinit de maşină.

– Ce este? îl întrebă el văzîndu-i aerul preocupat.

Malko îl înştiinţă despre starea drumului. Rebelul se duse să vadă şi reveni schimbat la faţă.

– Nu va putea să aterizeze, zise el posomorît. Dacă totuşi reuşeşte, riscă să capoteze la decolare.

Rămaseră tăcuţi. Era şapte fără cinci. Prea tîrziu ca să mai poată face ceva. Malko îşi luă inima în dinţi.

– Dacă... nu poţi pleca, ai prevăzut ceva?

Carlos Geranios clătină uşor din cap, cu ochii plini de deznădejde.

– Nu, făcu el. Nu ar fi prea multe probleme din punct de vedere material. Moral însă, nu ştiu dacă voi rezista. Trebuie să pun toate astea la loc sigur...

Îi arătă o geantă din piele închisă cu un lacăt. Un zîmbet palid îi scoase la iveală dinţii albi.

– Pentru conţinutul acestei genţi au vrut să mă omoare, zise el.

– Ce ai înăuntru? întrebă Malko.

Carlos Geranios ezită înainte de a răspunde.

– Dovezile că Federico O'Higgins este un agent al CIA, unul din ei, de ani de zile. Şi apoi nişte lucruri care îi interesează mult pe americani. Documente despre proiectul "Camelot". Un raport despre reuniunea "Comitetului celor 40" care a avut loc la Washington la 27 iunie 1970. Subiectul discuţiilor a fost Chile. Erau de faţă Henry Kissinger, directorul CIA, secretarul Departamentului Apărării şi alţii...

– Dar ce mai e şi proiectul "Camelot"? întrebă Malko.

Geranios zîmbi.

– Ar trebui să ştii. O creaţie a "Diviziei clandestine" a CIA. Clasată drept *High-risk covert operation*. În vederea destabilizării regimului Allende... Totul se află aici.

Bătu cu mîna peste geantă.

Malko îşi simţi stomacul preschimbîndu-se în plumb. Îi era frică să înţeleagă. Dar totul îşi găsea locul cu atîta claritate încît nu putea ignora dezvăluirile lui Geranios...

– Carlos, zise el, de ce nu mi-ai spus despre toate astea zilele trecute?

Chilianul scutură din cap.

– Nu puteam s-o fac. Nu aveam destulă încredere în dumneata.

– Şi John Villavera ştie că ai aceste documente?

– Probabil că da. Cei din vechea echipă erau la curent. Au încercat să le recupereze prin negocieri.

– Cine ţi le-a procurat?

Carlos Geranios avu un zîmbet ostenit.

– Tania.

Cercul se închisese. Tania, agent sovietic, intenţionase să compromită regimul lui Pinochet şi CIA. Malko se uită la cerul gol. Simţi cum îl cuprinde o angoasă inexorabilă. Revăzu faţa prea cuminte a lui John Villavera, persoana care reprezenta CIA la Santiago...

–Trebuie să plecăm de aici, zise el cu o voce albă. Cît mai repede posibil. Să ne întoarcem în mina părăsită. Vom avea timp să reflectăm.

Carlos Geranios îl privi cu uimire.

– Dar de ce? Mi-ai spus că...

– Nu ştiam că deţii aceste documente compromiţătoare pentru CIA. Asta schimbă totul. S-o ştergem de aici.

Carlos Geranios nu-l mai asculta. Privea cerul spre est. Deodată întinse braţul cu faţa luminată de bucurie.

– Priveşte!

Malko se uită în direcţia indicată. Un avion se apropia de drum, zburînd destul de jos. Un mic aparat cu un singur motor. Greutatea care apăsa stomacul lui Malko se volatiliză într-o fracţiune de secundă. John Villavera nu-l minţise! Ceea ce-şi imaginase adineauri nu era decît un coşmar teribil.

Micul aparat se apropia, zburînd la cîteva sute de metri, paralel cu drumul. Malko îşi zise că cercul negru de pe acoperiş era inutil. Nu exista nici o fiinţă omenească pe distanţă de o milă de jur-împrejur. Cu un zumzăit vesel, *Piper*-ul vopsit în galben trecu pe deasupra capetelor lor. Amîndoi îi făcură semne fără să reuşească să-l vadă pe pilot.

– Se va întoarce! strigă Geranios. Peste cinci minute vom fi plecaţi.

Malko se gîndi la starea îngrozitoare a drumului şi se întrebă cum l-ar putea preveni pe pilot de pericol. Urmări cu privirea avionul. Acesta continua să zboare drept, fără să lase impresia că intenţiona să se întoarcă la ei. Malko îşi spuse la început că era victima unei iluzii optice. Că virase deja, că se întorcea. Dar micul punct se micşora, se micşora... Zgomotul motorului la fel... Căută privirea lui Carlos Geranios. Chilianul se transformase parcă în statuie.

Avionul dispăru în ceaţa care încă mai acoperea contraforţii colinelor. Pustiul redevenea tăcut. Cîţiva vulturi sau condori zburau în cerc foarte sus pe cer. Malko se repezi la maşină.

– Repede!

Chilianul privea încă spre locul unde dispăruse avionul. Cu lacrimi în ochi. Huruitul motorului îl făcu să tresară.

– Ce faci? strigă el. Se va întoarce.

– Nu , strigă Malko, vino!

Carlos se apropie şi se aşeză cu regret lîngă Malko. Acesta demară. Încercă să întoarcă cu atîta brutalitate încît motorul se opri. În scurta clipă de tăcere, înainte de a demara din nou,

percepu un zgomot care îi îngheţă sîngele în vine. Părăsi volanul şi se repezi afară din maşină.

– Atenţie, Carlos!

Carlos Geranios nu mai înţelegea. Strînse la piept geanta de piele şi coborî iar din maşină. Malko întinse braţul spre orizont către nord-est. Ochiul lui exersat distingea un punct care se apropia cu toată viteza, zburînd foarte jos. Zgomotul lui îl alarmase... Un Jet[1] de luptă.

Malko se uită în jurul lui. Şanţurile de pe marginea drumului nu erau prea adînci iar deşertul se întindea neted ca în palmă... Deodată, la o depărtare de vreo sută de metri, zări o falie mare de origine vulcanică, ceea ce chilienii numeau *quebradas*. Malko o luă la fugă, trăgîndu-l după el pe Carlos Geranios. Plonjară în acelaşi timp pe pămîntul pietros, în mijlocul cactuşilor, în timp ce urletul Jet-ului devenea asurzitor.

Şi un alt zgomot se suprapuse primului, cel al unui tun rapid. Urmară o serie de explozii şi apoi una mai mare. Zgomotul Jet-ului se îndepărtă. Malko se căţără pe marginea faliei şi se uită afară. Rămăşitele Datsun-ului ardeau; portierele fuseseră proiectate la o distanţă de mai mulţi metri. Avionul nu mai era decît un punct mic în direcţia munţilor.

– Dacă a văzut că nu eram în maşină, zise Malko, se va întoarce să ne termine pînă cînd nu va mai rămîne nimic din noi...

Strîngînd servieta la piept, Geranios se uita fix la cer. Cu o încetineală exasperantă, avionul – un *Mirage* chilian – urca pe cer, realizînd un arabesc plin de graţie, strălucind în răsăritul soarelui. Apoi alunecă pe o aripă, revenind spre ei. Cu coloana de fum negru urcînd din deşert, pilotul ar fi trebuit să fie orb ca să rateze ţinta. Malko se gîndi cu o furie de nedescris la cercul de vopsea neagră făcut după sfatul lui John Villavera... Oferise pur şi simplu băţul cu care să fie bătut.

Se aruncară din nou în falie, fără să ia în seamă cactuşii care le zgîriau pielea. Îşi ţinură respiraţia, cu muşchii încordaţi... Tirul rapid se repetă, urmat de exploziile proiectilelor. Dar nici unul în apropierea lor. Se ridicară în

---

[1] *JET – avion cu reacţie (n.t.)*

picioare. Avionul *Mirage* urca drept spre cer. Pilotul nu făcuse decît să tragă o rafală de siguranță în rămășițele care ardeau pe drum. Malko și Geranios rămaseră nemișcați în timp ce aparatul zbura în cerc probabil ca să se asigure că nimic nu mai trăia în mașina incendiată. Inima lui Malko bătea cu putere.

După cîteva minute, care pentru cei doi durară adevărate ore, *Mirage*-ul luă direcția nord-est, de acolo de unde venise. Cei doi bărbați țîșniră afară din falie, smulgîndu-și acele cacțușilor intrate în piele și haine, palizi la față. Mîinile lui Carlos tremurau. Malko era dominat de o furie oarbă și totodată de o groază retrospectivă.

– Vor veni după cadavre, zise el.

Capitolul XVII

Cu gîtul uscat, cu plămînii parcă în flăcări, cu picioarele ca de plumb, Malko alerga spre vest, cu ochii ţintă la linia colinelor care păreau că se îndepărtează pe măsură ce se apropiau de ele. Carlos Geranios alerga alături de el, cu gura deschisă ca să aspire cît mai mult aer, trăgînd după el servieta grea din piele. Departe în urma lor, focul mistuise aproape complet maşina. *Mirage-ul* dispăruse de parcă n-ar fi existat niciodată. Se îndepărtau de drumul Santiago-Valparaiso, căci pe acolo urma să vină D.I.N.A. după cadavre. Cel puţin aşa credeau... Malko avea impresia că plămînii lui vor face explozie. Nu avea decît un singur gînd. Să pună mîna pe John Villavera. Dar americanul se afla la Santiago. Într-o altă lume... Epuizat, Malko se opri din alergat. Carlos Geranios îl trase de mînă.

– Repede, *compañero*, repede, dacă vin acum ne omoară.

Dacă ar fi existat martori, atunci ar fi fost mai dificil să-i suprime.

– Du-te, Carlos, zise Malko. Nu mai pot.

Îi venea chiar să arunce pistolul extraplat, aşa de insuportabilă i se părea greutatea lui. Geranios scutură din cap.

– *Vamos! Vamos!*

Deodată, o explozie ca de petardă, îi făcu să întoarcă capetele. Se apropia o maşină, vestigiu dintr-o altă epocă: un Ford T, vechi de cincizeci de ani, înaintînd pe mijlocul drumului cu treizeci de kilometri la oră. Claxonă slab şi, văzînd că cei doi bărbaţi rămăseseră în mijlocul drumului, se opri cu un scîrţîit tînguitor de frînă. Înăuntru nu era decît un ţăran bătrîn care le adresă un zîmbet larg şi o frază lungă, într-un limbaj de neînţeles pentru Malko. Dialect chilian.

Carlos vorbi cu bătrînul. Apoi chilianul traduse pentru Malko.

– A văzut rămăşiţele maşinii. Crede că am avut un accident. I-am cerut să ne ducă la Santiago. Mergea la Ibacache. Vine de la Los Rotos.

Negocierile durară cîteva minute, impulsionate considerabil de un teanc de escudos. În sfîrşit, cei doi urcară în maşină. Carlos se aşeză lîngă şofer. Fordul fu gata să nu mai pornească. După douăzeci de minute traversau Ibacache şi se îndreptau spre Santiago.

Malko îşi rumega furia. Acum nu mai putea interveni decît ambasadorul SUA. Ţăranul le întinse o pungă de hîrtie cu *empenadas*, un soi de foi din aluat local pe care se grăbiră să le consume cu multă poftă.

După aceea, Malko moţăi, clătinat de hurducături şi se trezi la claxonările furioase ale unui autobuz care îi depăşi aproape aruncîndu-i în şanţ. Intrară în Santiago pe la sud. Malko şita că în timpul zilei nu risca prea mult. D.I.N.A. era prea prudentă. Şi, deocamdată, în mod oficial era mort...

Asta îi oferea un oarecare răgaz.

Fordul pătrunse pe Alameda, în spatele palatului Moneda. Ţăranul opri, devorînd cu privirea vechea clădire.

– E prima oară cînd vin aici, zise el extaziat, e frumos!

Carlos şi Malko săriră din Ford, îi strînseră mîna şi se îndepărtară. Intrară într-un bar, *Haïti*, unde pentru 350 escudos o chelneriţă în mini le aduse amîndurora cîte o "cafea-cafea". Băură amîndoi cîte două, una după alta.

– Să mergem la ambasadorul Statelor Unite, sugeră Malko.

Carlos Geranios dădu negativ din cap.

– Nu. Nu mai am încredere în americani. Mă voi ascunde în Santiago şi îmi voi organiza plecarea altfel.

Îi întinse mîna.

– *Adios*.

Malko îi strînse mîna. Nu-i venea să creadă că misiunea lui se terminase.

– Cum voi putea să iau legtura cu tine? întrebă el.

Carlos Geranios ezită.

– Prin patroana bordelului de pe Calle Miraflores, Anna, răspunse el. Ea va şti întotdeauna unde sînt.

Luă geanta de piele şi ieşi de la *Haïti*, dispărînd în mulţime. Malko îl imită foarte repede. Nu avea decît un singur gînd: să-i spună lui John Villavera ce credea despre el. Era sîmbătă. La Langley nu era nimeni. Luînd avionul chiar în acea zi, ar fi

ajuns la Washington duminică dimineață. Era nerăbdător să ajungă în biroul lui Michael Burrough, cel care patrona "Western Hemisphere", la Clandestine Division. Ca să-i "aranjeze" soarta reprezentantului CIA la Santiago.

Zgomotul unei fanfare militare îl făcu să întoarcă capul. Un convoi lung înainta pe Avenida Presidente Bunez. Soldații mergeau cu un pas lent și rigid, de paradă în spatele unui sicriu purtat pe un afet de tun acoperit cu drapelul chilian. Din rîndurile lor se auzea un cîntec, sfîșietor și insolit. Malko avu impresia că visează. Soldații cîntau "Lili Marlène".

Se apropie de un trecător și îl întrebă ce se petrece. Acesta îi răspunse cu indiferență:

– Îl îngroapă pe amiralul Bonilla. Cel care s-a prăbușit cu elicopterul.

Soldații trecură prin fața lui cu pas de gîscă, tropăind pe șosea, cu privirea fixă, cîntînd în gura mare vechiul cîntec al Wehrmacht-ului. Rarii spectatori își întorceau privirile sau dispăreau pe străzile din apropiere. Vreo douăzeci de ofițeri mergeau solemn în capătul coloanei, împopoțonați ca niște brazi de Crăciun. Malko îl căută cu privirea pe colonelul O'Higgins, dar nu-l zări.

Porni spre Sheraton, în timp ce ropotul cizmelor descreștea în spatele lui. Avea cîteva lucruri urgente de făcut.

***

Malko tocmai vroia să închidă după ce lăsase telefonul să sune de vreo zece ori. Dar cineva ridicase în sfîrșit receptorul.

– *Hello*! făcu vocea lui John Villavera.

Malko încercă să facă abstracție de furia lui preț de cîteva secunde. Să se bucure de această clipă. Apoi anunță cu o voce sarcastică:

– O surpriză, John, o surpriză neplăcută.

Nu auzi decît pîrîiturile zgomotului de fond. Cu siguranță că John Villavera îi recunoscuse vocea. Trebuia să-și revină. Și-l închipuia strîngînd receptorul în mînă; căutînd o explicație... Înnebunit, furios. Întrebîndu-se ce nu mersese.

– John, făcu Malko, apăsînd pe fiecare cuvînt, bănuiam că ești o lepădătură. Dar în halul ăsta ești demn de admirat. Așa

că fă-ţi comisioanele singur. Chilienii nu sînt conştiincioşi... Sînt viu. Şi Carlos la fel. *Bad news*[1], nu-i aşa?

Americanului îi reveni în sfîrşit glasul. Fiecare cuvînt părea că iese cu greutate.

– Eram sub duş, ce se întîmplă? De ce nu eşti în drum spre Argentina?

– John, făcu Malko, dacă n-ar fi depins decît de tine, acum aş fi fost în drum spre iad... Numai că eu mă duc la Washington, unde voi explica cum tu, reprezentantul CIA la Santiago, ai organizat asasinarea mea şi a lui Carlos Geranios. Voi afla cine a dat ordinul! Am cîţiva prieteni acolo...

Vocea lui John Villavera deveni ascuţită.

– Nu înţeleg nimic din ce spui! Unde e Geranios? Ce s-a întîmplat? De ce mă acuzi?

– Ai fost de un cinism nemaipoment cînd m-ai sfătuit să fac un cerc negru pe acoperişul maşinii, continuă Malko sufocîndu-se de furie. Cam cum i-ai cere unui iepure să-şi deseneze o ţintă pe piept. Să ştii că apreciez asta, John.Totdeauna se spune că funcţionarii n-au umor. E o greşeală. Tu ai foarte mult, John! Îţi spun adio. Dar vei mai auzi de mine. Înainte de a părăsi această frumoasă ţară, mă voi duce să-i spun şi ambasadorului ce cred despre tine.

– Aşteaptă, protestă Villavera, trebuie să mergem împreună în week-end la Viña Del Mar...

– John, făcu Malko, eşti mai abject decît îmi închipuiam.

Malko închise telefonul puţin uşurat. Pornirea de a-i telefona lui Villavera fusese mai tare decît el. Acum voia să facă o baie. La Santiago era neputincios, nu putea lupta împotriva unui guvern legal. La Washington, un anumit număr de înalţi funcţionari îl apreciau şi îl respectau. Povestea asta avea să-i intereseze tare mult. Mai ales în momentul în care CIA era pe banca acuzaţilor. "Agenţia", încercînd să suprime un martor al infamiei ei, oferea un cadou bine venit pentru numeroşii săi detractori. Jack Anderson va profita de pe urma acestei situaţii. William Cobby, actualul director al CIA, risca să cadă. Poate chair şi Kissinger... La ieşirea din baie auzi

---

1) Veşti proaste (n.t.)

telefonul. Era o voce de femeie.

– Señor Linge? De la Lan-Chile. Îmi pare rău. Zborul nostru a trebuit să fie anulat. Dacă vreţi, vă reţinem un loc pentru marţi. Pînă atunci nu mai avem nici un loc...

Malko înjură printre dinţi.

– Şi alt zbor nu mai este?

– Nu ştiu, îi răspunse tînăra, nu sînt autoizată să fac rezervări pentru alte companii. Vă menţin rezervarea...

– Nu, zise Malko.

Închise şi se repezi la cartea de telefon. După treizeci de minute fu nevoit să renunţe. Nici o companie nu mai avea un loc pentru aparatele care părăseau Santiago. Trei avioane plecau sîmbătă, şi toate erau pline. Nu exista nici măcar o listă de aşteptare... Mai mult decît suspect. Sună la Lan-Chile. Îi răspunse altcineva. Întrebă dacă erau locuri pentru avionul spre Rio şi dacă va pleca la timp.

După cinci minute avu răspunsul. Da, erau locuri. Da, avionul pleca la orele patrusprezece şi treizeci de minute.

– Numele dumneavoastră, vă rog, ceru funcţionara.

Malko i-l spuse. Aşteptă. Mai multe minute. Apoi interlocutoarea i se adresă din nou.

– Señor, îl anunţă ea cu o voce stingherită, m-am înşelat, acest zbor a fost anulat. Nu am fost anunţaţi. Marţi dacă...

Malko închisese. D.I.N.A. şi John Villavera reacţionaseră repede. Luaseră hotărîrea să-l asasineze pînă marţi.

Ceea ce însemna că Washington-ul nu era probabil la curent. Nu era pentru prima dată cînd un reprezentant local se arăta zelos.

Îi mai rămăsese ambasadorul Statelor Unite. El nu era cumpărat de D.I.N.A. Şi cu siguranţă că Departamentul de Stat nu se grăbea să acopere o crimă comisă de CSA. Singura soluţie era să se refugieze la el. Luă din nou telefonul.

Douăzeci de minute mai tîrziu, după ce sunase de zece ori, află că ambasadorul era plecat în week-end la pescuit de rechini.

– Dă-mi atunci un număr de la Washington, ceru Malko centralistei de la hotel. Trebuie să mai aştept mult?

– Vi-l dau imediat...

Capitolul XVIII

Limuzina albastră se deplasa pe aleea Vitacura cu o viteză de melc. La preţul la care se vindea benzina, şoferul nu voia să facă nebunii. Oliveira, cu capul lăsat pe umărul lui Malko, plîngea încet. Pudic, şoferul se făcea că nu vede nimic. Crezînd că e vorba de o ceartă între îndrăgostiţi. Malko mai vedea şi acum maşina aceea venind peste el. A doua tentativă în aceeaşi zi. Şi nu avea să fie ultima.

– Unde mergem? întrebă cu glas scăzut Oliveira.

– La John Villavera, zise Malko.

Şoferul se întoarse să-i întrebe dacă nu doreau să se reculeagă la picioarele enormei statui reprezentînd Imaculata Concepţie, care domina *Cerro* San Cristobal, chiar în dreapta lor. Malko refuză politicos. John Villavera va mai avea o surpriză neplăcută. Dădu şoferului adresa de pe Calle Laperouse.

– Am o socoteală cu acest domn, îi zise el Oliveirei. Apoi vom aştepta la el întoarcerea ambasadorului.

Ea îl privi înspăimîntată.

– Îl vei ...ucide?

– Nu e total exclus, răspunse cu răceală Malko.

Merseră în tăcere pînă la Barrio Alto. Malko se simţea rece ca un aisberg. Totdeauna avusese oroare de violenţă gratuită. Dar John Villavera nu merita nici cea mai mică milă. Ceea ce pusese el la cale era josnic... Avea pur şi simplu poftă să-l suprime. Apăru curba de pe Calle Laperouse unde se găsea casa americanului. Malko simţi cum i se strînge stomacul. Chiar în faţă era opriţă o furgonetă mare, de culoare albă, aparţinînd bine cunoscutei D.I.N.A.

– Mergi mai departe, îi spuse el şoferului.

Acesta, pe trei sferturi adormit, nu auzi şi opri chiar lîngă furgonetă, apoi întoarse capul spre Malko zîmbind.

–Să vă aştept, señor?

Geamurile din spate se găseau chiar în dreptul cabinei furgonetei. Malko zări o șapcă și o față măslinie cu niște ochi cercetători. Aproape imediat auzi deschizîndu-se cealaltă portieră a furgonetei. Văzu o siluetă în uniformă dînd ocol furgonetei pentru a vedea cine era în interiorul limuzinei. Mai mult ca sigur că semnalmentele lui fuseseră difuzate. Măsură distanța care îl separa de casa lui John Villavera. Era imposibil să o parcurgă fără să fie ucis. Și mai era și Oliveira.

Făcu un salt afară din limuzină, îl ocoli pe șofer și urcă în locul lui.

– Culcă-te pe banchetă! îi strigă el Oliveirei.

Limuzina făcu un salt înainte, măturîndu-l pe șofer cu portiera deschisă și evitîndu-l pe puțin pe polițist. Surprins, acesta din urmă nu avu nici măcar timp să tragă. Limuzina dispăru după colț. Malko trecu pe roșu la o intersecție și se pomeni pe aleea Amerigo Vespucci. Oliveira sări peste spetează și se așeză în față.

– Fantastic, făcu ea cu un rîs nervos, e ca în filme!

– În filme, zise Malko, gloanțele nu ucid.

Furgoneta difuza deja semnalmentele mașinii. Cursa se închidea din ce în ce mai mult. Parcurse Providencia cu o viteză nebună și se strecură pînă pe Calle Miraflores. Era duminică și strada era pustie. Coborî și o lăsă pe Oliveira în mașină.

– Așteaptă-mă aici.

Se repezi în ascensor și apăsă pe butonul etajului 9. Sună la ușa bordelului "mamei Anna", care se găsea chiar alături de cea a unui medic. Clienții aveau totul la domiciliu...

Ușa se deschise și apăru o fată foarte tînără, superbă, exagerat de machiată, cu gene interminabile și o gură mare și roșie care îi adresă lui Malko un zîmbet fermecător.

– Señora Anna?

Încîntătoarea creatură luă un aer dezolat.

– *La casa esta cerreda! Hoy, esta une matrimonio. Yo se va.*[1)]

Și într-adevăr ieși. Taiorul "retro" îi accentua îngustimea

---

1) Casa e închisă. Azi e o căsătorie. Mă duc și eu acolo. (n.a.)

taliei și opulența șoldurilor. În ascensor fata îl examină pe Malko fără rușine.

– *Tu vienes mañana, gringo*, șopti ea. *Pregunta por Laurencia...*[1)]

Deocamdată nu asta căuta Malko. Oliveira se întunecă la față văzîndu-l ieșind cu acea creatură strălucitoare.

– De ce te-ai dus la curve? șuieră ea.

– S-a nimerit să coborîm împreună, jură el.

Porniră din nou. Singura soluție rămăsese acum prietenul lui, Jorge Cortez, diplomatul dominican.

***

– Ne urmărește o mașină, îl anunță Oliveira.

Malko simți cum îl furnică mîinile de frică. Mergeau de-a lungul rîului secat, spre Barrio Alto. Se întoarse și văzu o mașină "404" cu doi oameni la bord. Și o antenă deasupra... Inutil să se mai întrebe cine erau. Avea să-i ducă direct la Jorge Cortez. Mașina nu încerca să-i prindă din urmă. Se întrebă cum dăduseră de urma lor.

Poate că pur și simplu printr-un noroc.

Trebuie să se debaraseze de urmăritori. Repede. Trecu în revistă toate posibilitățile. Oliveira tăcea cu mîna crispată pe brațul lui. Din cauza ei, nici nu putea fi vorba să se lase prins din urmă și să angajeze lupta. Se gîndi deodată la oferta șoferului de taxi și la una din serile precedente. Vîră brusc la stînga și întoarse trecînd un pod metalic peste rîuleț. Mașina "404" era tot timpul în spatele lui.

– Unde mergem? strigă Oliveira.

– Vei vedea!

Ajunse la poalele colinei San Cristobal și intră pe un drum îngust ce șerpuia de-a lungul ei pînă la restaurantul *Oenothèque*, loc favorit al agenților secreți ai CIA, de unde se putea vedea tot orașul. Drumul urca în serpentine și vederea era splendidă.

– Dar ești nebun, izbucni Oliveira, ne vor prinde. Nu mai e alt drum ca să coborîm...

– Știu, zise Malko.

---

1) Tu vino mîine, gringo. Întreabă de Laurencia. (n.t.)

Mări cu brutalitate viteza. Bătrînul Chevrolet făcu un salt înainte. Maşina "404", care se apropiase, dispăru la cotitura următoare. Nu era în stare să lupte împotriva celor opt cilindri ai maşinii americane pe această coastă abruptă. Limuzina arunca pietrişul în părţi, cauciucurile gemeau, capota supraîncălzită făcea un zgomot de-ţi frîngea inima. Înspăimîntată, Oliveira stătea agăţată de Malko.

Intrară pe esplanada care înconjura restaurantul din vîrful colinei.

Fără măcar să încetinească, Malko execută o întoarcere pe loc şi o porni în sens invers pe drumul pietros. Strînse în mîini volanul şi ţîşni cu toată viteza. Nimic la primul viraj.

Nimic la al doilea.

Maşina "404" apăru la mijlocul celui de al treilea, urcînd cu greu, lipită de peretele perpendicular. Şoferul zări limuzina şi trase instinctiv de volan spre dreapta. Malko acceleră şi merse drept înainte. Cu aproape cincizeci la oră, calandrul Chevroletului izbi în plin maşina "404" la nivelul primei uşi din stînga. Şocul fu îngrozitor, bara de protecţie a limuzinei intră ca în brînză în tabla maşinii "404", împingînd-o afară de pe drum ca pe o bilă de biliard. Maşina urmăritorilor căzu în rîpă, alunecînd pe cele patru roţi, cu un oribil pîrîit de tablă. Limuzina se opri, cu partea din faţă în gol, cu aripa stîngă sfărîmată şi calandrul spart. Maşina "404" se rostogoli de mai multe ori de-a lungul colinei, explodă la cincizeci de metri mai jos, izbindu-se de un pilon de ciment, şi luă foc.

Totul nu durase decît un minut. Oliveira începu să respire, cuprinsă de un tremur nervos.

Malko dădu înapoi. Roata din faţă se frecă de aripă cu un zgomot exasperant, dar se putea deplasa. Cînd ajunse la poalele colinei, Oliveira era în plină criză. Malko o porni spre nord. Obţinuse o mică amînare... O trase pe Oliveira spre el.

– Nu-ţi fie frică, te voi lăsa la un prieten sigur.

– Vreau să rămîn cu tine, gemu ea.

Malko nu răspunse. Situaţia devenea mult prea periculoasă... După cinci sute de metri un beculeţ roşu se aprinse pe tabloul de bord. Temperatura ajunsese la o sută. Şocul spărsese radiatorul. Limuzina se mişca din ce în ce mai

greu. Un jet de abur începu să iasă prin crăpăturile capotei... motorul se opri din nou și un jet de abur țîșni din capotă! Malko sări din cabină trăgînd-o pe Oliveira după el. Deveniseră prea ușor de reperat.

– Să mergem pe jos, zise el.

Mai aveau cam un kilometru pînă la casa lui Jorge Cortez.

***

Amabil ca întotdeauna, dominicanul îi servise cu *vainas.*[1] După ce află toată odiseea lor, diplomatul, fără să facă nici un comentariu, le propuse:

– Ar fi mai bine să rămîneți aici pînă mîine. Vă voi conduce cu mașina mea la Ambasada Americană.

Malko scutură din cap.

– E prea periculos pentru dumneata. Sînt dezlănțuiți. Vor neapărat să mă termine.

– Dar Villavera?

– E de partea lor.

Urmă o tăcere apăsătoare. Oliveira, care fusese în sala de baie, se întoarse palidă la față și se așeză lîngă Malko.

– Cred că nu avem de ce ne teme atîta vreme cît e ziuă, zise Malko. Dar cît timp circulația e interzisă vor face tot ce le va sta în putere. Nu uita că O'Higgins știe că sîntem prieteni. Va fi primul loc unde va veni.

– Atunci ce vrei să faci?

– Am nevoie de mașina dumitale, zise Malko. O voi lăsa undeva. Prefer să nu-ți spun, ca să nu știi nimic.

– O găsești în garaj, făcu diplomatul. Ești sigur că nu vrei să dormi aici?

– Sigur, îi răspunse Malko. Mi-ai făcut destule servicii.

Băură. Apoi diplomatul îi conduse în garaj și le dădu cheia Buick-ului Riviera. Se uită după ei făcîndu-le cu mîna. Malko mergea încet, acum ceva mai liniștit. Pînă la căderea nopții rămăsese mai puțin de o oră și mașina aceea nu era încă cunoscută de D.I.N.A. Dar foarte curînd avea să se pună problema nopții. Nu puteau să doarmă în mașină, era prea periculos într-un oraș atît de patrulat de poliție ca Santiago.

---

1) *Cocteil cu ou (n.a.)*

Tînăra chiliană nu spunea nimic. Puse o casetă cu Jim Croce şi închise ochii. Malko conducea ca un automat, parcurgînd aleile liniştite din Barrio Alto. Simţea privirea Oliveirei îndreptată spre el. Drumurile de ieşire din Santiago erau cu siguranţă supravegheate de D.I.N.A.; despre aeroport nici nu putea fi vorba. Carlos Geranios rămînea de negăsit.

– Unde mergem? întrebă Oliveira.

– Asta mă întrebam şi eu, suspină Malko. Cel mai bine ar fi să încercăm să ne refugiem la o ambasadă...

– Nu e uşor, observă Oliveira. Sînt foarte bine păzite. Carabinierii au ordin să tragă fără somaţie.

Încă o uşă care se închidea. Malko simţi că îi este şi foarte foame. Dar toate restaurantele erau periculoase. Înjură cu glas scăzut, blestemînd CIA şi mai ales pe John Villavera. Merse mai departe pe Providencia, încetini cînd trecu prin faţa reşedinţei ambasadorului american.

O maşină "404" cu patru oameni la bord staţiona lîngă trotuar şi o furgonetă vopsită în alb şi negru bloca poarta.

Ceva mai departe coti la dreapta, pe Vicuria McKenna, o alee largă care ducea spre sud.

Opri la stop, cuprins de furie şi de descurajare totodată. Plasa întinsă de D.I.N.A. se strîngea cu scurgerea fiecărui ceas. Nu era uşor să lupţi împotriva unei poliţii atotputernice, într-un oraş unde nu cunoştea practic pe nimeni, unde duşmanii lui aveau puteri depline.

Poate Carlos Geranios fusese prins... Era obligat să se debaraseze de Oliveira, să rămînă singur. Era frînt de oboseală şi murea de foame.

Fără să ştie încotro merge, o porni pe Vicuria McKenna. Buick-ul mergea fără probleme. Deodată Oliveira se îndreptă pe scaun.

– Ştiu un loc unde nimeni nu va veni să ne caute! izbucni ea.

Malko fu gata să lovească o rablă care venea în faţă.

– Unde?

Pentru prima oară de cînd porniseră la drum, Oliveira avea o lumină veselă în privire.

– La *Valdivia*, zise ea.

Capitolul XIX

– E un hotel, îi explică Oliveira. Unde te duci să faci dragoste. Este foarte cunoscut. În *Time Magazine* a apărut un articol despre el.

Malko crezu că nu auzise bine. *Time Magazine* nu avea obiceiul să facă reclamă unor astfel de stabilimente. Nici măcar la Santiago.

– Ce are deosebit? întrebă el.

Tînăra femeie rîse stingherită.

– Niște decoruri extraordinare în camere. Fiecare e diferită. Tahitiana, capsula spațială, franceza, japoneza, galeria oglinzilor, mașina, o șaretă cu fîn și multe altele. Fiecare își alege ce vrea. Mai ales că nu ai nevoie de acte ca să intri. Ci numai de 35 de mii de escudos.

Malko nu se putu reține să nu fie intrigat de întinderea cunoștințelor tinerei chiliene.

– Mergi des acolo?

Ea clătină din cap, în timp ce trecea prin fața porților înalte de la Ambasada Argentinei: o clădire cenușie în mijlocul unui parc, bine păzită de carabinieri.

Mă duceam cu țăranul meu de bărbat. De fiecare dată cînd veneam la Santiago. Cred că am făcut toate camerele.

Oliveira își însoți vorbele cu o strîmbătură încîntătoare.

– Dar nu era deloc grozav. Înainte de a merge acolo beam mult și după aceea în cinci minute totul era gata și adormea... Asta nu se putea numi decît risipă de bani.

– Mi se pare o idee bună, zise Malko. Ne-am putea odihni. Unde este?

– Mergi drept înainte.

Mașina continua să străbată Vicuria McKenna aproximativ un kilometru, după care coti pe o stradă mică fără lumină, mărginită de un zid orb. Mai multe fete în super-mini se plimbau pe trotuare. Prostituate.

– Intră acolo, îi zise Oliveira arătîndu-i o poartă mare.

Tocmai ieşea o maşină lugă de culoare neagră. Pe bancheta din spate Malko zări o mireasă în mare ţinută care îi adresă un salut vesel şi complice.

În curte se găseau aliniate mai multe boxe pentru maşini. Paznicul se ivi imediat şi îl conduse într-una din ele. Apoi îl însoţi la o casă unde oficia o funcţionară indiferentă. Oliveira se aplecă spre ea şi îi şopti ceva. Casiera examină o foaie de hîrtie aşezată în faţa ei şi dădu din cap afirmativ.

O fată într-o fustă mini de culoare neagră îi conduse apoi pe un culoar în aer liber ce ducea la o serie de bungalouri răspîndite într-o mică grădină. Lumina era extrem de slabă şi decorul părea feeric: boschete de plante verzi, cocotieri, masive de flori. Lămpi mici semnalau fiecare bungalou.

Nu văzu pe nimeni. La intrare nu li se ceruse nici un act. Călăuza îi duse pînă la un bungalou izolat, le deschise uşa, dînd la iveală nişte trepte care coborau în adîncime. Malko era uluit. Ai fi zis că este o adevărată cavernă cu pereţii cenuşii, neregulaţi, stalagmite, iar lumina ascunsă cu abilitate sub torţe false. Un adevărat decor de cinema. După ce călăuza închise uşa, Oliveira se lipi de Malko.

– Asta e peştera! îi explică ea, cu un ton încîntat. Totdeauna am dorit să mai vin aici...

Coborîră treptele pînă jos. Solul era acoperit cu blănuri, erau colţuri tapisate cu oglinzi şi pline cu perne. "Încăperea" se termina cu o banchetă lată care avea deasupra o oglindă imensă. În fund, prin pereţii din sticlă, se zăreau rădăcini enorme luminate de proiectoare. O muzică domoală se revărsa din difuzoarele invizibile. Malko rămase cu gura căscată în faţa patului: un soi de culcuş preistoric acoperit cu blană, încadrat de oglinzi, unde chiar şi telefonul era vîrît într-un toc păros...

În afară de muzică nu se auzea nimic. "Peştera" era săpată în sol. Aveai impresia că legătura cu lumea era tăiată. Malko înţelegea gustul îndrăgostiţilor pentru *Valdivia*. Era într-adevăr un decor perfect în care te puteai iubi liniştit. Absenţa ferestrelor întărea impresia de intimitate. Se gîndi la mireasa îmbrăcată în alb care tocmai plecase. *Valdivia* era într-adevăr o instituţie...

Deodată gura caldă a Oliveirei îi aminti că nu era singur. Îl împinse pe pat fără o vorbă și se întinse peste el cu presiune exigentă a întregului corp. Mai tremura încă; un tremur nervos, scurte accese sacadate. Malko primi această destindere cu bucurie; tensiunea nervoasă din ultimele ore fusese prea puternică.

Deodată Oliveira se rostogoli lîngă el.

– Mi-e foame! zise ea.

Și se tîrî pînă la telefon.

– Comandă șampanie, îi șopti Malko.

Și pînă la sosirea comenzii își explorară domeniul. Pereții din stuc semănau aproape perfect cu cei ai unei peșteri adevărate, dar cu aer condiționat...

– Vei vedea, șopti ea, am o surpriză pentru tine.

Malko spera că va fi o surpriză plăcută. Se gîndi din nou la John Villavera și furia îi alungă dorința. "Peștera" nu era decît un interludiu agreabil.

Un chelner bătu la ușă și așeză o tavă imensă lîngă pat. Arici de mare și niște scoici mari specifice țării, *machas*. La care se adăugau două sticle de Möet și Chandon. Flămînzi, se aruncară amîndoi asupra mîncării. Malko desfăcu șampania. Băură și mîncară. Fiecare înghițitură de șampanie mai risipea o părticică din tensiunea lui Malko.

După prima sticlă de Möet, Oliveira se ridică își luă traista și dispăru în sala de baie. Cînd își făcu apariția, Malko simți un șoc în epigastru.

Creatura din fața lui, îmbrăcată într-un furou negru din dantelă, confundîndu-se cu ciorapii de aceeași culoare și purtînd în picioare pantofi cu tocuri interminabile, părea ieșită dintr-o bandă desenată pentru adulți. Își mișcă formele pînă la pat în foșnet de veșminte și căzu în brațele lui Malko rîzînd.

– Prevăzusem asta pentru week-end! zise a. Ca să-ți arăt că nu sînt o țărancă.

Contactul cu corpul parfumat, cu materialul foșnitor care îmbrăca coapsele pline și pieptul abia acoperit de dantelă, avură drept efect transformarea lui Malko cît ai clipi într-un adevărat om al cavernelor, respingînd într-o depărtare nebuloasă CIA, D.I.N.A. și pe Geranios.

Şampania, peştera şi oglinzile topiseră "pojghiţa socială" a tinerei femei. Oliveira trase cu nerăbdare capul lui Malko spre pîntecul ei. Apoi privi în oglinda mare imaginea picioarelor lungi cu ciorapi negri strîngînd între ele părul blond. Acest tablou fu gata să-i declanşeze orgasmul.

Iar cînd acesta se produse, unghiile îi pătrunse în ceafa lui Malko, dădu capul pe spate şi ţipă.

Lui Malko îi venea să muşte, ca o fiară sălbatică, cu dorinţa multiplicată de strigătele partenerei.

Se repezi peste ea pătrunzînd-o dintr-o singură mişcare. Ea îl primi cu un geamăt de bucurie şi făcu faţă asaltului agăţată cu braţele şi picioarele de de el, scuturată de spasme de plăcere atît de apropiate încît păreau unul singur.

Apoi rămaseră lipiţi unul de altul, trăgîndu-şi răsuflarea. După care au mîncat din nou, au băut şampanie, întinşi pe perne în faţa oglinzii. Oliveira, cu părul în ochi, cu cearcăne mari, cu o lucire irezistibilă în privire, părea că se bucură ca şi Malko de "deghizarea ei".

Acesta, poate pe nedrept, se simţise total la adăpost. Oliveira îl mîngîia, îl stropea cu şampanie ca să-l poată usca apoi cu limba.

– Nu cred că omul cavernelor a avut atîta confort, zise Malko întinzîndu-se cu un suspin.

Drept răspuns, Oliveira, care terminase de mîncat, se instală peste un teanc de perne şi îngenunche în faţa lui ca o hetairă supusă şi experimentată. Gura ei caldă zgîndări din nou părticele de erotism din corpul obosit al lui Malko. Acesta încercă să profite din plin de clipa prezentă. Cînd aprecie că îi trezise din nou forţele, Oliveira îşi întrerupse mîngîierea, bău dintr-o înghiţitură o cupă de şampanie şi se întoarse singură cu spatele la el şi cu faţa la oglindă.

Cu capul între braţe, cu fundul ridicat, părea, datorită ţinutei, o pisică mare şi neagră care aştepta să fie posedată.

Ridică ochii, şi privirile li se încucişară în oglindă. Conturul pupilelor ei era de un albastru apropiat de negru, iar centrul abia colorat.

Malko citi în ei dorinţa animalică, neînfrînată, absolută, o supunere totală. O chemare mută.

O prinse de şolduri şi o pătrunse. Picioarele lungi şi subţiri rămaseră strînse unul lîngă altul, ca pentru a face accesul mai dificil. Malko se retrase, alunecă mai sus, milimetru cu milimetru, şi o pătrunse din nou, aproape la fel de brutal. Reacţia neprevăzută a Oliveirei fu un strigăt de plăcere răguşit. O simţi strîngîndu-se în jurul lui într-o contracţie excitantă...

La fiecare elan Oliveira scotea un geamăt scurt, cu mîinile agăţate de blană, primindu-l cu tot corpul.

Malko lăsă ochii în jos şi îi surprinse privirea fixă şi tulbure contemplînd cu aviditate în oglindă imaginea celor două trupuri înlănţuite. Asta îi declanşă imediat plăcerea. Oliveira ţipă din nou. Apoi, fulgeraţi, se rostogoliră într-o parte, nedezlipiţi unul de altul, cu creierul gol, cu trupul sătul. Fericiţi ca nişte animale. Farmecul "peşterii" îşi făcea efectul.

Edificio Diego Portales. Etajul 17. Singura fereastră luminată era cea a lui Federico O'Higgins. Şeful D.I.N.A. menţinea o presiune telefonică constantă asupra diferitelor servicii. Ca de fiecare dată cînd era contrariat, mîna atrofiată îl durea îngrozitor. Degeaba dăduse buiota la maximum, avea impresia că mîna îi ardea din interior. Cu degetele crispate pe sursa de căldură, respira cu calm ca să nu urle.

Se auzi unul din telefoane. Ridică receptorul şi recunoscu vocea locotenentului Pedro Aguirre. Acesta mărturisi cu umilinţă că nu-l găsise pe Malko. O'Higgins nu avu curajul nici măcar să-l certe. Ştia că Aguirre nu visa decît să-l ucidă cu mîna lui pe adversarul lor comun. O'Higgins se răsuci cu fotoliu cu tot şi revăzu în minte elementele de care dispunea.

Cei doi avuseseră un noroc incredibil că scăpaseră de *Mirage*. Pilotul lui era unul dintre cei mai buni din forţele aeriene. Specializat în atacul la mică altitudine. De altfel nu ratase maşina...

După aceea pista fugarilor dispărea. Indiciul următor era apariţia în faţa casei lui John Villavera, apoi atacul maşinii poliţiei pe ***Cerro*** San Cristobal, care se soldase cu un mort şi un grav rănit. Acum atotputernica D.I.N.A. nu ştia nici măcar ce vehicul folosea Malko. Toate locurile posibile erau supravegheate fără întrerupere.

Colonelul O'Higgins trecu printr-un moment de descurajare. Dacă nu-i găsea pe cei doi, viitorul lui era compromis. CIA nu agrea decît trădătorii eficace... Se duse pînă la fereastră și privi firma luminoasă a imobilului Xerox, chiar în fața lui, apoi drumul pustiu. Străzile golite de interdicția de circulație erau străbătute fără încetare de toate vehiculele de care dispunea D.I.N.A. Elicoptere survoulau orașul și împrejurimile pentru cazul în care ar fi încercat să fugă.

Chilianul se întreba cu disperare unde se putuseră refugia. Avea totuși informatori peste tot. Trebuia să-i găsească înainte de sfîrșitul week-end-ului. Dacă nu, era compromis.

Începu din nou să dea telefoane. Aproape două sute de agenți îl hăituiau pe bărbatul blond și pe Carlos Geranios. Deodată îi veni în minte un element. Trebuia imediat verificat.

***

Malko se trezi primul. Anchilozat, dar grozav de destins. Cu senzația de a fi trecut printr-un storcător. Oliveira, fulgerată de plăcere, nu se mai dezbrăcase. Dormea de-a curmezișul patului, cu trăsăturile luminate de o mare plăcere. Malko se simți din nou invadat de un impuls irezistibil. După pericolele prin care trecuse cu o zi înainte, psihicul lui reacționa violent.

Atinse ușor șoldul Oliveirei și ea se întoarse cu fața în sus, fără să se trezească. Se strecură lîngă ea, o pipăi puțin și o pătrunse cu sălbăticie. Ea se trezi cu un mic strigăt, se ridică pe coate, recăzu și se cambră imediat ca să-l primească mai bine. În cîteva minute atinseră paroxismul plăcerii. Apoi rămaseră unul lîngă altul treziți de-a binelea.

Ceasul lui Malko se oprise. Al Oliveirei arăta orele patru. Dormiseră șaisprezece ore... Se repeziră sub un duș deosebit de sofisticat, compus din patru jeturi orizontale. Malko, mort de sete, ceru o sticlă de Sainte-Yorre. Șampania era delicioasă, dar provoca sete.

– Am chef să schimbăm camera, propuse Oliveira. Există una cu oglinzi peste tot. Ai impresia că o mie de inși fac dragoste...

Apa călduță îi biciuia plăcut. Malko relua contactul cu realitatea. Mîine îi va telefona ambasadorului american.

Se gîndi că nu-l putea abandona pe Carlos Geranios.

– Trebuie să ies, anunță el.

Oliveira îi aruncă o privire speriată.

– E periculos!

– Am ceva important de făcut, zise el. Nu-ți fie teamă, n-am să risc.

Malko ieși de sub duș, se îmbrăcă, își puse arma la centură și întrebă:

– Patronul hotelului nu se va mira că stăm aici două zile la rînd?

Oliveira scutură veselă din cap.

– Oh nu! Sînt obișnuiți. Mulți vin din provincie și stau cîte opt zile. Se poate face chiar o înțelegere ca să încerci mai multe camere în aceeași zi.

Malko o luă în brațe. Era încă udă.

– Plec. Mă aștepți aici?

Ea se strîmbă.

– Nu, mă duc în cealaltă cameră. Galeria oglinzilor.

Malko urcă scara, deschise ușa și fu întîmpinat de o rază orbitoare de soare. O palisadă din plastic verde îl ghidă pînă la ieșire; sistemul era astfel conceput încît cei care intrau să nu se întîlnească cu cei care ieșeau. Discreție înainte de toate.

Buick-ul lui Jorge Cortez fusese spălat. Malko dădu 5 000 de escudos paznicului și ieși. Nu putea părăsi fără îngrijorare portul care era *Valdivia*.

***

Din prudență, garase mașina departe de casă. Anna cea plinuță și cu privire pătrunzătoare îl recunoscu și îl pofti să intre. Aceeași formație de fete care așteptau cuminți în salon. Anna îl conduse pe Malko într-o cămăruță. Imediat expresia de pe față i se schimbă.

– Ce s-a întîmplat, señor?

– Trebuie să iau imediat legătura cu Carlos, zise el. Femeia scutură din cap.

– Imposibil acum, señor. Poate diseară, și nici atunci nu sînt sigură... Poate să vă telefoneze?

Malko își zise că era prea periculos să dea numărul de la *Valdivia*.

– Nu, zise el. Te sun eu diseară. Fără să-mi spun numele. Din partea Juliei.

Femeia îi dădu numărul şi îl conduse pînă la ieşire. Cînd a ajuns la Buick, răsuflă uşurat.

Era în continuare încolţit. Fu tentat să se ducă la John Villavera, dar se stăpîni. Se întoarse la *Valdivia*.

Totul era calm. Paznicul îl salută cu un zîmbet larg. Probabil că Oliveira dăduse anumite instrucţiuni, căci o servitoare durdulie îl conduse direct într-o încăpere care dădea într-un mic culoar al clădirii principale, în mod curios acoperit cu muşchi în care te afundai ca în zăpadă. Oliveira îl aştepta aşezată pe perne, bînd un pisco-sour. Cînd îl văzu, se ridică într-o clipă şi se aruncă în braţele lui.

– Mi-a fost aşa de teamă că n-ai să te mai întorci, murmură ea.

Camera pătrată era tapisată cu oglinzi, dar lucrul cel mai extraordinar era alcovul unde era patul. Datorită oglinzilor care reflectau una spre alta lumina, corpurile se oglindeau la infinit. Tavanul nu era nici el altceva decît o oglindă imensă.

– Va fi fantastic, şopti Oliveira.

Părea să fi uitat complet de tragica lor cursă din faţa urmăritorilor.

Malko se aşeză pe perne, zicîndu-şi că era ultima noapte de destindere. Cineva bătu la uşă: le aduceau cina. Eternii arici de mare. Cinci minute mai tîrziu, goi puşcă, făceau dragoste în mijlocul oglinzilor. Era o impresie extraordinară, să ţi se pară că sînt mai mulţi în încăpere nefiind totuşi decît doi... Din nou, ţipătul Oliveirei cutremură oglinzile.

– Nu voi uita niciodată *Valdivia*, zise ea mai tîrziu. Este pentru prima oară cînd fac cu adevărat ceea ce vreau.

Alunecă la picioarele lui şi începu o felaţie blîndă şi lentă, multiplicată la infinit de oglinzile care închipuiau pereţii. Un fel de imn al recunoştinţei.

Apoi băură din nou şampanie.

– Dacă Pedro m-ar vedea aici cu tine, m-ar omorî... pufni Oliveira puţin ameţită.

Se ridică în picioare cu faţa la peretele de oglindă şi îşi turnă uşor între sîni conţinutul unei cupe de şampanie. Se înfioră de muşcătura lichidului rece. Malko profită de acest răgaz ca să o sune pe Anna. Imediat ce auzi parola, femeia îi zise:

– 732 864.

Şi închise imediat fără să-i lase timp să repete. Oliveira venise deja lîngă el şi îi vîrîse sub nas pieptul îmbibat de şampanie, nelăsînd decît o singură soluţie unui gentleman grijuliu care nu voia s-o lase să răcească. După ce uscă toată pielea călduţă, Malko îşi simţi limba da de carton din cauza zelului cu care se ocupase de Oliveira. Deodată îi veni poftă de mai multă şampanie. Ridică receptorul telefonului, în timp ce Oliveira, de-a dreptul nesătulă, se tîra spre pîntecul lui. Malko închise ochii plin de mulţumire.

Recepţia nu se hotăra să răspundă. În momentul în care voia să spună "alo", Malko surprinse în receptor ecolul mai multor voci. Probabil că în clipa în care Malko sunase, apăruse cineva şi cel de la recepţie aşezase telefonul pe masă.

– Un gringo blond, înalt. E cu o chiliană... auzi el.

Inima începu să-i bată cu putere. Închise cu un gest de automat.

Avu impresia că un balon gigantic îi pătrunsese în stomac tăindu-i răsuflarea. După privirea lui, Oliveira îşi dădu seama că era vorba de ceva serios. Se ridică repede în picioare.

– Ce este? întrebă ea cu o voce albă.

– D.I.N.A., zise Malko, e la recepţia hotelului. Ne caută.

Capitolul XX

Buzele Oliveirei tremurau. Era albă la față. Se îmbrăcă sumar cu gesturi stîngace, uitîndu-și șosetele. Malko era deja gata. Deschise ușa care dădea în culoar. *Valdivia* era tot calmă, în aparență. Exista o foarte mică șansă ca D.I.N.A. să nu fi ocupat curtea unde se găsea mașina. O împinse pe Oliveira pe culoar.

– Repede.

Închiseră ușa camerei cu oglinzi și plecară în fugă, domolind pasul la trecerea pe lîngă o servitoare, coborîră, găsiră culoarul în aer liber luminat de un neon verde.

Și acolo era pustiu.

Malko încetini din nou pasul cînd văzu ieșirea. Examină curtea prin ușa îngustă. Imediat o împinse pe Oliveira înapoi. O furgonetă mare, vopsită în alb și negru, aparținînd odioasei D.I.N.A., bloca intrarea în parcare. Se întrebau cum de îi găsiseră. Dar deocamdată asta nu era decît o întrebare pur academică. Retrăgîndu-se în grabă, se loviră de un cuplu care ieșea: un bărbat cu păr argintiu trăgînd după el o tîrfă în haine de duminică, care se uită la ei șocată.

Ezitau, neștiind ce să facă, auziră un zvon de voci de la celălalt capăt al culoarului.

Malko se repezi în prima cameră deschisă. Înăuntru mirosea a vopsea și a lipici. Era o mică galerie de oglinzi neterminată. Lipiți unul de altul, auziră niște voci care spuneau că trebuie să scotocească peste tot... Mirosul lipiciului celulozic le făcea greață.

Ieșiră imediat ce vocile se îndepărtară, traversară culoarul și ajunseră la un altul. Trebuia să cîștige timp. Cu siguranță că D.I.N.A. avea să cerceteze tot hotelul. Malko se gîndi la telefon. Dacă reușea să-l anunțe pe Carlos Geranios, poate că chilianul i-ar fi putut veni în ajutor. Dar nu putea telefona chiar el. Deodată avu o idee.

O porni pe culoar, încercînd toate ușile. Două camere erau goale. Alte două încuiate. A cincea era descuiată.

Apăsă ușor pe clanță și ușa se deschise.

Camera, în parte tapisată cu oglinzi, avea o cavitate în mijloc unde se găsea o enormă motocicletă B.M.W. O fată cu un păr lung și negru stătea în picioare pe pedale, aplecată peste ghidonul de care se ținea cu amîndouă mîinile, în timp ce primea asaltul unui bărbat grăsuț care se găsea în spatele ei și se mișca gîfîind. Cei doi erau atît de ocupați încît nu auziră ușa.

Amîndoi răsuflau din greu, întretăindu-și suspinele cu interjecții obscene. Deodată femeia se nărui peste ghidon, gemînd de plăcere. Bărbatul întoarse capul și-l zări pe Malko. Rămase cu gura căscată de mirare, apoi o furie violentă îi strîmbă trăsăturile. Partenera lui nu observase încă nimic.

– *Silencio*! îi porunci Malko venind spre el.

Pistolul se transformă în argument hotărîtor în sprijinul acestei cerințe. Femeia se întoarse brusc, scoase o exclamație și nu se mai mișcă. Bărbatul coborî de pe motocicletă, în timp ce erecția lui se cocîrjea în mod jalnic.

Avea vreo cincizeci de ani, împănat de grăsime aproape peste tot, grozav de păros.

– Ce înseamnă...? începu el.

Malko arătă cu pistolul o scară care urca spre un mare alcov mărginit de lanțuri.

– Urcați amîndoi. Fără discuții. Repede.

Bărbatul ieși primul din cavitate. Malko îl împinse cu țeava pistolului. Femeia îl urmă tremurînd. Avea probabil vreo patruzeci de ani, cu un corp puțin cam greoi, dar încă frumos. Malko și Oliveira urcară și ei scara. Partea de sus era ocupată de un pat mare la nivelul solului. Cuplul aștepta în picioare.

– Întindeți-vă, zise Malko. Pe margine. Mai întîi ea.

Femeia se supuse cu o privire înspăimîntată.

– Așază-te peste ea, îi ordonă Malko partenerului ei.

Acesta se lungi cu stîngăcie peste femeie, aruncînd o privire speriată spre Malko. Era vizibil că nu înțelegea ce voia. Malko dădu ocol patului și se lungi între perete și cuplu, trăgînd-o pe Oliveira la el. În felul acesta, cineva care își

trecea capul pe mica scară mărginită de lanțuri nu vedea decît un cuplu făcînd dragoste. Dar deocamdată aveau mai curînd aerul unor oameni surprinși de erupția Vezuviului. Malko înfipse țeava pistolului în coastele bărbatului.

– Nu așa, faceți dragoste ca lumea...

Nu era sadism, dar nu voia să trezească vreo bănuială polițiștilor de la D.I.N.A.

– Dar nu pot! gemu nefericitul. Manuela fă ceva.

Nu mințea.

Ochii femeii sclipiră. Se desprinse de el și se ghemui aplecîndu-se spre pîntecul lui. În alte împrejurări mai puțin tragice, scena ar fi fost rizibilă. Bărbatul închidea ochii și făcea eforturi incredibile să se concentreze... Nimic. Furios, bărbatul bombăni:

– *Chupas como una huevona!* [1]

În sfîrșit ajunse la un rezultat aproape onorabil. În orice caz suficient pentru ce voia să facă.

– Așază-te într-o parte, ordonă Malko.

Cei doi făcură întocmai. Femeia stătea acum cu spatele la el. Simțea pielea călduță sprijinindu-se pe stofa subțire a costumului său. Bărbatul abia se mișca, cu ochii închiși. Malko realiză brusc că femeia se împingea în el cu fundul. Cerînd discret să fie asaltată din acea parte! Protesta cu glas scăzut, gemea și îl împingea imperativ. Fantasmele astea...

Jos se auzi un zgomot. Cineva bătu la ușă și niște voci strigară. Femeia își opri imediat mișcarea.

– Răspundeți, șopti Malko.

Omul răspunse cu o voce sugrumată.

– *Hai personas?* [2] întrebă o voce răgușită.

– *Aqui!*

Pași grei scuturară scara. Malko își ținu respirația, gata să tragă. Dar după o clipă de tăcere pașii coborîră.

– Nu e el, auzi Malko.

Polițiștii plecară și, imediat, bărbatul se ridică agitat.

– Cine ești?

---

1) *Sugi ca o proastă! (n.a.)*

2) *E cineva aici? (n.a)*

De data asta îi era într-adevăr frică, crezînd că e vorba de capriciul unui pervers sexual... Malko îi arătă telefonul.

– Nu are importanță. Vei mai face încă ceva. Sună centrala și cere numărul 732 864. Repede.

În mod normal, o convorbire cerută din această cameră n-ar fi avut de ce să trezească bănuieli.

Bărbatul ceru numărul și așteptă. Malko îi luă receptorul.

– Cine e? făcu o voce de bărbat.

– Malko.

Urmă o tăcere, apoi se auzi din nou vocea lui Carlos Geranios.

– Malko? Ce s-a întîmplat?

Malko fu gata să tragă un chiot de bucurie recunoscîndu-i vocea.

– Sînt la *Valdivia*, zise el. D.I.N.A. e aici. Mă hăituiește...

– Vin, zise Carlos Geranios. Voi fi afară.

Închisese. Oliveira se uită la Malko cu o privire înspăimîntată. Cuplul nu mai avea deloc chef să facă dragoste. Malko se gîndi. D.I.N.A. nu avea cum să se limiteze la o cercetare superficială a hotelului. Trebuia să iasă de acolo. Era ora cînd circulația era interzisă. Nimeni nu le-ar fi venit în ajutor cu excepția lui Carlos Geranios.

Trecu un sfert de oră.

– Poate că vor pleca, zise Oliveira plină de speranță.

– Cu siguranță că nu, răspunse Malko. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem, dar nu o cameră.

– Ne-am putea folosi de aceștia doi ca să ne protejăm? sugeră chiliana.

Noțiunea de ostatic îi făcea oroare lui Malko. Și ideea nu ar fi fost nici prea eficace.

Deodată femeia începu să plîngă.

– Oh, lăsați-ne să plecăm!

– Veți rămîne aici, zise Malko. Vă sfătuiesc să nu spuneți nimic. Altfel D.I.N.A. vă va considera complici.

Era amenințarea cea mai convingătoare ca să-și țină gura.

Malko și Oliveira coborîră scara cu lanțuri. Malko se lipi de ușa de jos și ascultă. Dinspre culoar nu venea nici un zgomot. Deschise.

Alergară spre ieșire. Cînd să ajungă, în fața lor se auziră deodată voci. Malko se repezi la prima ușă și o deschise. Dădea spre o scară care ducea la un culoar subteran foarte îngust spre care se deschideau trei uși. O fundătură. Dacă ar fi fost prinși acolo totul s-ar fi terminat. Dar culoarul de sus era deocamdată plin de lume. Nu putea să urce imediat. Deschiseră prima ușă. O "peșteră" ultramodernă, orbitor de albă. Un bărbat ațipise lungit pe spate. Sub duș, o brunetă își provoca singură plăcere, cu capul dat pe spate, cu jetul îndreptat între coapse. Ieșiră. A doua încăpere era goală. După un moment de odihnă, întinși pe ciudatul sol de mușchi, pîndind zgomote din exterior, Malko se hotărî în cele din urmă să iasă de acolo.

Trebuia neapărat să urce la suprafață. Culoarul era din nou gol. Alergară spre celălalt capăt al clădirii, încercînd să găsească o a doua intrare. Din nou se auzi un zgomot de cizme și iar se repeziră în prima cameră ieșită în cale. Malko se pomeni în fața unei mașini ciudate, cu faruri mari și o capotă de un verde ca smaraldul. Din tavan atîrnau piese de la motor. Dar falsa mașină avea în centrul ei un pat acoperit cu o piele de panteră. În mijlocul lui, o femeie îngenuncheată aplica unui bărbat în picioare, sprijinit de volan, o felație conștiincioasă.

Femeia se opri brusc la apariția intrușilor.

Malko duse un deget la buze.

– Sssst! *Silencio.*

Pe culoar se auzeau pași apropiindu-se. Cineva bătu la ușă. Malko se întoarse gata să tragă. Cuplul, rămas în aceeași poziție, nu îndrăznea nici să mai respire. O voce răgușită urlă prin ușă că toată lumea trebuia să părăsească *Valdivia.*

Malko schimbă o privire cu Oliveira. Acesta era sfîrșitul. D.I.N.A. îi aștepta afară.

O trase pe Oliveira după el, lăsînd cuplul traumatizat pe viață. După o alergare disperată printr-un labirint de culoare înguste, abia luminate, împinși de cupluri înspăimîntate care se iveau peste tot, ajunseră într-un birou mic. Bîrlogul patronului.

În față se găsea centrala telefonică păzită de un carabinier cu pistol-mitralieră. De partea cealaltă a unei curți mici se găsea un soi de bucătărie și magazie de băuturi unde-și făceau

de lucru cîțiva din angajații casei. Era intrarea de serviciu care părea mult mai puțin păzită. Cineva se ivi în spatele lui Malko intrînd pe o ușă pe care acesta nu o văzuse.

– Señor?

Omul îl recunoscu pe Malko, văzu pistolul, se albi la față și se lăsă să cadă pe scaunul de la birou.

– *Señor, no me mata*, murmură el.

Ochii lui priveau fix la pistol.

– Unde sînt? întrebă Malko.

– Peste tot, șopti patronul. Peste tot, señor. Scotocesc hotelul cameră cu cameră, nu le puteți scăpa.

În stradă, foarte aproape, clănțăni o rafală de armă automată. Oliveira scoase un strigăt. Malko se încordă tot. Era cu siguranță Carlos Geranios.

O apucă de mînă pe Oliveira și o împinse afară din birou. În fața lui se deschidea un culoar îngust și rău mirositor care dădea spre stradă. Se repeziră în această direcție. În același moment cineva se ivi din stradă, fugind de împușcături, și pătrunse pe culoar. La lumina felinarelor, Malko recunoscu pălăria albă și silueta scurtă a lui Juan Planas, polițistul torționar! Chilianul, din cauza umbrei de pe culoar, îl recunoscu și el doar o fracțiune de secundă mai tîrziu. Se dădu înapoi spre stradă ducîndu-și mîna la centură.

– Hei, señor! strigă el.

Brațul lui Malko zvîcni înainte. Arma sări din mîna chilianului. Pălăria albă păru luată de o pală de vînt, de o floare roșie în mijlocul frunții.

Cu gura deschisă, fulgerat, Juan Planas se prăbuși pe spate agitat de mișcări necontrolate.

Malko trecu peste corp, trăgînd-o după el pe Oliveira care urla de spaimă, și ajunse la ieșire. Un carabinier și un civil erau întinși pe trotuar. Dintr-o mașină neagră, oprită la dreapta, la capătul străzii, țîșneau luciri scurte. O furgonetă mare dintre acelea pe care le avea în proprietate D.I.N.A. era oprită între intrarea de serviciu și intrarea principală, la stînga lui Malko, ripostînd tirului celor care trăgeau din mașina neagră. În spate, grupuri de polițiști și de clienți de la *Valdivia* se retrăgeau în dezordine fugind de gloanțe.

Malko o prinse pe Oliveira de mînă și îi arătă mașina neagră.

– Fugi!

Malko se avîntă înainte. Cei din furgonetă îi văzură. Farurile vehiculului se aprinseră. O grindină de gloanțe țîșni din mașina neagră pentru a proteja fuga lui Malko. Furgoneta se puse în mișcare venind spre ei.

Înspăimîntată, Oliveira dădu drumul mîinii lui Malko și vru să se lipească de zid pentru a scăpa de vehicul. Prea tîrziu. Furgoneta continuă să înainteze și o prinse pe Oliveira între peretele drept și zidul *Valdiviei.* Atins ușor de vehiculul greu, Malko auzi un strigăt cumplit. Trăgînd mereu, văzu capul spart al șoferului.

Furgoneta continuă să meargă și se lovi de un camion staționat în zonă.

Malko se repezi la silueta întinsă pe trotuar, vru s-o ia în brațe, dar își trase mîinile pline de sînge. Oliveira zăcea pe burtă, cu capul sfărîmat, ucisă pe loc, în mijlocul unei bălți de sînge care se mărea.

Nici măcar nu avea timp să se ocupe de ea. Deja gloanțele șuierau pe lîngă el, ricoșînd din zid și din asfalt.

Alergă, în zigzag spre mașina neagră. Gîfîind, se aruncă înăuntru prin portiera deschisă. Primi o jerbă fierbinte în față și se prăbuși pe podea, în timp ce mașina demara cu brutalitate. Omul de lîngă el golea încărcătorul armei Kalașnikov prin gemulețul din spate. Deodată țipă și se prăbuși în momentul în care mașina intra pe Vicuria McKenna.

Primise și el un glonț în cap.

Carlos se întoarse cu fața rătăcită, cu un rictus disperat.

– Ea a murit?

– Da, răspunse Malko.

– Cîini împuțiți! făcu rebelul. Nu...

Nu-și termină fraza. În spatele lor clănțăni o rafală. Carlos se aruncă la început înapoi, apoi capul îi căzu pe volan fără o vorbă, de parcă ar fi avut o amețeală. Cu un ultim reflex, chilianul apăsă cu piciorul pe frînă și Fiatul mare se opri brutal, lovindu-se de trotuar.

– Carlos!

Malko sări afară, deschise portiera și trase corpul lui Carlos Geranios. Ochiul stîng îi rămăsese agățat de volan, scos de glonțul care îi trecuse prin cap. Corpul căzu pe trotuar. Malko auzi mașinile poliției demarînd. Aleea Vicuria McKenna se întindea în fața lui total pustie.

Trecu la volan și porni. Fără să se uite în urma lui, fără să se mai gîndească la ceva. Străzile din Santiago erau goale. Mersul pe străzile acelui oraș mort îi provoca o senzație extraordinară. Cu cît se depărta mai mult de *Valdivia*, cu atît mai mult se accentua senzația de coșmar. La început conduse mecanic, încercînd să-și revină de pe urma șocului provocat de moartea celor doi și de pericolul la care se expusese. Apoi se dumiri că era în viață. Revăzu corpul Oliveirei, dislocat, sfărîmat, cu capul terciuit și creierul răspîndit pe trotuar. Îi venea să urle de ura neputincioasă. Fără să-și dea seama, îndreptă mașina spre Barrio Alto.

***

Malko traversă peluza ca o fantomă, cu pistolul în mînă, abia luminat de clarul de lună. Lăsase Fiatul la o depărtare de cinci sute de metri ca să ajungă la casa lui John Villavera prin grădinile celorlalte vile. O furgonetă mare, vopsită în negru și alb, staționa în fața grilajului grădinii. Deci era aici.

Ușile-ferestre ale salonului erau închise. Malko dădu ocol casei. Nu găsi nimic deschis. Dacă ar fi spart un geam, ar fi atras imediat atenția polițiștilor. Merse pînă la garaj și zări Lincoln-ul mare înăuntru. În fund, în spatele mașinii, era o ușă mică ce comunica cu casa. Așteptă, pîndindu-i pe oamenii din furgonetă. În momentul în care șoferul aprindea o țigară, Malko se repezi în garaj și se ghemui în spatele mașinii.

Apoi, metru cu metru, ajunse în fund și încercă ușa. Era deschisă! Intră și o închise imediat. Încercă să-și amintească topografia clădirii. Dormitorul lui John Villavera era la celălalt capăt al culoarului, lîngă salon.

Înaintă cu grijă pe mozaic. Ochii i se obișnuiau treptat cu întunericul.

Ușa dormitorului era întredeschisă din cauza pisicii. Malko zări o formă în pat și auzi o respirație regulată. John Villavera dormea. Protejat nu numai de D.I.N.A. Pe noptieră se găsea o

armă care nu-i era necunoscută: un pistol-mitralieră M.A.C.[1] scurt și masiv, prelungit cu o surdină de douăzeci de centimetri. Încărcătorul avea 52 de gloanțe...

Malko întinse brațul și îl luă. Făcea mai puțin zgomot decît pistolul lui. Americanul se mișcă în somn și se ridică deodată în capul oaselor pipăind să aprindă lumina.

Ochii lui somnoroși se umplură de silueta lui Malko cu arma în mînă.

– John, știi de ce-am venit? zise Malko fără să ridice glasul.

John Villavera clipi, ridică maxilarul care părea gata să-i cadă, respiră adînc și se ridică. Purta o pijama albastră cu dungi. Își puse mîinile în buzunare și ridică capul.

– Da, știu, zise el cu o voce fără timbru.

– Oliveira a murit, spuse Malko. Carlos Geranios, la fel.

O luminiță trecu prin ochii lui John Villavera.

– Ai ...hîrtiile?

Fără să vrea, Malko simți un oarecare respect pentru el. Un om care se știe deja mort și se mai preocupa de munca lui, asta forța admirația.

– Nu, nu am hîrtiile, John, zise el. Nici măcar nu știu unde sînt.

John Villavera avea dreptul să afle asta.

– John, zise Malko, ai vreun mesaj de transmis, ceva...

Americanul scutură ușor din cap, cu maxilarele strînse.

– Nu.

Malko se gîndi deodată la ceva.

– Ei l-au ucis pe Chalo Goulart?

Americanul dădu afirmativ din cap.

Ceva mișcă lîngă pat și fugi printre picioarele lui Malko. Pisica. John Villavera o urmări cu privirea. Malko profită ca să apese pe trăgaci, cruțîndu-l pe american de cruzimea de a se vedea murind. Gloanțele intrară în piept, în gît, în cap. Sub impactul proiectilelor de 38, John Villavera se clătină și căzu pe spate.

Degetul lui Malko se ridică de pe trăgaci.

---

[1] *Military Armement Corporation.*

Se apropie. Imaginea Oliveirei cu capul sfărîmat îi dădu curajul să întoarcă corpul. John Villavera mai respira încă în sughituri, apăsîndu-şi cu amîndouă mîinile pata roşie care i se lărgea pe pijama. Malko îşi întoarse ochii. Îl cuprinse o tristeţe de moarte. Moartea lui Villavera nu-i învia nici pe Oliveira, nici pe Carlos. Dar trebuia să moară.

Mirosul acru al explozibilului invadă încăperea. Malko se simţi rău. Aproape niciodată, în cursul lungii cariere de agent secret, nu omorîse cu sînge rece. John Villavera îl manipulase cu răceală pentru a-l face să ducă un om la moarte. Mai era răspunzător şi de moartea Oliveirei. Poate că primise ordin să facă astfel. Malko nu avea să ştie niciodată. Nu va pune această întrebare. Cunoştea CIA. Ar fi fost minţit. Dar uneori trebuia făcută ordine. Altfel deveneai aidoma adversarilor împotriva cărora luptai.

Era riscul cel mai vechi din lume pe care Malko îl evitase pînă atunci. Ieşi din cameră fără să mai întoarcă capul. Nu-l lichidase pe John Villavera degeaba. Americanul ştia pentru ce murise...

Ieşi pe culoar şi ascultă zgomotele din exterior.

Detunăturile înăbuşite ale armei nu-i alarmase pe poliţiştii de la D.I.N.A.

Se simţea vlăguit. Aproape că nu-i mai păsa ce se va întîmpla cu el. Totuşi, instinctul de conservare fu mai tare. Creierul reîncepu să funcţioneze, căutînd o posibilitate practică de a ajunge la reşedinţa ambasadorului Statelor Unite, în ciuda obstacolelor din drum.

Deodată îi veni în gînd Lincoln-ul blindat cu cauciucuri rezistente la gloanţe din garajul lui John Villavera. Exact ce-i trebuia: un adevărat tanc.

Se întoarse în garaj şi urcă la volan. Porni motorul. În oglinda retrovizoare îi văzu pe cei doi poliţişti din furgonetă tresărind. Aprinse luminile cu calm. Ca şi cum ar fi fost John Villavera. Ieşi încet cu spatele din garaj. Unul din poliţişti ieşi din furgonetă să-l ghideze! Era prea întuneric ca să poată fi recunoscut.

Conduse încet îndreptîndu-se spre centru. Radioul pornise automat, potrivit pe un post bolivian care difuza nişte cîntece

frumoase, cu acompaniament de chitare şi flaut indian, unde se vorbea de moarte şi de libertate. La capătul Providenciei se ivi un girofar: o maşină "404" – D.I.N.A. Văzînd maşina americană, frînă brusc şi întoarse pornind în urmărirea ei. Malko acceleră, distanţîndu-se cu uşurinţă. Imediat auzi un zgomot înăbuşit în partea din spate. Un glonţ lovise ferestruica... Nu-i provocase nici măcar o gaură.

Malko îşi continuă drumul depăşind reşedinţa ambasadorului american, urmărit de sirenă şi de o rafală de gloanţe care lovea caroseria cu un zgomot de grindină. Avea sentimentul ameţitor că era invulnerabil... Zări în trecere grilajul reşedinţei, carabinierii, mai multe maşini, poliţişti care alergau, alarmaţi de maşina "404" care îl urmărea.

După două sute de metri frînă brusc şi vîră scurt la stînga ca să întoarcă. Văzîndu-i manevra, maşina "404" opri în spatele lui şi din ea ţîşniră trei oameni cu pistoale-mitralieră. Traversară terenul ce separa benzile de circulaţie aşteptîndu-l. Malko acceleră uşor în momentul în care poliţiştii deschideau focul asupra Lincoln-ului. Cu tot sîngele rece, lăsă instinctiv capul în jos cînd gloanţele de calibru 38 loviră parbrizul gros de cinci centimetri... reuşind doar să-l umple de plesnituri.

În caroserie se auziră o serie de şocuri înfundate, oglinda din stînga deveni opacă şi asta fu totul.

Grilajul era acum la treizeci de metri. Apăsă cu disperare pe acceleraţie. "Tancul" făcu un salt înainte. Mai mulţi carabinieri se dădură în lături urlînd, din nou îl încadră o ploaie de gloanţe, grilajul apăru în faţă, urmă un şoc îngrozitor, un zgomot de tablă şi fiare şi se trezi în grădina reşedinţei, trăgînd în urma lui bucăţi din grilaj. Conduse maşina în spatele clădirii, sări afară şi se repezi spre peron. Îndreptă arma spre broască şi trase două rafale lungi. Uşa se deschise.

Malko se năpusti pe scara superbă urcînd cîte patru trepte deodată, intră într-un birou la etajul unu şi încuie uşa.

Era biroul ambasadorului.

Abia atunci se mai destinse puţin.

Se făcuse ziuă. Peste cîteva ore ambasadorul avea să fie acolo. Se aşeză pe un scaun şi ascultă zarva furioasă care venea din stradă. Fără maşina blindată a reprezentantului CIA

nu ar fi ajuns acolo decît mort. Deodată se gîndi la sacoșa de documente pe care o avea Carlos Geranios. Ce se întîmplase cu ea?

Asta nu mai era problema lui. În ușa biroului se auziră bătăi violente. Voci întrebau în americană ce se întîmpla. Erau cei doi pușcași ai marinei însărcinați cu paza reședinței, treziți din somn din cauza împușcăturilor.

Liniștit, Malko deschise și se trezi nas în nas cu doi tipi în maiou și cu coltul în mînă.Le arătă pașaportul emis de Departamentul de Stat și le explică rapid că fusese obligat să se refugieze acolo din motive de forță majoră... Cei doi nu aveau nici cea mai mică slăbiciune pentru chilieni. Unul dintre ei, un sergent, salută și zise:

– *All right, Sir.* Odihniți-vă. Ne vom îmbrăca și vom coborî. Și vă jur că nici unul din scîrboșii ăștia de polițiști nu va pune piciorul aici.

Malko mulțumi. Închise ușa, se întinse pe divan și adormi imediat.

Capitolul XXI

Limuzina neagră, arborînd fanionul american pe aripa dreaptă, înainta încet pe Alameda, în ciuda maşinilor de poliţie care trebuiau să-i deschidă calea. Pe bancheta din spate, ambasadorul Statelor Unite şi Malko nu-şi adresaseră practic nici un cuvînt de cînd plecaseră de la reşedinţă. Fiind în termeni excelenţi cu toţi membrii juntei, deplînsese "hotărît" operaţiunea Geranios şi consecinţele ei. Fusese nevoie de o telegramă oficială de la Departamentul de Stat care să-i ceară diplomatului să-l însoţească el însuşi pe Malko pînă la avion şi să aştepte decolarea acestuia, ca să se hotărască să-l scoată pe Malko din ţară. Nu apreciase deloc pătrunderea în reşedinţa lui, nici dezordinea care o însoţise.

Protestele guvernului chilian se strîngeau teanc pe biroul lui. Însoţite de o acuzaţie de omucidere voluntară asupra persoanei lui John Villavera, consilier cultural al ambasadei...

Malko avusese o lungă convorbire confidenţială cu Michael Burrough, cel care răspundea de Western Hemisphère la Compartimentul "clandestin". Delicată şi uneori violentă. Nu avea să ştie niciodată adevărul despre Carlos Geranios. Dar va duce la Washington un număr din *Rebelde en la clandestinidad* care reproducea o scrisoare foarte compromiţătoare a unui fost reprezentant al CIA adresată colonelului O'Higgins, care nu era pe atunci decît căpitan. Cu cîteva fotocopii ale cecurilor. Ziarul sosise la ambasadă pe numele său. Carlos Geranios era mort dar răzbunarea lui abia acum începea.

Deodată maşina frînă şi opri. Aleea era blocată de soldaţi. Malko privi prin geamul blindat. Deveni neliniştit. O'Higgins era capabil de orice... Dar nu era pentru el. Mai întîi văzu un gard viu format din carabinieri, cu pistoalele-mitralieră în mînă. Un poliţist civil ieşi de sub bolta unei porţi ţinînd în mînă un obiect ciudat... O statuie de gips reprezentînd un picior omenesc închis într-o cuşcă. Poliţistul o ţinea ca pe o colivie, de un inel

prins deasupra. În spatele lui, un altul purta o colivie asemănătoare unde, de data asta, era o mînă de om, apoi altul cu o colivie mai mică, care conținea un pumn închis.

În sfîrșit, în urma lor, un om în carne și oase. Bărbos, îmbrăcat cu o cămașă și niște pantaloni albaștri. Avea mîinile prinse la spate cu cătușe și fața gravă. Doi polițiști îl îmbrînceau plini de zel.

Malko întoarse capul spre ambasadorul american, înlemnit în fața acestui spectacol insolit.

– Domnule ambasador, zise el cu calm, vă alegeți tare rău prietenii.

Diplomatul nu răspunse. Scena era atît de simbolică încît părea ireală. Cu grijă, polițiștii așezară în furgonetă coliviile vinovate de a-l fi ofensat pe generalul Pinochet, apoi îl urcară și pe sculptor. Furgoneta demară și limuzina putu să-și continue drumul.

Pînă la aeroport făcură aproape o jumătate de oră. Malko părăsea Chile fără regret. Un titlu enorm în *Mercurio* anunțase moartea lui Carlos Geranios în cursul unei lupte feroce cu carabinierii. Editorialul conchidea că, de acum, la Santiago va domni ordinea și că interdicția de circulație pe timpul nopții avea să fie în curînd ridicată.

Nici un rînd despre moartea Oliveirei. O puteai găsi la rubrica accidentelor rutiere. Victima unui șofer neidentificat. Iar ucidera lui John Villavera era opera unor asasini neidentificați, probabil făcînd parte dintre extremiștii de stînga.

Mașina pătrunse pe pista de zbor, precedată de cea a poliției, și merse pînă la avionul DC-8 vopsit în galben. Plecarea era peste zece minute și toți pasagerii se găseau la bord. Lima și Miami. De acolo Malko urma să zboare spre Europa.

Cînd mașina opri, Malko avu un șoc. Colonelul O'Higgins era acolo, cu cîțiva polițiști. Ambasadorul îl liniști nu prea bine dispus.

– Nu-ți fie teamă, m-a anunțat că va fi aici. A venit pentru ca totul să fie în regulă.

Malko coborî primul și merse spre mașina colonelului. Federico O'Higgins nu se mișcă, afișînd un zîmbet nesigur pe

fața rotundă și lividă de tont. De parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Cuprins de o inspirație subită, Malko înaintă spre el. Zîmbi și îi întinse mîna.

Chilianul fu atît de uluit încît întinse și el mîna.

Numai că în loc să-i apuce mîna stîngă, Malko îl prinse de dreapta, cea ale cărei degete moarte strîngeau buiota japoneză. O'Higgins nu avu timp să reacționeze. Buiota căzu pe asfalt. Malko îl privi țintă în ochi și începu să strîngă.

Cu toată puterea.

La început O'Higgins se strîmbă, încercînd să-și păstreze demnitatea. Ca și cum ar fi fost o glumă proastă lipsită de importanță. Apoi durerea deveni foarte puternică și se dădu înapoi încercînd să-și desprindă mîna. Malko se deplasă o dată cu el fără să-i dea drumul.

Atunci gura colonelului chilian se deshise și se auzi un strigăt ascuțit. Malko strîngea mai departe știind cît de insuportabilă era durerea. Din ochii lui O'Higgins tîșniră lacrimile. Alb la față, cu sudoarea picurîndu-i de pe frunte, murmură:

– Dă-mi drumul. Te rog.

Malko nu răspunse, strîngîndu-l mai tare. Deodată genunchii lui O'Higgins cedară și căzu în genunchi pe ciment, cu fața deformată de durere. Nimeni nu îndrăznea să intervină. Malko îl mai ținu așa încă cîteva secunde, apoi îi dădu drumul dintr-o dată. Cu gura deschisă, O'Higgins încercă să nu-și piardă cunoștința în mijlocul unui cerc plin de oroare. Malko urcă calm pasarela. Înainte de a dispărea în avion, se întoarse. Colonelul chilian era tot în genunchi, îndoit de durere. Malko regretă în mod sincer că nu putuse să-i facă un rău mai mare.

Redactor: Anca Pisică
Tehnoredactare computerizată: Simona Vezeteu
Redactor tehnic: Nelu Georgescu
Tipografia: S.C. TIPORAMA COOP. S.A.